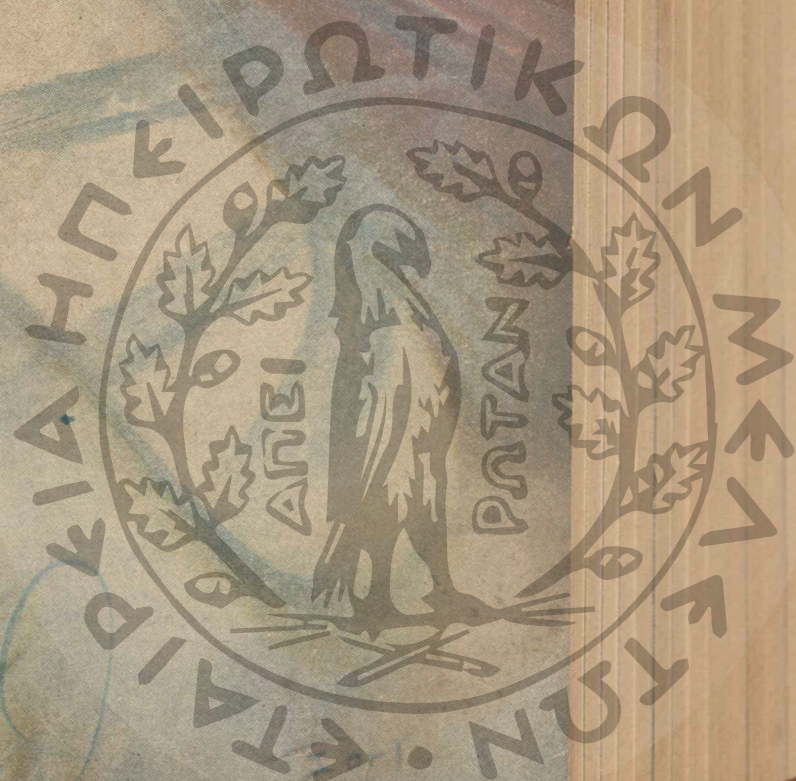

ΜΠΟΛΚΕΤΟ

ΤΟΣ 13^{ON}
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β
ΑΡ. 40 - (657)

Ναι, ο Ροϋμπεν Σλάκ έπρεπε νά πεθάνη!.. "Ήξερε πολλά!.. Έπρεπε νά δοθῇ ἕνα τέλος στοὺς στοχασμοὺς του... Ἀπὸ τότε ποὺ τὸν εἶχε πάρει ὁ Πέτε Ζόμαν γιὰ συντροφὸ τοῦ στή ληστεία τῆς Ἐμπορικῆς Τραπεζῆς δὲν περνοῦσε βδομάδα ποὺ νά μὴ τοῦ ἀποσπάσῃ πότε ἑκατὸ καὶ πότε διακόσιες λίρες... Κι' ὅμως ὁ Πέτε δὲν τὸν εἶχε ἀδικήσῃ τότε: τοῦ εἶχε δώσει δυὸ χιλιάδες λίρες, νομίζοντας πὼς θά τὸν ἀφῆνε ἡσυχὸ καὶ θά τραβοῦσε ὁ καθένας τὸ δρόμο του... Τί ἔφταιγε αὐτὸς ἂν ὁ Ροϋμπεν τὰ εἶχε χάσει στὰ χαρτιά κ' εἶχε μείνει ἀπένταρος; Κι' ὅμως αὐτὸς τὰ πλῆρωνε ὅλα. Χθὲς ἀκόμα τοῦ εἶχε ζητήσῃ διακόσιες λίρες κ' ἐπειδὴ τὸν ἀπειλῆσε πὼς θά τὰ φανέρωνε ὅλα στὴν ἀστυνομία, ἀναγκάστηκε νά τοῦ τῆς δώσει... "Α, αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νά ἐπαναληφθῇ! "Έπρεπε νά βγῇ ἀπ' τὴ μέση ὁ Ροϋμπεν Σλάκ!.. "Έπρεπε νά τὸν σκοτώσῃ!

Αὐτὲς τὶς σκέψεις ἔκανε ὁ Πέτε Ζόμαν, καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του κι' ἔμενε κατάπληκτος κι' ὁ ἴδιος μὲ τὴ γαλῆνὴ μὲ τὴν ὁποία σχεδίαζε τὸ ἔγκλημά του. Τὸ πῶς σπουδαῖο, κατὰ τὴ γνώμῃ του, ἦταν νά βρῇ ἕνα ἄλλοθι ποὺ νά μὴ μπορέσῃ νά τὸ ἀμφισβητήσῃ ἡ ἀστυνομία. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν ἀπασχολοῦσε τώρα. "Εμεῖνε μιά ὁλόκληρη ὥρα ἐκεῖ μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, σφίγγοντας μὲ τὰ χέρια του τοὺς κροτάφους του, μὲ τὸ βλέμμα του χαμένο μακριά.

Ἐνα ἔκκρεμὸς, σ' ἕνα γειτονικὸ δωμάτιο, σήμανε μιά μετὰ τὸ μεσημέρι. Κι' ἔξαφνα ὁ Πέτε κατὰφερε μιά τόσο δυνατὴ γροθιά ἀπάνω στὸ τραπέζι του, ὥστε τὰ καλαμάρια τινάχτηκαν ἀπάνω.

— Βρῆκα! φώναξε. Τί ἔμπνευσις!

Κι' ἄρχισε ἀμέσως νά μελετᾷ μὲ προσοχὴ ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ροϋμπεν Σλάκ, τὸ ὁποῖο εἶχε φτιάξῃ ἀπὸ μνήμης. "Επειτα σηκώθηκε ἔξαφνα καὶ τράβηξε πρὸς τὸ παράθυρο. "Εξω οἱ διαβάτες ἐβίαζαν τὸ βῆμα τους πηγαίνοντας νά φάνε κι' ὁ θόρυβος τῆς ποταμοῦσης μεγάλωνε ἀδιάκοπα. Ὡστόσο, ὁ Πέτε Ζόμαν δὲν ἔβλεπε καμμιά προσοχὴ οὔτε στοὺς διαβάτες, οὔτε στὴν κίνησιν τοῦ δρόμου. Τὰ βλέμματά του εἶχαν προσηλωθῇ σ' ἕναν ὑπαίθριο φωτογράφο, στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο, ὁ ὁποῖος τοῦ κάκου περίμενε πελατεία. Κι' ἐπειτα τὰ βλέμματά του πήγαν σ' ἕνα ρολοὶ ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ πάνω του...

Ὁ Πέτε χαμογέλασε. "Εψαχνε νά βρῇ ἕνα ἄλλοθι... Νά ποὺ τοῦ παρουσιαζόταν τὸ πῶς περίφημο ποὺ μπορούσε νά φανταστῇ! Ποιὸς ἀστυνομικὸς, ποιὸς ἀνακριτὴς, ποιὸς εἰσαγγελεὺς θά μπορούσε νά διαμφισβητήσῃ ἕνα τέτοιο ἀκαταμάχητο, ἀδιαφιλονίκητο ἄλλοθι; Ναι, ἦταν ἕνα ἄλλοθι στὸ ὁποῖο μπορούσε νά βασιζέται.

"Επειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Πέτε βρισκόταν ἔξω... Πέρασε στὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιο κι' ἄρχισε νά βαδίζει ἀργά, ἀδιάφορα, τραβώντας πρὸς τὸν φωτογράφο.

"Ὅπως εἶχε προβλέψει, ὁ φωτογράφος τὸν φώναξε ὅταν ἔφτασε κοντά του. Ὁ Πέτε ἔκανε πὼς δὲν ἀκούσε κι' ἔξακολούθησε τὸ δρόμο του. Προχώρησε λίγα μέτρα κι' ἔξαφνα γύρισε πίσω σὰν νά δίσταζε... Ὁ φωτογράφος, προσοσιθάνομενος ἕναν πελάτη, τοῦ φώναξε:

— Θέλετε καμμιά φωτογραφία, κύριε; Μέσα σὲ δυὸ λεπτά θά εἶνε ἔτοιμη.

Ὁ Πέτε Ζόμαν γάϊδεψε τὸ πηγούνι του μὲ ὕψος ἀναποφάσιστο κ' ἔπειτα ἔρριξε μιά ματιά στὸ ρολοὶ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ του. Ἡ ὥρα ἦταν μιά καὶ τέταρτο.

— Ἐλα, εἶπε στὸν φωτογράφο. Φωτογράφεσέ με...

Καὶ στάθηκε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ ρολοὶ, παίρνοντας ὕψος χαμογελαστό. "Επειτα ἀπὸ δυὸ - τρία λεπτά, ὁ φωτογράφος τοῦ ἔδινε τὶς φωτογραφίες του ἑτοιμὲς κι' ὁ Πέτε, ἀφοῦ τοῦ πλήρωσε τὸ συμφωνημένο ποσόν, ἐξαφανίστηκε μέσα στὸ πλήθος.

"Εστριψε σὲ λίγο σ' ἕναν μικρὸ δρόμο κι' ἀφοῦ προχώρησε μερικά μέτρα, ἄρχισε νά τρέχῃ γρήγορα, ἀφοῦ προηγούμενος ἔρριξε μιά γρήγορη ματιά γύρω του.

Στάθηκε λαχανιασμένος μονάχα ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὸ σπῆτι τοῦ Ροϋμπεν Σλάκ. Τὸν εἶχε ἐπισκεφθῇ ἐκεῖ κι' ἄλλες φορές κ' ἔξερε ὅτι ὁ παλῆς συνεργάτης του αὐτὴ τὴν ὥρα τῆς ἡμέρας ἔκανε τὴν ἀλληλογραφία του. "Ήξερε ἀκόμα ὅτι ὑπηρέτες δὲν ὑπῆρχαν στὸ σπῆτι κι' ὅτι ἡ γυναικὰ ποὺ τὸ συγύριζε ἔφευγε πάντοτε στὶς ἔντεκα τὸ πρωτὶ. Ὁ Πέτε τὰ ἔξερε ὅλ' αὐτὰ γιατί σχεδίαζε τὸ ἔγκλημά του ἀπὸ καιρό.

Τὸ γκαράζ καὶ τὸ ἄλλο σπῆτι, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα βρισκόταν ἡ κατοικία τοῦ Σλάκ, ἦσαν τὸ ἕνα ἀδειανὸ καὶ τὸ ἄλλο ἀνοικιαστο πρὸ πολλῶν μηνῶν. "Εταῖ ὁ Πέτε μπόρεσε νά παραβιάσῃ εὐκόλως τὴν κλειδωνιά τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ ἦταν σκουριασμένη καὶ νά μπῇ μέσα χωρὶς νά τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς.

Μόλις μπῆκε μέσα, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νά φορέσῃ τὰ γάντια του. Ἀνέβηκε κατόπιν στὴ σοφίτα, σκαρφώθηκε στὸ φεγγίτη μὲ μιά σκάλα καὶ βγῆκε στὰ κεραμίδια. Ἀνασαίνοντας τότε βαθειά, κύτταξε τὸ ρολοὶ τοῦ ποὺ ἔδειχνε μιάμιση. Μόλις ἕνα τέταρτο εἶχε περάσει ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

«Ὅλα πάνε καλά», σκέφτηκε ἐνῶ προχωροῦσε μὲ τὰ τέσσερα ἐπάνω στὰ κεραμίδια.

"Εφτασε τέλος στὸν φεγγίτη τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Σλάκ, τὸν ἀνοίξε καὶ γλύστρησε μέσα στὴ σοφίτα. Ἡ πόρτα τῆς σοφίτας ἦταν κλειδωμένη ἀπ' ἔξω, μὰ, μέσα σὲ μιά στιγμή, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς σουγιά, κατάρθωσε νά τὴν παραβιάσῃ.

Πατώντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του, ὁ Πέτε κατέβηκε στὸ ἰσόγειο. Μιά σιωπὴ σχεδὸν ἀφύσικη θάσχιε στὸν προθάλαμο. Προχώρησε ἀθόρυβα καὶ φευγαλέα πρὸς μιά πόρτα.

Μὲ καρδιά ποὺ χτυποῦσε δυνατὰ, ὁ Πέτε ἔπιασε μὲ τὸ ἕνα χερί του τὸ πόμολο τῆς πόρτας καὶ μὲ τὸ ἄλλο τράβηξε τὸ περιστροφὸ του. Θὰ μετροῦσε ὡς τὰ τρία γιὰ νά κἀνὴ κουράγιο... Αὐτὸ θὰ ἔφτανε... "Ήξερε πὼς ὁ Σλάκ εἶχε πάντα τὴ ράχη του γυρισμένη πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν καθόταν μπρὸς τὸ γραφεῖο του. Ἰσως νά τοῦ ἔγραφε τώρα καμμιά καινούργια ἐκθιαστικὴ ἐπιστολὴ γιὰ νά τοῦ ζητήσῃ καὶ πάλι χρήματα.

Μὲ τὴ σκέψιν αὐτὴ, ὁ Πέτε χαμογέλασε σαρκαστικά καὶ γύρισε ἐλαφρὰ τὸ πόμολο τῆς πόρτας.

Ὁ ἰδρώτας ἔσταξε ἀπὸ τὸ μέτωπό του κι' ἔσφιγγε σπασμωδικὰ στὸ χερί του τὸ περιστροφὸ του. Θὰ μετροῦσε ὡς τὰ τρία, θ' ἀνοίγε ἀποτόμα τὴν πόρτα καὶ θὰ πυροβολοῦσε...

Τὸ τικ - τὰκ τοῦ μεγάλου ρολοιοῦ τοῦ προθαλάμου ἀντιχοῦσε ἀλλόκοτα δυνατὸ. Κι' ὅμως φαινόταν στὸν Πέτε ὅτι ὁ κρότος τοῦ δὲν κατάρθωσε νά σκεπᾷ τὸν χτύπου τῆς καρδιάς του.

"Ὡστόσο, δὲν φοβόταν... Ἐνοίθε μονάχα ἕνα νευρικὸ ἔρεθισμὸ ποὺ τὸν ἀναστατώνει... Μὰ δὲν ἔπρεπε νά τρέμῃ... Τὸ δάχτυλό μὲ τὸ ὁποῖο θὰ πῆζε τὴ σκανδαλὴ ἔπρεπε νά εἶνε σταθερό... Θὰ σημάδευε κάτω ἀπ' τὴν ὠμοπλάτη...

"Ἐνα... δυὸ... τρία!..

Ὁ Πέτε, ὅπως τὸ εἶχε ἀποφασίσει, ἀνοίξε μὲ μιάς τὴν πόρτα καὶ πυροβόλησε...

Ὁ κρότος τῆς ἐκτυροσκοπήσεως οὔτε ἀκούστηκε. Εἶχε φροντίσει, βλέπετε, νά προμηθευθῇ ἕνα ἀθόρυβο ρεβόλβερ... Μονάχα ἕνας ὑπόκοφος θόρυβος ἀντήχησε... κι' ὁ Ροϋμπεν Σλάκ ἀσπιδίστηκε πάνω στὸ γραφεῖο του, νεκρὸς χωρὶς ἄλλο...

Ὁ Πέτε Ζόμαν ἔγλυψε μὲ τὴ γλῶσσά του τὰ κατὰξέρα χεῖλιν του καὶ ξανάβαλε τὸ περιστροφὸ του στὴν τσέπη του.

Ὅλα πεῖα εἶχαν τελειώσει!.. Νὰ λοιπὸν τί γινώθει κανεὶς ὅταν κἀνὴ ἕνα φόνο, ὅταν ἀφαιρῇ τὴ ζωὴ ἑνὸς ὁμοῦ του...

Ὁ Πέτε ἦταν λίγο ζαλισμένος κι' ὁ παλῆς του χτυποῦσε μὲ δύναμι... Τοῦ φαινόταν πὼς τὸ κομῆ τοῦ καὶ τὸ μυαλό του ἐνεργοῦσαν χωριστὰ τὸ καθένα...

Τὰ ρολόγια! Δὲν ἔπρεπε νά ξεχάσῃ τὰ ρολόγια!..

Καταβάλλοντας μία τεράστια προσπάθεια θελήσεως, ανέκτησε όλη του την ψυχραιμία.

Το ρολόι του έδειχνε δυό παρά είκοσιπέντε...

Με το γαντοφορεμένο πάντα χέρι του σκούπισε τον ιδρώτα του μετώπου του.

Δυό παρά είκοσιπέντε! Δεν είχε χρειαστή περισσότερο από μισή ώρα για να καταστρώσει το έγκλημά του, να προετοιμάσει το άλλοθι του και να σκοτώσει αυτόν που έπρεπε να σκοτώσει.

Υπήρχε ένα ρολόι πάνω στο τζάκι. Ο Πέτε έσπασε το γυαλί του κι' έβαλε τους δείκτες του να δείχνουν μία και δεκατρία λεπτά, δηλαδή δυό λεπτά πριν από τη στιγμή που είχε φωτογραφηθεί. Έπειτα το πέταξε με δύναμη κάτω και το μισοχάλασε.

Άργα και μεθοδικά, άρχισε να κάνει το δωμάτιο άνω-κάτω. Αναποδογύρισε τις καρέκλες, έσπασε τα βάζα, άναστάτωσε τα βιβλία.

Τέλος, λαχανιασμένος, στάθηκε για να κυττάξει το έργο του. Όποιος θάβλεπε το γραφείο στην κατάσταση αυτή θα σφαλώς θα σχημάτιζε την πεποίθησι ότι μία τρομερή πάλη είχε διαδραματισθή εκεί μέσα.

Ο Πέτε χαμογέλασε πένθιμα και σαρκαστικά, κυττάζοντας το θύμα του.

Έτοιμαζόταν να φύγει, όταν ξαφνα είδε το μπρασελέ ρολόι του Σλάκ.

Δάγκωσε τα χείλη του με τη σκέψι πως λίγο έλειψε να το ξεχάσει. Θά έφτανε η παρακιρκή παράλειψις για να πλέξει μόνος του το σκοινί της κρεμιάς του.

Ανασήκωσε το αδρανές μπράτσο του θύματος και προσπάθησε να γυρίσει πίσω τους δείκτες του ρολογιού, μα τα γάντια του τον στενοχωρούσαν... Τα έβαλε κι' έβαλε έτσι το ρολόι να δείχνει κι' αυτό μία και δεκατρία λεπτά. Έπειτα χτύπησε με δύναμη τον καρπό του χεριού του Σλάκ στην κόχη του γραφείου. Το ρολόι στάθηκε κι' ο Πέτε έτοιμάστηκε να φύγει από τον ίδιο δρόμο που είχε χρησιμοποιήσει για να μπει μέσα.

Μα και πάλι στάθηκε ξαφνικά: είχε θυμηθεί το μεγάλο ρολόι του προβαλάμου που στάθηκε άφωνος μάρτυς του εγκλήματός του και το οποίο το έκκρεμες εξακολουθούσε τη ρυθμική του κίνησι.

Όσο πιο γρήγορα και πιο άθόρυβα μπορούσε, ο Πέτε το έρριξε στο πάτωμα, έβαλε τους δείκτες να συμφωνούν με την ώρα των δυό άλλων ρολογιών και κατόπιν του κατέφερε μία κλωτσιά στο μηχανισμό του.

Έπειτα από πέντε λεπτά, ο Πέτε είχε βγεί έξω στο δρόμο και τραβούσε για το σπίτι του, ευτυχής που δεν τον είχε αντιληφθεί κανείς, ούτε κατά τον έρχομό του, ούτε κατά την αναχώρησή του.

Μόλις έφτασε στην κατοικία του σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, βγάζοντας ένα στεναγμό ανακουφίσεως... Έπειτα γέμισε ένα ποτήρι ούισκου και το ήπιε μονορούφι...

Τι έγκλημα! Και προπάντων τί άλλοθι!

Ήταν περήφανος για το κατόρθωμά του κι' αν είχε εκεί κοντά του κάποιον από τους φίλους του, θά ήταν ικανός να του τα διηγήσει όλα για να του δείξει με πόση επιδεξιότητα είχε ενεργήσει.

Μά ξαφνα έγινε κατάχλωμος...

— Τα γάντια του!.. Ποι ήσαν;

Διέσχισε το δωμάτιο μ' ένα πήδημα κι' έτρεξε στα πατάκια του. Έφασα σαν τρελλός όλες του τις τσέπες, μα τα γάντια του δεν ήταν πουθενά.

— Θεέ μου! ψιθύρισε πέφτοντας σε μία καρέκλα.

Είχε θυμηθεί το μπρασελέ ρολόι του Σλάκ... Θυμήθηκε πως είχε βγάλει τα γάντια του για να μετακινήσει τους δείκτες... Τα είχε ξεχάσει πάνω στο γραφείο του σκοτωμένου, όπου σε λίγο θα τα εύρισκε ή αστυνομία... και θα την ώδηγούσαν για να τον ανακαλύψουν!

Ήπιε ακόμα δυό ούισκου χωρίς νερό... Αυτά τον ήσυχασαν λίγο... Δεν

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Παρουσίασαν κάποτε στον μεγάλο τραπέζι Ρότσιλδ έναν κατάλογο εισφορών για κάποια αναστασιώτικη οικογένεια.

— Σας παρακαλούμε, να προσφέρετε κι' εσείς τον όλο σας, κύριε Ρότσιλδ, για τη φτωχή αυτή οικογένεια, τώ ειπαν.

Ο πολυεκατομμυριούχος πήρε τον κατάλογο κ' άπεγραψε για χίλια φράγκα.

— Μά ο γυιός σας έδωσε δυό χιλιάδες, τώ ειπαν. Δι-μυρείτε, λοιπόν, εσείς να δώσετε λιγώτερα!

— Τι σημασία έχει αυτό; άποκρίθηκε ο Ρότσιλδ. Ο γυιός μου μπορεί να νάνε άνοιχτοχέρης. Μην ξεχνάτε πως εγώ είμαι άκατομμυριούχος... πατέρα!

— Ένας Άγγλος ύπερηφανεύονταν κάποτε μπροστά σ' ένα Γάλλο για την άπέραντη έκτασι του θρεπτικού βασίλειου.

— Μάλιστα, κύριε, ειπε στο τέλος, στις βρετανικές κη-σεις, πρέπει να ξέρης, ότι ούδέποτε βασιλεύει ο ήλιος.

— Δεν μου φαίνεται παράξενο αυτό, άπάντησε γαλλικά ο Γάλλος. Γιατί ο ήλιος πρέπει να χίη τα μάτια του τέτοια σε τέτοιους μπερμπάντες, σαν κι' εσάς.

Μία μέρα η βασίλισσα της Άγγλιας Βικτωρία είχε αναγγείλει ότι θα έβγαине από τα άνάκτορα στις 11 πρ-άπό το μεσημέρι. Έπειδή όμως η κυρία των τιμών που έ-πρόκειτο να την συνοδεύσει, άρ-σε να παρουνισαθή, η Βικτωρία έ-ναγκάστηκε να την περιμένη έ-να τέταρτο.

Όταν η αλκή φάνηκε επί-λους, η βασίλισσα έβγαλε το χέ-ρό ρολόι της και της τώ έδωσε έ-γοντας:

— Φαίνεται πως το ρολόι σου δεν πάει καλά, κυρία. Κρατάει λοιπόν το δικό μου που είνε άμ-θέστερο.

Είχε προετοιμάσει ένα πρώτο έ-ξωσ άλλοθι... Γιατί ν' άναμνη-Τό άλλοθι του ήταν τόσο άναμ-σθήτητο ώστε δεν ύπήρχε κανέ-λός να δαγκώνη με λύσσα το χέ-ριά του...

Η φωτογραφίσι είνε οι πιο ά-άφευστοι μάρτυρες κι' αυτός είνε μία φωτογραφία ή όποια τον παρ-στανε κάτω από ένα μεγάλο ρο-λόι...

Τι άλλο ήθελε για ν' άποδείξει τη στή μία και τέταρτο...

Θωροτήτά του... Τι είχε να φοβηθή;

Ο Ροϋμπεν Σλάκ είχε δολοφονηθή δυό λεπτά προ-τερα έπειτ' από μία μανιώδη πάλη, κατά την διάρ-κεια όποιας έσπασαν το ρολόι του τζακιού και τώ μ-σελέ του... Την ίδια ώρα αυτός, ο Πέτε, έπόζερε σ' ένα ύπαίθριο φωτογράφο, στη γωνιά ενός δρόμου... και χα-αζόταν ένα δόκκληρο τέταρτο για να πάη από το δρό-αυτόν ως τώ σπίτι του Σλάκ.

Καθυσυχασμένος από τις σκέψεις αυτές, ο Πέτε έ-καθισε στην πολυθρόνα του και χαμογέλασε... Όχι, κανείς δεν μπορούσε να διαμφοισθήτη τώ άλλοθι του.

Την άλλη μέρα δέχτηκε την έπίσκεψι δυό άστυνομικών. Είχαν θρῆ τα γάντια του και είχαν κατορθώσει, χάρι-αυτά, να τον ανακαλύψουν.

— Ναί, ναί, τούς άπάντησε ο Πέτε, είνε δικά μου. Πρ-χθές είχα πάει να έπισκεφθώ τον κ. Σλάκ και τώ έ-στό γραφείο του.

Όστόσο, παρ' όλο τώ άναμ-σθήτητο άλλοθι του, παρ' όλη τή φωτογραφία που πιστοποιούσε ή-ταν άδύνατον να έχη διαπράξει τώ-τός τώ έγκλημα, οι άστυνομικοί συνέλαθαν και τον προσφύλαξαν.

Το ρολόι, πάνω από τώ όποιο ή-χε φωτογραφηθή, δεν λειτουργού-τρό μερικόν μινών.

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

άγοράζει, εις άπολύτως ίκανοποιητικά τιμάς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τώ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιές φωτο-γραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. κτλ. Πληρο-φορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Πα-λαίων Πατρών 5, Κήπος Κλαυθμώνος, 3-9 κ. μ. καθ' έκάστην και τας Κυριακάς.

V. GUEST — B. ASTILL

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Τό καλλιτεχνικόν φαινόμενον Δαμασιώτης. Πώς από παραγγελιοδόχος έγινε κομμωτής και μάγειρος. Στο Καπνοκοπήτριον. Η σούπες του Δαμασιώτη και του Εύθυμιου. Πώς έγινε καθηγητής ήθοποιός του μελοδράματος, της πρόζας, της έπιθεωρήσεως και της όπερέττας. Η ζωή της Καίτης Βερώνη. Το πρώτο «νούμερό» της και η θαυματουργές καραμέλλες. Η Ιστορία του κ. Δούκα που πήγαινε για τραπεζίτης κι' έγινε ήθοποιός.

Ζ'

Κάθε άνθρωπος είνε ένα σκοτεινό και άλυτο άνιγμα. Πε-ρισσότερο όμως άπ' όλους ένας ήθοποιός. Η καρδιά του καλλιτέχνη κρύβει τρομαχτικές τρικιμίες, φλογερά όνειρα και μεγάλες φιλοδοξίες. Τό θέατρο τώ δίδει την εύκαιρία να τα πραγματοποιήση όλ' αυτά επάνω στη σκηνή. Έπειτα εγκαταλείπει τη χρυσοκέντητη στολή του πρίγκηπος στο θεατήριό του ή τώ δονζουανικό ύφος τώ γόγτος, φοράει τώ κοστούμι του που πολλές φορές τυχαίνει να είνε και παληάς μόδας και πάει να παίξη τάβλι στο «Στέμμα» ή στού Βρε-τού. Ο ήθοποιός, πρέπει να ξέρετε, ζή μόνον πάνω στη σκη-νή, μέσα στο πολύχρωμο φώς των προβολέων και στην άτμόσφαιρα που τώ δημιουργεί ή μουσική και τα παθητι-κά λόγια τώ συγγραφέας. Όλη ή ευτυχία του είνε κλει-σμένη εκεί πέρα. Όταν δέ κάθε νύχτα πέφτη ή αλμυρία και φύγουν οι θεαταί, τότε και τ' όνειρο τελειώνει. Και από αυτή τη στιγμή άρχίζει πειά τώ μεγάλο δράμα τώ καλλι-τέχνη: ο άγώνας για τή συντήρησί του. Μά άς άφήσουμε τους συμπαθείς ήθοποιούς μας να σας τώ διηγηθούν καλύ-τερα:

Ο κ. Γ. ΔΑΜΑΣΙΩΤΗΣ

Ο έκλεκτός καλλιτέχνης κ. Δαμασιώτης συγκεντρώνει έ-να πλήθος συμπάθειες στον κόσμο των θεάτρων γιατί όχι μόνο είνε ένας άληθινός δημιουργός τώ ρόλου του, άλλα και ένας εξαιρετικά ευχάριστος τύπος. Άποτελεί ακόμη μο-ναδικό φαινόμενο στα θεατρικά χρονικά γιατί παίξει ως ήθοποιός πρόζας, ως καλλιτέχνης της όπερας, ως άρτιστας της όπερέττας και ως ήθοποιός της έπιθεωρήσεως. Τό μόνο τώ δέ παράπονο είνε ότι δεν έχει παίξει στον Καραγκιόζη για να μπορή να λήθ ότι είνε ικα-νός για όλα, ακόμη και για μία ή-ρωική παράστασι τώ «Καπετάν Γρη». Πώς όμως θρῆκε τώ δρόμο του αυτός ο έκπληκτικός καλλιτέ-χνης μας;

Ο κ. Δαμασιώτης άρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα από τώ παραγγελιοδοχικό γραφείο τώ Ρί-ζου και Παπακωνσταντίνου στο Βό-λο. Για κακή του τύχη όμως ο άπο-κλεισμός έστειλε περίπατο τώ πα-ραγγελιοδοχικά όνειρά του, γιατί τώ γραφείο στο όποιο εργαζόταν έ-κλεισε. Την ίδια εποχή τώ συνέθε-και τώ μεγάλο άτύχημα να χάση τον πατέρα του και από αυτής της στιγμής πειά ώρθώθηκε μπροστά του σκληρό τώ πρόβλημα της ζω-ής. Μά ο Δαμασιώτης δεν έχασε τώ θάρρος του. Κατάφερε να προσλη-φθ υπάλληλος σ' ένα κουρείο. «Ο-λη δέ την ήμέρα καθάριζε κι' άκό-νιζε τώ ξυράφια, έφερνε ζεστό νερό για τώ ξύρισμα των πελατών, τούς ξεσκόνιζε και έπαιρνε τώ πουρμπου-άρ του. Έπειτα, χάρις στην αντίλη-ψι του, γρήγορα... προεβιάσθηκε κι' ανέλαβε τώ καθήκοντα τώ κομμω-τού. Μά σ' αυτό τώ κουρείο οι πε-λάτες πήγαιναν να ξυρισθούν κάθε Πάσχα! Έτσι ο Δαμασιώτης άναγ-κάσθηκε να κλειδώση τώ ξυράφια του, να πετάξη μακριά τώ καλλιτε-

χνικό πατσιγιόν του και τή λευκή μπλούζα του και να πάη να εργασθῆ ως υπάλληλος στο έστιατόριο τώ θείου του. Έ-κει τούλάχιστον δεν έπρόκειτο να πεινάση. Και αυτή ή σκέψις τόν έκανε να νομίζη ότι θρίσκεται στον Παράδεισο.

Γρήγορα όμως κατάλαβε ότι αυτός ο «παράδεισος» ήταν πολύ άυστηρός και ότι για να κερδίση κανείς εκεί πέρα ένα πιάτο φαί έπρεπε να θγάλη ο ήλιος κέρατα! Άπογοη-τευμένος λοιπόν και από αυτή τή δεύτερη άπόπειρά του, τώ έσκασε ένα πρωί και ήρθε στην 'Αθήνα. Τί θά έκανε στην πρωτεύουσα; Αυτό ούτε κι' ο ίδιος δεν τώ είχε σκεφθῆ. Για να συντηρηται όμως κατάφερε να προσληφθῆ ως εργάτης στο καπνεργαστάσιο τώ Μέξη και κατόπιν στο Καπνοκο-πήτριον. Μά ούτε κι' από αυτή τή δουλειά έμεινε ευχαριστη-μένος. Κι' όπως συνήθιζε να παίρνη γρήγορα αποφάσεις, τώ έστριψε άλά γαλλικά από τώ εργοστάσιο και έγινε διεκπε-ραιωτής της έφημερίδος «Κρητική Ένότης». Μά ή... δημοσιο-γραφία τόν έκούραζε. Προτίμησε λοιπόν ν' άλλάξη επάγγε-λμα και να γίνη πλασιέ. Τότε άρχισε πειά να ξυπνάη μέσα του ο πόθος τώ θεάτρου. Γράφτηκε γι' αυτό στο 'Ελληνικό 'Ωδείο και έγινε μαθητής της κ. Φωκά. Έπειτα πήγε στην 'Επαγγελματική Σχολή Θεάτρου τώ κ. Π. Νικολάου για να γίνη δραματικός ήθοποιός, εγκαταλείποντας τώ τραγούδι.

Ύστερα άκολούθησε την άνωτερη σχολή τώ 'Ωδείου κι' ενώ είχε τόσες έλπίδες για τώ καλλιτεχνικό μέλλον του από τόν μακαρίτη τόν Φ. Πολίτη και τόν Οικονόμου, ώστόσο άρχισε να μαστίζεται από μία τρομαχτική πεινά.

Ο φίλος μου Εύθυμιος, μάς εξωμολογήθηκε, ανέλαβε τότε να σώση την κατάσταση. Έκείνο τόν καιρό εργαζόταν στο 'Υποθηκοφυλακείο, έστηνε τώ «παραγάδια» του και με αυτά τώ μικρά φιλοδωρήματα που έπαιρνε καταφέρναμε να ξεγελάμε την πεινά μας. Διάρκως τρώγαμε σούπα κι' ένα κομμάτι ψωμί, γιατί... πονούσε τώ στομάχι μας. Μά ή αλή-θεια δεν είνε αυτή. Έκείνο που υπέ-φερε ήταν τώ πορτοφόλι μας. Είχα-με να ιδούμε χαρτονομίσμα τόσο καιρό, ώστε είχαμε ξεχάσει τώ σχέ-διό τους!...

Ο κ. Δαμασιώτης κατόπιν έγινε καθηγητής σε διάφορα επαγγελματικά 'Ωδεία, προσελήφθη κατόπιν ως έκ-τακτός ήθοποιός τώ «Εθνικού», έ-δωσε ένα πλήθος κονσέρτων και τέ-λος προσελήφθη στο θέατρο της 'Α-λίκης. Ύστερα προσελήφθη στο θα-σο Μακεδου, στο θέατρο της 'Αν-δρεάδη και τέλος σήμερα άρρίσκε-ται στο «Καΐν». Μά, κι' εκείνος δεν είνε ακόμη βέβαιος πώ θα κα-ταλήξη. Διόλου άπίθανον να παίξη στο Μελοδράμα. 'Ισως κιόλας να παίξη στην όπερέττα και διόλου πα-ράξενο να παρουσιασθῆ ακόμη στο θέατρο πρόζας. Από τόν Δαμασιώ-τη όλα μπορεί να τώ περιμένη κα-νείς. Είνε ένα άληθινό καλλιτεχνικό φαινόμενον.

Η ΚΑΙΤΗ ΒΕΡΩΝΗ

Όσα και να γράψουμε για την χαριτωμένη ήθοποιό Καίτη Βερώνη πάλι δεν θα μπορούσαμε να διηγή-θούμε όλους τούς θεατρικούς θριάμ-βους της. Η Καίτη Βερώνη είνε, θά μπορούσε να πῆ κανείς... καθαρό-αίμος ήθοποιός. Πριν να γεννηθῆ (Συνέχεια στη σελίδα 55)

Η κ. Καίτη Βερώνη

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΡΕΜΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Καλή μου Φράγκα, έλτε ο δόκτωρ Ντεζορμό, πήγαινε να ξεκουραστής λίγο. "Οτι επιθυμούσες, πραγματοποιήθηκε... "Η Τερέζα ζή!.. "Η Σίμπιλ κι' εγώ θα μείνουμε εδώ... Πήγαινε να ξεκουραστής.

— Μην επιμένετε, γιατρέ, του απάντησε η νέα κόρη. Πρέπει να μείνω εδώ και θα μείνω. Μονάχα αφού η Τερέζα ανοίξει τα μάτια της και μάς γνωρίσει, θα πάω να ξεκουραστώ...

Ξημέρωνε πια. Για ν' ανανεωθεί ο αέρας του δωματίου, ο γιατρός άνοιξε και τα δυο παράθυρα. "Η δροσιά και το φως της αύγης μπήκαν μέσα μαζί με τ' άρώματα του κήπου.

"Εν τώ μεταξύ, η Φράγκα παρακολουθούσε με αγωνία την βαθμιαία επιστροφή της Τερέζας στη ζωή. Τα μάτια της ήταν ακόμα κλειστά, τα χέρια της όμως και τα πόδια της είχαν ξαναπάρει τη φυσική τους θερμοκρασία. Το χρώμα της δεν ήταν πια πελιδνό και τα χείλη της σάλευσαν κάθε τόσο ανεπαίσθητα.

Τέλος, άνοιξε τα μάτια της. Τα όρατά εκείνα μάτια εξέφραζαν ένα τρομερό φόβο.

"Η Φράγκα ρίχτηκε άμεσως πάνω της, κι' άγκαλιάζοντας την σαν τρελή, φώναξε:

— "Α! Τερέζα μου!... Λατρευτή μου Τερέζα... Συνήλασες τέλος πάντων! Μίλησε μου!... Πες τίποτε!... Πες μια λέξη μόνο!..

Μά η ίδια έκφρασις τρόμου εξακολουθούσε να είναι αποτυπωμένη στο πρόσωπο της Τερέζας.

Τα βλέμματά της περιστρέφονταν εδώ κι' εκεί, σά να μην αναγνώριζε κανένα, ούτε άκουγε τί της έλεγε η αδελφή της.

— Τερέζα! Ξαναφώναζε η Φράγκα, της οποίας η αγωνία είχε κορυφωθεί, δεν βρίσκεσαι πια στο διαμέρισμά σου στη Μονμάρτη... Έδώ βρίσκεσαι στο δικό μου δωμάτιο, στο δωμάτιο της αδελφής σου, της Φράγκας σου... στο πατρικό σου μέγαρο...

Θάλεγε κανείς, βλέποντας τώρα την έκφραση της Τερέζας, ότι ο ήχος της άγαπημένης εκείνης φωνής την ξαναγύριζε από μακρινά μέρη στα όποια την είχαν μεταφέρει τα όνειρά της, ότι άρχισε να καταλαβαίνει, ότι έτοιμαζόταν να μιλήσει...

Έξαφνα κάποιος φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας και η νεκραναστημένη αυτόματως γύρισε προς τα εκεί το κεφάλι της...

Προσπάθησε να σηκωθεί, ενώ τα μάτια της έγιναν άγρια και σπασμοί συγκλονίζουν το κορμί της.

Τρομαγμένη η Φράγκα, ο γιατρός κι' η Σίμπιλ γύρισαν κι' αυτοί προς την πόρτα για να δουν ποιός ήταν.

Και είδαν τότε εκεί τη Ναδίνα, πελιδνή σαν πτώμα, να στέκεται όρθια και να μη μπορεί να κάνει βήμα ούτε μπροστά, ούτε πίσω.

— "Ω! Θεέ μου! φώναξε η Φράγκα, ύψωνοντας τα χέρια της. Τι σημαίνει αυτό...

"Εν τώ μεταξύ η Τερέζα είχε κατορθώσει ν' ανασηκωθεί πια μαξιλάρια της κι' είχε απλώσει το πληγωμένο χέρι της, ματωμένο ακόμα κάτω απ' τούς επιδέσμους του, προς τη διεύθυνση της κομήσεως ντε Ροσθέλ.

Τα χείλη της σάλεψαν σά να θέλε να μιλήσει. Δεν βρήκε όμως τη δύναμη για να βγάλει φωνή. "Ενας ξερός στεναγμός βγήκε από το στόμα της, η γεμάτη μίσος έκφρασις των ματιών της μετεβλήθη σ' έκφραση άπειρης δδύνης, ξαναγινε πελιδνή και σωριάστηκε πάλι άναίσθητη στα μαξιλάρια της.

"Η Ναδίνα, παρ' όλη την τρομερή ταραχή που την είχε κυριεύσει, παρακολούθησε σέ όλες της τις λεπτομέρειες τη σκηνη αυτή. "Όταν είδε λοιπόν ότι λιποθύμησε η Τερέζα και φαινόταν πάλι σαν άψυχο πτώμα, πλησίασε το γιατρό και, πιάνοντας τα χέρια του σαν να θέλε να τα συντρίψει, φώναξε:

— "Α! γιατρέ μου!.. Ζή η κόρη μου!.. Δόξα σοι ο Θεός! Σώθηκε!..

Και αναλύθηκε σέ λυγμούς.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Σε λίγες στιγμές δέ, καταθεθείμενη από την δυνατή συγκίνησή που είχε δοκιμάσει, σωριάστηκε σέ μια πολυθρόνα, σχεδόν λιποθύμη.

— Χρειαζόμαστε ζουμί, είπε σέ λίγο ο γιατρός. Πρέπει να της το δώσουμε έστω και διά της βίας. "Ας φέρουν ακόμα και λίγο κρασί του Μπορντό.

"Η Ναδίνα, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά του γιατρού, ξαναβρήκε με μιά όλες της τις δυνάμεις και σηκώθηκε για να πάει να φέρη η ίδια ότι είχε ζητήσει. "Η Φράγκα όμως, προλαβαίνοντάς την, έτρεξε και βγήκε πρώτη έξω. Σε λίγες στιγμές ξαναγύρισε, φέρνοντας το κρασί και το ζουμί.

Ο γιατρός άνασήκωσε τότε το κεφάλι της Τερέζας και, κρατώντας την απαλά στην άγκαλιά του, την ανάγκασε να πιη το ζουμί.

Άμεσως κατόπιν η νέα γυναίκα συνήλασε πάλι κι' έβριζε ένα βλέμμα γύρω της.

"Η Ναδίνα στεκόταν λίγα βήματα πιο πέρα, με το πρόσωπο φοβερά άλλοιωμένο, και την έκτύπε.

Το βλέμμα της Τερέζας στάθηκε πάνω της, αλλά χωρίς να την αναγνωρίσει.

Τότε η κόμησα ντε Ροσθέλ προχώρησε δυο βήματα. "Η άωρότης της ήταν τρομακτική και μια βαθιά ρυτίδα στη μέση του μετώπου της το χώριζε στα δυο. Τα ρουθούνια της, καθώς έπαλλαν σπασμωδικά, έδειχναν ότι είχε συγκεντρώσει τη στιγμή εκείνη όλη τη δύναμη της θέλησής της.

— Τερέζα, πρόφερε τέλος με φωνή βαθεία, εγώ είμαι, η μητέρα σου. Μ' αναγνωρίζεις;

"Η άρρωστη δεν φάνηκε πώς άκουσε τα λόγια της, όπως δεν είχε φανη να την αναγνωρίσει πρό ολίγου. Σήκωσε άργα τ' δεξί της χέρι και το έφερε στο κεφάλι της, ενώ συγχρόνως μιά τρομερή έκφρασις δδύνης απλώθηκε στο πρόσωπό της.

Φαινόταν πώς όλη της η προσοχή είχε συγκεντρωθεί στην δδύνη της αυτή κι' ότι δεν αντιλαμβάνονταν τίποτε γύρω της.

— Θά 'χη τρομερούς πόνους στο κεφάλι, είπε ο γιατρός Ντεζορμό. Αυτό δεν είναι καθόλου παράδοξο έπειτα από ένα τόσο τρομερό χτύπημα.

Σήκωσε με προσοχή τα πλούσια χρυσά μαλλιά της Τερέζας κι' εξέτασε την πληγή του κεφαλιού, η οποία σχημάτιζε έναν μεγάλο μελανό όγκο.

— Είναι θαύμα, πρόσθεσε ο γιατρός, πώς δεν διερρήγη το κρανίο!

— Θά γίνη όμως καλά, γιατρέ; ρώτησε με αγωνία η Φράγκα. Θά τη γιατρέψετε; Θά την σώσετε; Δεν είν' έτσι...

— "Ελπίζω βέβαια ότι θα μπορέσω να την σώσω... "Αλλά συχνά αυτού του είδους τα τραντάγματα του έγκεφαλου συνοδεύονται από φοβερές επιπλοκές.

"Η Φράγκα, στην όποια δεν έφτανε το ότι η αδελφή της είχε νεκραναστηθεί, αλλά και ήθελε να ξέρη πώς είχε έλτος κινδύνου, ανατρίχιασε συγκορημ.

— Τι έννοείτε, γιατρέ; ρώτησε.

— Δεν μπορώ ν' αποφανθώ ακόμα. "Εξ άλλου αν επέλθει η επιπλοκή που φοβάμαι, δεν θ' άργήσουμε να το ίδουμε.

Και παίρνοντας το καπέλλο του, πρόσθεσε:

— Είναι ανάγκη να δώ μερικούς από τούς ασθενείς μου. Θά ξαναγυρίσω όσο το δυνατόν ταχύτερα. Κατά την διάρκεια της άπουσias μου μην αφήσετε κανένα να πλησιάσει στο κρεβάτι της Τερέζας. "Η κουρτίνες του κρεβάτου ας μένουν κλειστές. "Αφήστε όμως άνοιχτά τα παράθυρα για ν' ανανεώνεται ο αέρας. Προσοχή μην κάνετε θόρυβο. Πρέπει ν' αναπαυθώ όσο το δυνατόν περισσότερο σέ αυτή τη ησυχία.

— Κι' αν ξυπνήση τί να της δώσουμε; ρώτησε η Φράγκα.

— Ζουμί δυνατό.

Μόλις βγήκε ο γιατρός έξω, η Φράγκα γύρισε προς τη Ναδίνα και της είπε:

— Κυρία, πρέπει να πάτε ν' αναπαυθώτε στο δωμάτιό σας. Περιττόν να μένετε εδώ...

Μπρος στ' αλύγιστα βλέμματα, τα όποια κάρφωνε επάνω της η Φράγκα, η κόμησα ντε Ροσθέλ δεν τόλμησε να πη τίποτε. "Απεναντίας, σηκώθηκε ήρεμώτατα, σά να μην κατάλαβε τον επιβλητικό τόνο της Φράγκας και της απάντησε:

— Είμαι πράγματι σ' έλεεινή κατάσταση. "Αλλά κι' εσύ, αγαπητή μου, πρόσχε λίγο την ύγεια σου για να μην άρρωστής.

"Η Φράγκα σήκωσε τούς ώμους της. Το πρόσωπό της φανέρωνε τρομερή αγανάκτηση. Κατάρθωσε όμως να μείνη κυρία του έαυτού της και να μην απαντήσει.

Μόλις βρήκε η κόμησα, η Φραγκα πλησίασε την Σίμπιλ και της είπε:

— Τώρα που είμαστε μόνες, έπωφελήσου της ευκαιρίας για να κοιμηθής λίγο. Δεν είναι ανάγκη να άγρυπνούμε κι' η δυ.

— "Αλλά εσύ; της απάντησε η λαμπρή εκείνη γυναίκα. "Εσύ είσαι πιο νέα και πιο αδύνατη από μένα. "Έχεις άπληστη ανάγκη ν' αναπαυθής. "Επειτα, και κουρασμένη να ήμου, πώς θα μπορούσα να κατορθώσω να κοιμηθώ σέ τέτοια στιγμή; Γίνεται ποτέ αυτό το πράγμα;

— "Η Τερέζα ζή. Δεν μάς φτάνει αυτό επί του παρόντος;

— Κι' αν, όπως φοβάται ο γιατρός, τρελλαθώ; Γιατί αυτό έννοους πρό ολίγου... "Αν τρελλαθώ πώς θα σωθώ ο Ροβέρτος, τον όποιο κατηγορούν ως δολοφόνο της κι' από τον όποιο δεν έχουμε καμιά είδηση;

"Εκρυσσε στα χέρια της το πρόσωπό της και λίγο έλειπε να εγκαταλειφθή στη θλίψη της. Μονάχα η σκέψις του κινδύνου που διέτρεχε ο έλκεκτός της καρδιάς της, ήταν ίκανή να καταβάλει την ένεργητικότητα της.

"Αλλά η Φράγκα είχε σιδερένια θέληση.

— "Αδιάφορο! είπε. Θά πολεμήσω έστω και έντελως μόνη για να σώσω τον Ροβέρτο, όπως έσωσα την Τερέζα...

Σε λίγη ώρα, ο άρχηγός της Δημοσίας "Ασφαλείας κ. Ζερβαί πήγε να ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση της Τερέζας.

"Όταν η Φράγκα έμαθε την παρουσία του στο σπίτι, σκέφτηκε να πάη να τον ρωτήσει αν υπήρχαν πληροφορίες για το Ροβέρτο. "Αλλά, μολοντί συμπαθούσε πολύ τον κ. Ζερβαί κι' ένιωθε πώς την συμπαθούσε κι' αυτός, δεν έτόλμησε.

"Ο Μαρτίς ντε Κομθρεμόν, ο όποιος είχε περάσει τη νύχτα του στο σπίτι, ξαναγύρισε το απόγευμα "Αλλά ούτε σ' αυτόν δεν τόλμησε η Φράγκα να μιλήσει για το ζήτημα που τόσο την ένδιεφερε.

"Εν τώ μεταξύ, η Τερέζα κοιμόταν πάντοτε. Κάθε τόσο μόνο ξυπνούσε για λίγες στιγμές και τότε η Φράγκα έπωφελείτο της ευκαιρίας για να της δινή το ζουμί που είχε διατάξει ο γιατρός.

"Η Ναδίνα δεν είχε παρουσιαστή πια στο δωμάτιο της άρρωστης.

Κατά το βράδυ ξαναγύρισε ο γιατρός και εξαφνιάστηκε για την βελτίωση που είχε επέλθει εν τώ μεταξύ στην κατάσταση της Τερέζας. "Ο πυρετός είχε πέσει, το αίμα κυκλοφορούσε κανονικά και όλα τα έσωτερικά συμπτώματα ήταν εύχρηστα.

— Τι θαυμάσιος όργανισμός! φώναξε κατενθουσιασμένος.

— Θά άνακτήσει γρήγορα τις αισθήσεις της; ρώτησε η Φράγκα.

— "Ας το ελπίσουμε... Είμαι σχεδόν βέβαιος.

— Καλά, είπε με σοβαρότητα η νέα. Ξέρω τί θα κάνω αφού η αδελφή μου πρόκειται να συνέλθ.

Και μη θέλοντας να εξηγηθή περισσότερο, βγήκε έξω.

"Η Σίμπιλ με άπορία την είδε ν' απομακρύνεται, σέ τέτοια μάλιστα κρίσιμη στιγμή.

Πράγματι, κατά την ώρα εκείνη, όλοι άνεξαιρέτως, από τούς υπηρέτες που περιέμεναν στον αντίθάλαμο ως τον Μαρτίς ντε Κομθρεμόν και τον κ. Ζερβαί που βρισκόντουσαν στο μικρό σαλόνι της Φράγκας, κι' ως αυτούς που ήσαν κοντά στην Τερέζα, όλοι έχηνούσαν και άγρυπνούν και κόπουν και τις άσυνήθεις τους και δεν είχαν τί νοήσι παρά μόνο σ' αυτή. "Αλλά η άπουσία της Φράγκας δεν βλάτιζε πολύ. Σε λίγο ξαναγύρισε φέρνοντας η μάλλον σούρνοντα πίσω της την κόμησα ντε Ροσθέλ.

"Ο άνακριτής κι' ο κ. Ζερβαί, βλέποντάς τες να περνούν

από το σαλονάκι, σηκώθηκαν άυθορμήτως και τις άκολουθήσαν.

Τα μάτια της Φράγκας έλαμπαν σαν άναμμένα κάρβουνα και το πρόσωπό της φανέρωνε υπερέατη δύναμη θέλησως.

"Εσπρώξε τη μητέρα της προς το κρεβάτι της Τερέζας και της είπε:

— "Αγαπάτε τόσο πολύ την πρωτότοκη κόρη σας, κυρία κόμησα, ώστε πρέπει να είσθε παρούσα τη στιγμή που θα συνέλθ... Περιμένετε λίγο και δεν θ' άργήσετε να δήτε τη νεκρανάστασή της.

"Εκείνη τη στιγμή, ο κ. Ζερβαί κύτταξε την κόμησα και έντελώς ότι ήταν τέτοια η κατάσταση της, ώστε να μην αντιλαμβάνεται τί γίνεται γύρω της.

Πράγματι, τα μάτια της κομήσεως ήσαν τόσο άπλανη, τόσο άλλοιωμένα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της και το στόμα της τόσο σπασμωδικά συνεσπασμένο, ώστε νόμιζε κανείς πώς θα πέση κεραυνόπληκτη από το φόβο της.

Μόλις η κόμησα ζύγωσε στο κρεβάτι της Τερέζας, η άρρωστη ξύπνησε σαν να την τάραιε η παρουσία της Ναδίνας ακόμα και στον ύπνο της.

Το βλέμμα της προσηλώθηκε στην άρχη στην αδελφή της, η όποια στεκόταν μπροστά στην κόμησα.

— "Απλώσε προς αυτήν τα χέρια της.

— Φράγκα!.. ψιθύρισε.

— "Ω! φώναξε εκείνη, πέφτοντας άσυγκράτητη στην άγκαλιά της αδελφής της... Τερέζα μου!.. Τερέζα μου!.. Μ' έννοώσες λοιπόν;

Και την έπνιγαν οι λυγμοί.

— Φράγκα, Φράγκα, πρόσχε, κόρη μου, προσχε πολύ! της είπε ο γιατρός. Είναι πολύ αδύνατη... Κάθε συγκίνησις μπορεί να της άποθή θανάσιμη.

"Αλλά η Φράγκα, που ήταν πεντα τόσο συγκρατημένη, ούτε άκουγε πια, ούτε καταλάβαινε τί της έλεγαν.

— "Α! Τερέζα, γλύτωσες!.. Γλύτωσες!.. Θά ζήσης επιτέλους ευτυχισμένη με τον "Ανδρέα σου... "Αλλ' αν θέλεις να μη σβύση από μένα για πάντα κάθε έλπίδα ευτυχίας, πές μου το όνομα του δολοφόνου σου!.. Σ' έφορκίζω, πές το όνομα του, για να το μωθή η δικαιοσύνη και να τον τιμωρήσει, όπως τού άξίζει...

Έξαφνα η Τερέζα γύρισε το κεφάλι της.

Διέκρινε τη Ναδίνα, της οποίας το κεφάλι έγερνε άδρανώς πότε προς τον ένα ώμο της, πότε προς

τον άλλο...

Μιά τρομερή έκφρασις μίσους ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της νεκραναστημένης. Τα μάτια της έγιναν όλοστρόγγυλα. "Ενδοτοια φαινόταν σά να διατάζε...

— "Α! φώναξε η Φράγκα. Μίλησε, Τερέζα, για να γλυτώσουμε μια για πάντα από την απελπισία που τόσα χρόνια τώρα βασιλεύει μέσα στο σπίτι μας.

"Η κόμησα, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, σωριάστηκε σαν άψυχο σέ μια πολυθρόνα. "Ο Μαρτίς ντε Κομθρεμόν σκέφτηκε να τρέξει να την βοηθήσει, αλλά συγκρατήθηκε από φόβο μήπως ταραχθή η Τερέζα.

Έξαφνα εκείνη απλώσε το χέρι της προς τη Ναδίνα.

— "Ο δολοφόνος μου, είπε, είναι...

Μά την ίδια στιγμή η γλώσσα της υπερέσκηκε σαν να την έσφιγγε κάτι στο λαιμό, τα μάτια της έγιναν άπλανη κι' ένα παρατεταμένο γέλιο βγήκε από τα χείλη της...

"Όλοι κύτταξαν ο ένας τον άλλο, περίτρομοι, άνατρίχιαζοντας.

"Η Φράγκα, αληθινά πια άγαλμα της απελπισίας, δεν τολμούσε να κάνει ούτε την παραμικρή κίνηση.

"Η Ναδίνα, με το κεφάλι χαμένο στα προσκέφαλα της πολυθρόνας δεν είχε άλλώς καθόλου σίσις.

"Η Σίμπιλ προσπαθούσε να αντιληφθή μήπως είχε τρελλαθώ η ίδια κι' είχε πέσει θύμα παρανοήσεως.

Τέλος, άκούστηκε και πάλι η φωνή της Τερέζας, αλλά έντελως διαφορετική τώρα, άργη, άτονη, χωρίς κανένα παλμό.

Τα άπλανη της μάτια τα είχε καρφώσει στη Ναδίνα, που κοιτόταν ακόμα ξαπλωμένη στην πολυθρόνα.

Και είπε:

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «BENTETTON»

Η ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΔΕΣ ΦΙΛΟΙ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

(Ένα περίεργο άρθρο του Ζάν Βιντάλ για τους δυσχερησθέντες θαυμαστές των καλλιτεχνών)

ΟΙ «γόνιτες» και η «γόνισες» της όθνης λαμβάνουν ως γνωστό ένα πλήθος γράμματα τη μέρα. Ωστόσο μη φαντασθήτε ότι όλα αυτά είναι τρυφερές κι ευγενικές αισθηματικές εξομολογήσεις ή έκδηλωση θαυμασμού. Οι διάφοροι γραμματείς τους, τους οποίους ρώτησα, τα υποδιαίρουν στις εξής κατηγορίες: στα γράμματα που αποτελούν τα 10% της αλληλογραφίας των, στα γράμματα των διαφημίσεων που αποτελούν τα 20%, στα εκδαστικά που αποτελούν τα 30% και στα γράμματα των «δυσχερησθέντων» που φτάνουν τα 40% της αλληλογραφίας των «αστέρων».

Ποιοί όμως είναι όλοι αυτοί οι κ.κ. δυσχερησθέντες και τι γράφουν στα γράμμά τους;

Αυτοί οι κύριοι, μά την αλήθεια, είναι οι πιο έκπληκτικοι άνθρωποι! Μοιάζουν σαν τις κακές πεθερές! Παρακολουθούν τη ζωή ενός «αστέρου», τα έργα που «γυρίζει» και τον στενοχωρούν με την άνιδη και καμιά φορά κακόπιστη κριτική τους. Κ' οι «αστέρες» γι' αυτό το λόγο τους μισούν θανάσιμα και τους παρομοιάζουν με τα φείδια που, ενώ τα βάζεις στο στήθος σου για να ζεσταθούν, αυτά σε δαγκώνουν και σε δηλητηριάζουν. Ίδου δε τί μου διηγήθηκαν διάφοροι «αστέρες» όταν πήγα να τους επισκεφθώ και να τους κάνω αυτή την ενδιαφέρουσα έρωτησι:

— Κάθε φορά, μου εξωμολογήθη ο Ζάν Γκαμπνέ, που έχει την κοσμική πρεμιέρα του ένα έργο μου, λαμβάνω πάντα ένα μικρό μπλε χαρτί που μ' ερεθίζει όπως το κόκκινο πανί τον ταύρο. Είναι το ισοδύναμο γράμμα μιας... θαυμαστρίας μου, ή οποια με θυμάται πάντα μια τέτοια μέρα για να μου κάνει αυστηρές παρατηρήσεις:

«Κύριε, μου γράφει, έχετε «οξεί απήλη» και μία άμορφη φωνή. Μη παίζετε όμως ρόλους κοσμικούς. Γελοιοποιείτε! Χθές πάλι με κάνατε να κλάω από τα γέλια. Δεν λυπάσθε λοιπόν μία άφωτισμένη θαυμαστρία σας; Σκεφθήτε ότι είμαι μόλις είκοσι χρόνων και ότι θα φέρεται να μαρτυρήσω σας ακόμη το διπλάσιο είκοσι έτη. Νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να μην αδιαφορήσετε σ' αυτή την παρατήρησή μου κι' ελπίζω ότι θα παύσετε να γίνεστε κομικοί».

Εννοείται ότι εγώ λυσσιάζω κυριολεκτικώς από το θυμό μου. "Αν δε με ρωτήσετε πώς φαντάζομαι τη μορφή αυτής της θαυμαστρίας μου μπορώ να σας βεβαιώσω ότι αυτό δεν την κολακεύει. Είμαι βέβαιος ότι είναι μία άσχημη γεροντοκόρη, με ψεύτικα μαλλιά, στολισμένα με χάρτινα λουλούδια και που διαρκώς σπρίζει στην κόκκινη και μεγάλη μύτη της τα μυωπικά της φασμαίν. Είμαι της γνώμης ότι αυτή η γυναίκα είναι η προσωποποίηση της κακίας.

Ο Άλμπερ Πρεζάν πάλι έχει και αυτός, καθώς μου εξωμολογήθηκε, τα θάσάνα του:

— Τα γράμματα των «δυσχερησθέντων», μου είπε, είναι τα μόνα που κρατάω από την αλληλογραφία μου. Πολλοί απ' αυτούς, δεν το κρύβω, έχουν καμιά φορά δίκη. Είναι όμως και πολλοί υπερβολικοί. Με θρίζουν χυδαιότητα και δεν διακρίνουν να μου δηλώσουν ότι είμαι ένας τιποτένης άνθρωπος του δρόμου. Μία φορά μία θαυμαστρία μου μάλιστα τόλμησε να μ' αποκαλέσει σαδιστή!

«Κύριε Πρεζάν — μου έγραφε — είμαι τελειόφοιτος της Ιατρικής και έχω ασχοληθεί σε ειδικές κρανιολογικές μελέτες. Σας δηλώνω λοιπόν ότι είσαστε ένας δυστυχής άνθρωπος και πολύ επικίνδυνος. Δεν ξέρω ακριβώς ποιος είναι το παρέρηθ σας, αλλά φαντάζομαι ότι πρέπει να είναι πάρα πολύ ύπαινος και σκοτεινός. Αυτό άλλωστε φαίνεται από τα κουρασμένα χαρακτηριστικά σας κι' από το ειρωνικό και κάπως χυδαίο χαμόγελο που διαρκώς ανθίζει στα χείλη σας. "Επειτα έχετε μεγάλα και χοντρά αυτιά, δυσανάλογα με τη μορφή σας, το δε βλέμμα σας είναι αληθινό βλέμμα δολοφόνου! Μά εκείνο που με κάνει περισσότερο να επιμένω σ' αυτή τη γνώμη μου είναι η χλωμή έκφραση του προσώπου σας. "Ολοι οι σαδιστάι ήταν λυμφοειδείς. Και γι' αυτό το λόγο γρήγορα ελπίζω να μάθω νέα σας από την αστυνομία».

Υποθέτετε ότι γέλασα μ' αυτές τις ανοησίες; Κάθε άλλο. Κυριεύθηκα μάλιστα από ένα μεγάλο θυμό. Πρέπει να έχετε ότι πάλαιψα σκληρά για να πετύχω στη ζωή μου. Και φυσικά δεν επιτρέπω σε κανένα να με θρίξει και να κριτικάρει και τις πιο άθωες πράξεις μου.

Κι' ο Άλμπερ Πρεζάν, μά την αλήθεια, έχει δίκη. Ίδου όμως ότι και ο Πιέρ Μπρασσέρ έχει τους δαδάρηδες τους «γκρινιάρηδες» του και τις «γεροντοκόρες» του. Έβδ και λίγα χρόνια όταν γύρισε με τον Άνρ Γκαρά και τη Λίλιαν Χάρθου το «Ξανθό Όνειρο», έλαθε το ακόλουθο γράμμα από μία θαυμαστρία του:

«Όλοι οι άνθρωποι — του έγραφε — και οι πιο άφελτοι, έχουν σιγμές που κοκκινίζουν από τη ντροπή τους. "Εσείς όμως είσαστε φανερό θρασύτης και αναιδίας. Μά δεν έτυχε λοιπόν ποτέ να κυττάτε τα μούτρα σας στον καθρέφτη; Δεν μπορώ να καταλάβω πώς τολμάτε να παίζετε με τον τόσο ευγενή Άνρ Γκαρά και την Λίλιαν Χάρθου και να φωτογραφίζετε μαζί τους και το κεφάλι σας, που μοιάζει σαν ένα μεγάλο ούπιο αχλάδι. "Απατάει! Νομίζετε λοιπόν ότι με αυτόν τον τρόπο κερδίζετε η δόξα; Για τόσο κουτές περνάτε λοιπόν τις γυναίκες».

Αυτό το γράμμα, καθώς καταλαβαίνετε, δεν χρειάζεται σχόλια. Η «θαυμαστρία» του φαίνεται ότι τον αγαπούσε τόσο πολύ, ώστε είχε τρελλαθεί και δεν ήξερε τί του έγραφε. "Ωστόσο κι' αυτός ο «εύγενής» και «ίπποτικός» Άνρ Γκαρά έχει τους «δυσχερησθέντες» του. Ίδου ένα από τα άπειρα ύβριστικά γράμματα τα οποία λαμβάνει καθημερινώς:

«Ντόνεσθε — του γράφουν — πάντοτε κοψά, γιατί νομίζετε ότι μπορείτε μ' ένα άμορφο κοστούμι να κρύψετε τον πρότυχο χαρακτήρα σας. "Ε, όχι, κύριε μου. Δεν μπορείτε να μας γελάσετε. Προδίδετε από το πρόσωπό σας. Ναι, έχετε το πρόσωπο ενός παραρρηκτού ή ενός μεγάλου «πονητικού» ξενοδόχου. Κάθε φορά που σας αντικρύζω στο δρόμο, κουμπώνω και σφίγγω πιο δυνατά στα χέρια την τσάντα μου. Αυτά τα λεπτά δαχτυλίδια που διαρκώς κινούνται νευρικά, έχω την εντύπωση ότι μία στιγμή θ' απλωθούν επάνω μου για να μου κλέψουν κάτι!»

Πολλές θαυμαστρίες πάλι του Νοέλ Νοέλ δεν έδισταζαν τα πρώτα χρόνια να του γράφουν γράμματα σαν το ακόλουθο:

«Είσατε τόσο κομικός ώστε θα είσατε ο ιδεώδης τύπος του ήλιου τρυφερού φίλου. Πρέπει λοιπόν να παίζετε ρόλους έρωτευμένου άν βέβαια να ανηχόμαστε τα μούτρα σας και να είσθε βέβαιος ότι θα λέτε αλήθεια όταν δηλώνετε ότι έχετε επιτυχία στον κινηματογράφο!»

Εκτός όμως των διαφόρων «αστέρων» και η χαριτωμένης θεντέττες λαμβάνουν ύβριστικά γράμματα.

Η Μπλάνς Μοντέλ, παραδείγματος χάριν, έχει μία ολοκληρή συλλογή από γράμματα «δυσχερησθέντων». Μά έπασσε πειά να στενοχωριέται και να πικραίνεται.

— Προτιμώ, μου δήλωσε, μία αυστηρή και ύβριστική κριτική από χίλια ψεύτικα κολακευτικά λόγια.

Η Μαρσέλ Σαντάλ επίσης κάθε φορά που δημιουργεί το ρόλο μιας μοιραίας γυναίκας, λαμβάνει σωρείαν ύβριστικών επιστολών. Σε μία από αυτές κάποιος της έγραφε:

«Σας μισώ! Μοιάζετε υπερβολικά με τη γυναίκα που κατέστρεψε τη ζωή μου!»

Κι' ένας άλλος:

«Αν μπορούσα να περάσω μία νύχτα κοντά σας θα σας σπαραγμόν. "Ετσι θα παύατε να σκορπίζετε το μίσος και την απογοήτευση στην καρδιά μου».

Όλοι οι «αστέρες» και η γόνισες της όθνης πρέπει να έχετε ότι λαμβάνουν τέτοια ύβριστικά γράμματα. Οι διάφοροι μάλιστα ψυχίατροι δεν διστάζουν να δηλώσουν ότι αυτό δεν είναι κανένα εκπληκτικό φαινόμενο. Είναι απλώς λεσμα ενός φλογερού και άνικανοποίητου ξρώτος, των οποίων αυτοί οι «δυσχερησθέντες» θαυμαστές των «αστέρων» αφού δεν δύνανται να τον εξωτερικεύσουν με λόγια τον εκφράζουν με αυτήν, την διόλου επιτυχή μέθοδο!

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ % ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΑ

ΙΗ'

Ο Ίάκωθος Δραγάτης, ακούρατος εις την εκπλήρωσιν της αποστολής του ως καθηγητού και γυμνασιάρχου, υπήρξεν ο μέγας έρευνήτης της αρχαιολογικής ιστορίας του Πειραιώς, ο γλυκύς ομιλητής που εις σειράς διαλέξεων έδιδασκε πολλά, ο δυνατός ρήτωρ που τον ένένειεν η πατρίς και η θρησκεία και έπροκάλεε θύελλας ένθουςιασμού εις το ακροατήριόν του, και που έμόρφωνε χαρακτήρας εις τόν κόσμον των μαθητών του.

Και ποίος Πειραιώτης του καλού εκείνου καιρού δεν υπήρξε μαθητής του Δραγάτη; Ο Θεόδωρος Αφεντούλης με την διαρκώς μεταστροφωμένη φυσιογνωμίαν του, με την άνεμίζουσαν γενειάδα του, με τον μποξά του και με την όζωδη ράβδον του, ο καθηγητής της φαρμακολογίας αλλά και ποιητής, έχαραξε κι' αυτός με τη ζωή του, που την διήλθε ολόκληρη στον Πειραιά, ίχνη που τα σέβονται όσοι είχαν την εύτυχία να τον γνωρίσουν, και θά τα τιμήσουν οι επερχόμενοι, όταν θα φθάση η στιγμή ν' αναδιαφθούν τα παλιά και να εξέλθουν από την νεκροφάνειαν. Κοντά σ' άλλα του ποιήματα και τις Κρητικές ραψώδεις του, ο ποιητής-επιστήμων, ο Αφεντούλης, άφηκε την φαρμακολογία του, ποιήμα και αυτήν εις έκφρασιν και γλαφυρότητα.

Ο Δημήτριος Σακελλαρόπουλος, ο άτυχσας ποιητής που εξέδωκε κάμποσο καιρό το περιοδικόν «Απόλλων» και που τυφλός εξέδωκε την συλλογή των ποιημάτων του των άφιερωμένων στην γοητευτική τότε Φρεαττύδα, και που έδιδασκε την άπαγγελία, υπήρξε Πειραιώτης έτοιμος να το διαλαλήσει και να κηρύξη με την ξεχωριστή του άπαγγελία την λατρεία του προς τον Πειραιά.

Ο μέγας θαλασσογράφος Βολωνάκης άκολούθων την παρόρμησιν της καλλιτεχνικής ψυχής του, δεν ήκολούθησε το θετικό στάδιο του άδελφου του. Τον ένίκησε η λατρεία του προς την τέχνη. Υπήρξεν άληθινά μεγάλος στο είδος του και χάρισε στον Πειραιά τη τιμή να τον κατατάσσει μεταξύ των διαλεχτών παιδιών του.

Ο Ιερώνυμος Βλαχάκης που επί δεκαετηρίδας ολόκληρους έδιδασκε τα θρησκευτικά στην πειραική νεολαία, Πειραιώτης κι' αυτός, άφησε έπαχ η για τους θαυμαστούς έκκλησιαστικούς του λόγους, που προκάλεσαν βαθύτατες συγκινήσεις πάντοτε με τας ώραιας εικόνας που έποίκιλλον τας αγορεύσεις του και με τον μοναδικό του τόνο τόν άθραστο. Οι λόγοι του, όμως ίδια εξέφωνει την Μ. Παρασκευή, άποτελούν άληθινό άριστοτύχημα και θά έμπερε να έχουν συγκεντρωθή.

Ετιμήθηκε από την έκκλησία και από την πολιτεία και έχειροτονήθηκε έπίσκοπος Θηρών και Λεβαδείας, για να τον διαδεχθή ο επίσης Πειραιώτης, ο Συνέσιος Φιλίππιδης εις Μητροπολιν αυτήν.

Ο Γαβριήλ Παπαϊάννου, άφοι έφημέρευσε επί μακρόν στον Άγ. Σπυρίδωνα και άφοι έδίδαξε επί σειράν έτών στα διάφορα σχολεία του Πειραιώς, έχειροτονήθηκε Μητροπολίτης και αυτός, όπως και ο Διονύσιος Δάφνιος, ο σεμνός τρώφιος του γυμνασίου Πειραιώς, που σημείωσε στο στάδιόν του ως κληρικός και την ιδιαιτέρως ιεράν άποστολήν ως ιερέας και έμψυχωτής των πληρωμάτων επί του «Αθέρω» κατά τας ένδόξους ναυμαχίας του 1912.

Ο σεμνός Λευίτης, ο Γ. Μακρίτης εξέδιδεν ως κοσμικός την «Χριστιανικήν Άλήθειαν» και την «Αναμόρφωσιν» και έξεληθή στον σημερινό πρεσβύτεν έφημέριον του Άγ. Βασίλειου με δράσιν σπανίαν.

Αυτών τόν όργασμό για την πνευματική προαγωγή παρεκλούθουν με στοργή και την ένίσχυνον, οι υπέροχοι στην θετική δράση Πειραιείς, για να συντελέσουν πιο πολύ στο άδελφωμα της πνευματικής με την οικονομική προαγωγή. Ο Θεόδωρος Ρετσίνας έπροκήρυξε διαγωνισμό για την συγγραφή δράματος, στο όποιο έθραβεύθη το έργο του «Το Παιδομάζωμα» ο Άκαδημαϊκός κ. Δημ. Καμπούρογλου.

Ο Νικόλαος Φίλων, ένας από τους τύπους που δεν κάμουν συχνά την εμφάνισίν των σ' αυτή τη ζωή, κοντά στις

έμπορικές του εργασίες, υπήρξε πραγματικά άφθαστος εις ό,τι ήτο σχετικό με την προστασία και με την άνάγειν της πνευματικής δράσεως στον Πειραιά, στον όποιον έζησε και για τόν όποιον είργασθη.

Αφήνοντας ο Φίλων τα έμπορικά του βιβλία, έγραφε για να ξεκουραστή, όπως μάς έλεγε, άρθρα στην «Σφαίρα» που έδιαβάζοντο με προσοχή, έπειδή ήσαν βαθεία μελετημένα.

Στον «Πειραικό Συνδεσμο» ως πρόεδρος ο άλησμόνητος Φίλων δεν έδρασε άπλως, αλλά μετέδωκε την ψυχή του στους διαδόχους του που συνεχίζουν αυτή την θαυμασία έργασια.

Θυμώμαι τόν Φίωνα έτοιμόρροπον πειά και σκελετωμένον από την δεινή άρρώστεια του. Συνεκέντρωσε τις δυνάμεις που του υπελείποντο και μίλησε κατά την τελετή των έγκαινίων του γυμναστηρίου του «Πειραικού Συνδέσμου» στο άρχαιο θέατρο, τόν Ιούνιον του 1902. Ήταν έτοιμοθάνατος, μά ήθελε να μεταδώσει και την τελευταία του πνοή ύπέρ του έργου για το όποιο έμόχθησε:

— Γυμνάζεσθε, παιδιά, είπε η Γυμναστική είναι η ζωή και η πρόδοος.

Και έφυγε απ' εκεί ο άλησμόνητος Πειραιώτης τρέμων από τους πόνους αλλά και ένθουςιαν διότι είδε το γυμναστήριο τελειωμένο. Σε λίγες ημέρες τόν εκήθευσε με άληθινή στοναχή πόνου για την άπορφάνισιν ολόκληρος ο Πειραιεύς.

Η Άθηνά Ρουσάκη με την άφθαστη φωνή της προσέφερε την συμβολή του Πειραιώς στο έλληνικό μελόδραμα, που προσεάθει τότε να έδραιωθή κι' εύρισκε με δυσκολία τους άποφασιστικούς ανθρώπους, που έτόλμων ν' άνεθούν στη σκηνή.

Και ο Ιωάννης Σακελλαρίος δεν όστειρε στην παροχή της συμβολής του στο μελόδραμα.

Ο Ιωάννης Καλοσύτης, από τους έκλεκτους Πειραιώτας κι' αυτός, άφοι διήυθνε άρκετά χρόνια το γυμνάσιον της Κοζάνης, ήλθε στον Πειραιά και είργασθη διά την όπο πάσαν έποιον προαγωγήν του με τόν «Ερμήν» κατ' άρχάς, με την «Σφαίραν» κατόπιν, που εξακολουθεί να εκδίδεται έως τώρα.

Δυνατός άρθρογράφος, χειμαρρώδης ρήτωρ και συγγραφέας δραματικών και ιστορικών έργων, έτίμησε και αυτός τόν Πειραιά στον όποιον έζησε και για τόν όποιον άφιέτασε την πραγματική πολυτιμή ζωή του. Το σύγγραμά του «Μακεδονία» άποτελεί ένα από τους βεβαίως λίθους που κράτησαν το μεγάλο οικόδομημα του άγώνος των Μακεδονομάχων και έτόνωσε τας ψυχάς για τους θριάμβους του 1912.

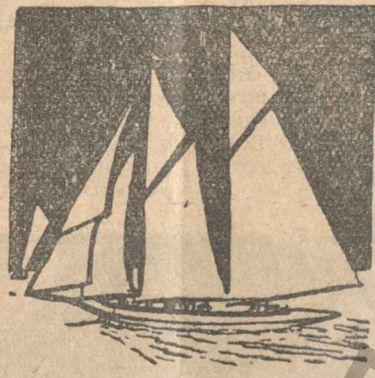
Ο Γεράσιμος Βώκος άφοι μεγάλωσε και μορφώθηκε στον Πειραιά, άφοι διεκρίθη ως δημοσιογράφος στον Αθηναϊκό τύπο, έδωκε κατά το 1900 επί σειράν έτών μία σημαντική ώθησιν στην καλλιτεχνική κίνησιν του Πειραιώς με το «Περιοδικόν μας», στο όποιο έγραφαν τότε όλοι οι γνωστοί λογογράφοι και ποιηταί της έποχής εκείνης και όλοι οι έμφανιζόμενοι στο καλλιτεχνικό στερέωμα του Πειραιώς τότε.

Ο Γεώργιος Κριτής, άφωτισμένος κι' αυτός στο βιβλίο κατά την πιο κρίσιμη περίοδο που διήρξατο τόν στον Πειραιά, εξέδωκε για λίγο καιρό το «Στάδιον», άργότερα την «Αναγέννησιν» και τέλος τόν «Χρονογράφο» που εκδίδεται και τώρα.

Ο Ιωάννης Δημητρόπουλος, κι' αυτός παιδί έμπορου, έστροβιλίσθη στον κόσμο των όνειρων του καλλιτέχνη και έγραψε το δράμα του τόν «Καλλιτέχνη», που έπαίχθη στο θέατρο της Νεαπόλεως κατά το 1900 με τόν Άγγελάκη, την κομωδία του «Γυναίκα με το μέτρο» που παίχθηκε στο θέατρο του Διονυσιάδου από τόν θίασον Άλεξιάδου, την συλλογή των διηγημάτων του «Τα ζιζάνια και τ' άγκάθια» και εξέδωκε το περιοδικόν «Η φιλολογική κοσμοπολις», στο όποιο έγραφαν οι λόγοι της έποχής εκείνης.

Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ", ΑΛΛΑΖΟΥΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ!...

[Ένα αποκαλυπτικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντγκομερυ για τα καινούργια επαγγέλματα των διασήμων ηθοποιών της όθνης]

ΟΙ οί «αστέρες» του Χόλλυγουντ άρχισαν τώρα τελευταία να συλλογίζονται τα γεράματά τους. Η τρομακτική κρίσις που μαστιίζει την Αμερική, έφερε τόν πανικό και σ' αυτό ακόμη το πολυτελές και άριστοκρατικό Μπέβερλυ Χιλς. Η συνοικία των «αστέρων» παρουσιάζει αυτό το χρόνο μία έκπληκτική έρημιά. Κι' αλήθεια, όλες ή κομψές βίλλες είναι σχεδόν άδειες. Δεν ζούν πια μέσα σ' αυτές παρά μόνο μερικοί ύπηρέτες ή οι φίλακες.

Και οί «αστέρες»; Τί έγιναν οί «αστέρες»; Απλούστατα, οί περισσότεροι αγόρασαν μεγάλα άγροκτήματα και αφωσιώθηκαν στην πτηνοτροφία, στην καλλιέργεια των λαχανικών και στην γαλακτοκομία!...

Προχθές, καθώς έβγαίνει από το στούντιο ή Ρούμπυ Κήλερ, ή χαριτωμένη χορεύτρια και ηθοποιός της «Φόξ» που παίζει πάντοτε με τόν Ντίκ Πάουελ, άκουσε μία φωνή σά να την ρωτά:

—Θά κλωσώσης, Ρούμπυ;

Ήταν ο Πάλ Μιούνι. Ο μεγάλος αυτός ηθοποιός της όθνης έχει το μεγαλύτερο πτηνοτροφείο του Χόλλυγουντ. Ρωτούσε λοιπόν την Ρούμπυ Κήλερ αν είχε έτοιμάσει τις κλωσσομηχανές της. Η Ρούμπυ Κήλερ είναι ακόμη έρασι-τέχνις πτηνοτρόφος, μά έχει στα κοττέσια της τις καλύτερες ωτόκες κόττες της Αμερικής. Η Λεχόρν της φτάνουν να κάνουν σωστά 300 αυγά το χρόνο. Ρεκόρ που το ζηλεύουν πολλοί «αστέρες» που άσχολούνται κι' αυτοί με την πτηνοτροφία.

Ο Πάλ Μιούνι, δέκα χιλιόμετρα πιδ πέρα από το Χόλλυγουντ, έχει μία μεγάλη άγρέπαυλι και περισσότερες από έκαστο χιλιάδες κόττες. Επίσης έχει πελώριες κλωσσομηχανές, με τις οποίες βγάζει κάθε είκοσι μέρες κι' από χίλια κλωσσοπούλια. Καθώς βλέπετε, πρόκειται περί πραγματικής βιομηχανίας αυγών και πουλερικών. Και το άποτέλεσμα; Ο Πάλ Μιούνι κερδίζει τώρα περισσότερα δολάρια από το πτηνοτροφείο του, παρά από τόν κινηματογράφο!...

Ο "Αλ Τζόνσον, καθώς ξέρετε, είναι ο άνδρας της Ρούμπυ Κήλερ. Ο περίφημος λοιπόν αυτός «μαύρος» της όθνης, που είχε αναστατώσει έδώ και λίγα χρόνια τόν κινηματογράφο με τά τραγούδια του, άσχολεϊται με πάθος με τά πορτοκάλια του και τά λεμόνια του. Έχει ένα κτήμα που ξεπερνάει τά δέκα εκτάρια με άμέτρητες πορτοκαλιές και λεμονιές. Η έσοδεία του κάθε χρόνο είναι αξιολάβυστος. Ο "Αλ Τζόνσον τυλίγει κάθε πορτοκάλι και κάθε λεμόνι σ' ένα μεταξωτό χαρτί, στο οποίο έχει τυπώσει μία φωτογραφία του ως «μαύρου», με τή λέξι από κάτω: «Μάμυ». Κι' έτσι τά πορτοκάλια και τά λεμόνια του "Αλ Τζόνσον είναι περιζήτητα σ' όλες τις πόλεις της Αμερικής.

Η Μαϊύ Γουέστ, ή πιδ σπάταλη γυναίκα του Χόλλυγουντ έβαλε τώρα κι' αυτή μυαλό κι' έχει ένα μεγάλο και ύποδειγματικό βουστάσιο με είδικά και πανάκριβα μηχανήματα που παστεριώνουν το γάλα.

—Δεν ήξερα ότι υπάρχουν κι' άλλες δουλειές εκτός από τόν κινηματογράφο... μου έμπιστεύθηκε έσχάτως. Μά την

Η Τζόαν Κράουφορντ

αλήθεια, πρέπει να όμολογήσω ότι διασκεδάζω περισσότερο στο βουστάσιό μου, παρά στο στούντιο...

Η Μαϊύ Γουέστ, που είχε κερδίσει ολόκληρα έκατομμύρια από τις ταινίες της και τά είχε σκορπίσει στους πεσέρες άνέμους, έδω κι' έξη μήνες είχε άπομείνει με έκατο χιλιάδες δολάρια. Για να μη «πεθάνη στην ψάθα», όπως έλεγε, άνοιξε τότε αυτό το βουστάσιο, το οποίο σήμερα στοιχίζει περισσότερο από μισό έκατομμύριο δολάρια.

Ο Τζόελ Μάκ Κρή ζή με την οικογένειά του σ' ένα μεγάλο «ράντσο», σαράντα χιλιόμετρα μακριά από το Χόλλυγουντ. Έχει ένα τεράστιο κτήμα, μέσα στο οποίο ανατρεφεί άλογα και βώδια. Αυτή είναι ή μεγαλύτερη ιδιοκτησία. Ο Τζόελ Μάκ Κρή σήμερα ενδιαφέρεται περισσότερο για τά άλογά του, παρά για τις ταινίες που πρόκειται να γυρίσει στο στούντιο.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει τά ωραιότερα και τά μεγαλύτερα άνθοκήπια. Καλλιεργεί περίφημα έξωτικά λουλούδια και τροφοδοτεί μ' αυτά όλα σχεδόν τ' άνθοπωλεία του Χόλλυγουντ. Η σέρρες της είναι ύποδειγματικές. Τις έχουν στοιχίσει περισσότερο από 150.000 χιλιάδες δολάρια. Με μέσα σ' αυτές μπορείτε να βρήτε, στην καρδιά του χειμάνος, όλα τ' άνοιξιάντικα λουλούδια. Εϊδικώς τά τριαντάφυλλα της Τζόαν είναι περιζήτητα από τούς Αμερικανούς. Έχει κατορθώσει να δημιουργήσει ένα νέο είδος, του οποίου το χρώμα είναι τόσο ξανθό, ώστε θυμίζει τά μαλλιά χρώματος πλατίνας. Αυτά λοιπόν τά «πλατινένια» τριαντάφυλλα της Τζόαν έχουν γίνει σήμερα της μόδας όχι μόνο στο Χόλλυγουντ, αλλά και σ' όλη την Αμερική.

Η Μύρνα Λού, ή άχώριστος σύντροφος του Γκάρντνερ Γκίμπλ, αγαπάει με πάθος τά εκλεκτά φρούτα κι' έχει ένα άγρόκτημα μεγάλης εκτάσεως, γεμάτο όπωροφόρα δέντρα. Τά βερύκοκα, ή φράουλες και τά ροδάκινα της Μύρνα Λού είναι πρίφημα μεταξύ των «αστέρων». Κανείς πια δεν αγοράζει φρούτα από άλλου. Όλο το Χόλλυγουντ προμηθεύεται φρούτα για τά τραπέζι και για τις κομπόστες μόνο από το περιβόλι της θελκτικής «Βεντέτας». Όσο για τά κέρδη της, είναι φυσικά πολύ μεγάλα.

—Επί τέλους! μου έλεγε κι' αυτή έσχάτως. Έγω έσφαλίσαι τά γεράματά μου. Η κρίσις με είχε τρομάξει και άπίστευτο βαθύ. Μά τώρα πια δεν τή φοβάμαι!...

Κι' έτσι, ποίος λίγο, ποίος πολύ, όλοι οί «αστέρες» έγιναν γεωργοί, κηπουροί, πτηνοτρόφοι και κτηνοτρόφοι. Ποίος μπορούσε ποτέ να τή φαντασθή! Κι' όμως είναι ή καθαρή αλήθεια! Καθώς βλέπετε, είναι πολύ πρακτικοί άνθρωποι κι' έτσι έπρεπε να τήσαν σήμερα όλοι οί καλλιτέχνες.

Στά τσάγια τους, στο Χόλλυγουντ, ή συζητήσεις τους έχουν ένα παράξενο θέλημα. Νομίζει κανείς πως άκουει τή συζήτουδν πεζοί, πεζώτατοι έμποροι κι' όχι διάσημοι καλλιτέχνες της όθνης.

—Τί τρομερή χρονιά με τή σιτάρι... λέει ο φρέντερις Μάρς.

—Μά και για τά λαχανικά; Κάνει ή Μώρην Ο Σάουλιθον. Η ζέστες με κατέστρεψαν έφέτος... Στέρεμαν τις ή πηγές του κτήματός μου.

—Η άγελάδες, άσπασαν βρίσκουν άφθονη τροφή... θυρίζει ή Μαϊύ Γουέστ, που

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ

Η ιστορία αναφέρει πολλά παραδείγματα για τήν ψυχραιμία με τήν όποιαν άντιμετώπισαν το θάνατο διάφοροι κατάδικοι. Το ρεκόρ όμως της ψυχραιμίας αυτής το κατέχει άσφαλώς ο κατάδικος που όποιου περιγράφουμε παρακάτω τις τελευταίες στιγμές, όπως τις αναγράφει ένα παλιό γαλλικό ιστορικό βιβλίο.

Κάποτε, στόν μεσαιώνα, ένας νέος, που είχε συλληφθή «έπ' αυτοφώρω» τήν ώρα που δολοφονούσε κάποιον, καταδικάστηκε άπ' το δικαστήριο του Σηκουάνα σέ άπαγχονισμό. Θ' άπαγχονίζετο δε δημοσία στην πλατεία της Γρένης, για να παραδειγματισθούν έτσι οί πολίτες.

Λίγες ώρες πριν τόν οδηγήσουν στόν τόπο της εκτέλεσεως, τόν έπισκέφη στην φυλακή του ένας παπάς, για να τόν εξομολογήσει.

Ο παπάς, όταν έμεινε μόνος με τόν κατάδικο, άρχισε πρώτα να του λη διάφορα παρηγορητικά λόγια, όπως το καλούσε ή περίστασις. Κατόπιν, τόν ρώτησε μήπως ένιωθε τίποτε που να βαρύνει τή συνείδησί του, τήν όποιαν σέ λίγη ώρα θα παρέδιδε στο Θεό.

—Όχι, πατερ μου, άπάντησε γελώντας ο κατάδικος, δεν βαραίνω τίποτε τή συνείδησί μου... εκτός από ένα ποτηράκι κρασί που μου έδωσαν προ δλίγου!

Ο παπάς, κατάπληκτος μπρός στην άναίσθησία του νεαρού κακούργου, του είπε τότε:

—Δεν είναι περίστασις τώρα, τέκνον μου, για να σκέπτεσαι τέτοια πράγματα... Όσο σου μένει ακόμη καιρός προπάθησε να καθάρσεις τήν ψυχή σου και να όμολογήσης τά σφάλματά σου, για να στα συγχωρήσει ο Θεός.

—Άλλοι μ' ονο, πατερ μου, άπάντησε ο κατάδικος, το μεγαλύτερο ό μου έγκλημα είναι... ότι άφησα να με συλλάβουν!

Ο παπάς τότε άρχισε να του λη ότι ήταν καλύτερα που ήρθαν έτσι τά πράγματα, γιατί αλλιώςίκα θα εξακολουθούσε ακόμα να κυλιέται μέσ' στο βόρβορο... Του είπε ακόμη, ότι έπρεπε νάνε εύτυχισμένος που θα έγκατέλειπε σέ λίγη ώρα τή ζωή αυτού του κόσμου, τήν σπαρμένη από άγκάθια, για να πάη σέ μία νέα, υπερκόσμια ζωή, σπαρμένη από ρόδα...

—...Συλλογίσου, τέκνον μου, του είπε στο τέλος, τως οί άγγελοι σέ περιμένουν στόν ούρανό για να δειπνήσης με θεία άμβροσία...

Ο κατάδικος άκουγε άφηρημένος το λογίδριο του παπά. Όταν όμως άκουσε τως οί άγγελοι τόν περίμεναν για τó δείπνο, γύρισε και είπε:

—Όπως τά λέτε θα είναι, βέβαια, πατερ μου... Στο δείπνο όμως αυτό με τούς άγγέλους, δεν θα ήταν δυνατόν να με αντικαταστήσετε σεις;...

Ο άγαθός παπάς είχε άρχισει πια να τά χάνη... Προσπάθησε έν τούτοις να κάμη μία τελευταία άπόπειρα για να φέρη στόν ίδιο δρόμο τόν πορωμένο κατάδικο.

—Τέκνον μου, του είπε, συλλογίσου τόν έαυτό σου... Συλλογίσου πως σέ λίγο θα νοιώσης μιάν άνέκφραστη ευδαιμονία, πηγαίνοντας «εις τόπον χλοερών όπου ούκ έστι λύπη...» Συλλογίσου πως σέ λίγο θα συγκαταλέγεσαι και

ένδιαφέρεται τώρα περισσότερο για τó βουστάσιό της παρά για τά μπριλλάντια της.

Μή φοβάστε λοιπόν για τούς «αστέρες» του κινηματογράφου. Δεν πρόκειται να ύποφέρουν ποτέ από τήν οικονομική κρίσι. Τήν άντιμετώπισαν με πρακτικό πνεύμα κι' αν κλείσουν κανένα πρωί τά στούντιο δεν θα τούς νοιάξη τίποτ, γιατί όλοι έχουν τά άγροκτήματά τους και τις φυτείες τους.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ού στη χορεία των εκλεκτών του Κυρίου...

Στά λόγια αυτά του παπά, ο έτοιμοθάνατος... έσκασε στα γέλια.

—Μά το Θεό, πατερ μου, σάν να μου φαίνεται πως έχεις πιάει του λόγου σου στην χώρα αυτή, για να μιλάς έτσι... Θά μου κάνης λοιπόν τή χάρι να με συντροφεύσης στο ταξίδι μου, γιατί πολύ φοβάμαι μην χάσω το δρόμο... Είναι βλέπεις τόσο σκοτεινά έξω... Ένώ αν μ' οδηγής εσύ, που ξέρεις το δρόμο καλά, άφου έχεις ξαναπάει εκεί πάνω, θάμαι τούλάχιστον σίγουρος πως θάράξουμε στο λιμάνι που πρέπει!

—Ε, ύστερ' άπ' τις καινούργιες αυτές αϋθάθειες του κααδίκου, ο παπάς έχασε πια έντελώς τήν ύπομονή του.

—Άφου δεν θέλεις να πάψης τις τρέλλες σου, του φώναξε θυμωμένος, σ' αφήνω κι' εγώ, τέκνον μου, στο έλεος του Κυρίου...

Κι' άφου του έδωσε τήν εύλογία του, έφυγε κλείνοντας με όρμη τήν πόρτα του κελλιού.

Αμέσως σχεδόν κατόπιν μπήκε μέσ στο κελλι το άποσπασμα που θα συνώδευε τόν κατάδικο ως τόν τόπο της εκτέλεσεως. Ο έπικεφαλής του άποσπάσματος πλησίασε τόν κατάδικο που τόν κύτταζε χαμογελώντας σαρκαστικά, και τόν ρώτησε, σύμφωνα με τó έθιμο:

—Έχεις να έκφράσης καμμία τελευταία επιθυμία;

—Όποια κι' αν είναι, θα γίνη σεβαστή; τόν ρώτησε ο έτοιμοθάνατος.

—Μάλιστα. Έκτός αν αντίβαινη στο νόμο...

—Πολύ καλά. Στείλτε και φέρτε μου τότε τόν χειροϋργο του γειτονικού νοσοκομείου!

Παρακολουθήστε όλοι από σήμερα
το νέο μας άριστουργηματικό
μυθιστόρημα
Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ
του ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

Ο διευθυντής της φυλακής διέταξε άμέσως ένα στρατιώτη να πάη να φέρη τόν χειροϋργο. Τί να τόν ήθελε άρα γε ο παράδειος κατάδικος;

Σέ λίγο έφτα ά χειροϋργός. Μόλις τόν είδε ο κατάδικος του φώναξε:

—Φέρτα τó εργαλείο άς!

—Μάλιστα του άπάντησε εκείνος.

Ο έτοιμοθάνατος τότε σηκώθηκε όρθιος και γυρίζοντας τρός τόν άποσπασματάρχη, του είπε:

—Η τελευταία μου επιθυμία, κύριε, είναι ή έξής: Έπιθυμώ, πριν με οδηγήσετε στην άγχνη, να... μου άνοιξη ο χειροϋργός τις φλέβες! Τώρα για γούρι, έβρετε, αυτό!

—Μά τότε, θα πεθάνης από αιμορραγία και δεν θά άπαγχονισθής! είπε έξω φρενών ο άποσπασματάρχης. Η επιθυμία σου αυτή δεν μπορεί να έκτελεσθή: αντίβαινει προς τόν νόμο...

—Διόλου! άπάντησεν άπαθώς ο κατάδικος. Το δικαστήριο με καταδίκασε να κρεμαστώ: δεν άναε όμως αν θα κρεμαστώ... ζωντανός ή πεθαμένος! Κι' εγώ, δεν ζητώ να μην έκτελεσθή ή άπόφασις του δικαστηρίου... Ζητώ άπλως, πριν κρεμαστώ, να ύποστώ μία... έγχείρησι. Όστε... ή αίτησίς μου είναι νομιμωτάτη κι' άφου είναι ή τελευταία μου επιθυμία, πρέπει να τήν σεβασθής!

Ο άποσπασματάρχης επέσθηκε μπρός στη λογική αυτή. Και —τί να κάνη;— διέταξε τόν χειροϋργο κι' άνοιξε τις φλέβες του μελλοθανάτου!

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό τήν διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', Αθήνα.

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

“Ενα πρωί του Νοεμβρίου του 18., πριν ακόμα ο ήλιος ανατείλει, δυο άνδρες περίμεναν μπρός στο ταχυδρομείο της μικρής γαλλικής πόλεως Βερνεζόλ. Φαινότουσαν κ’ οι δυο ανυπόμονοι και κάθε τόσο γύριζαν και κύτταζαν πέρα στο δρόμο.

— Πέντε ή ώρα, είπε σε κάποια στιγμή ο ένας. “Αν ή πληροφορίες σου είναι ακριβείς, το λεωφορείο του Ρεμι-φρεμόν δεν θ’ άργηση να φτάση.

— Μου είπαν ότι φτάνει πάντοτε στις πέντε, στις πεντέμισυ το πολύ... Τι κύριο που κάνει! Αυτή ή καταραμένη βροχή που έπεσε τη νύχτα ψύχρανε πολύ τον καιρό...

— Και μένα τα πόδια μου είναι παγωμένα... Καλά που προβλέψαμε και φορέσαμε βαρεία ρούχα, τα οποία όχι μόνο μας προστατεύουν από το κρύο, αλλά κι’ από τα περίεργα βλέμματα... Γιατί ποιος μπορεί να μάς υποπτευθή κάτω απ’ τα χωριάτικα αυτά ρούχα;

— Βέβαια... Αλλά μου φαίνεται ότι ακούω κρότο άμα-ξιο.

— Δεν γελάστηκες... Είναι το λεωφορείο... Φτάνει μόνο να φέρνη εκείνους που περιμένουμε...

— Δεν μπορεί παρά να τους φέρνη. Μήπως όλες ή επιχειρήσεις σου δεν πετυχαίνουν περίφημα; Όμολογώ πως είσαι ο πιο τυχερός άνθρωπος του κόσμου, άρχηγέ... Όλοι οι σύντροφοι σε υπακούουν τυφλά, γιατί έχουν εμπιστοσύνη στο εξαιρετικό σου πνεύμα... Όλοι σε αγαπούν και σε θαυμάζουν. Ξέρεις ότι σ’ ένα σου μόνο βλέμμα, δλοι μπορούν να γίνουν κομμάτια για να σ’ ευχαριστήσουν.

Τα βλέμματα του άρχηγού έλαμψαν περήφανα.

— Θά ιδούμε, απάντησε. Είπες ότι το λεωφορείο δεν έχει παρά τρεις μόνο θέσεις;

— Ναι, τρεις θέσεις μέσα και μία δίπλα στον άμαξά.

— Περίφημα!

— Είπ’ αλήθεια ότι το λεωφορείο αυτό— ο Θεός να το κάνει λεωφορείο— δεν είναι καθόλου αναπαυτικό και δεν έχει καμιά άνεση για τους επιβάτες.

— Έγώ θ’ άρχισω την κουβέντα με τον άμαξά.

— Καλά, αλλά σωπή! Έφτασε το λεωφορείο...

Πραγματικά, έπειτα από ένα λεπτό το άμαξί έφτασε μπροστά στο ταχυδρομείο. Ο άμαξας κατέθηκε άμέσως από τη θέσι του.

— Έ, Λουκή, είπε στον άλλον άμαξά, ο οποίος επρόκειτο να τον αντικαταστήσει και να οδηγήσει το λεωφορείο ως τον προσηχ σταθμό, έχω μέσα δυο επιβάτες.

— Καλά του απάντησε εκείνος.

“Ενας υπάλληλος του ταχυδρομείου βγήκε για να πάρη την αλληλογραφία. Συγχρόνως, μέσ’ απ’ τ’ άμαξί, ακούστηκε μία ανδρική φωνή που ρωτούσε τον άμαξά:

— Έδώ θα κάνουμε σταθμό;

— Μάλιστα, κύριε, απάντησε εκείνος, ανοίγοντας την πόρτα του λεωφορείου.

“Ενας άντρας μετρίου άναστήματος, μελαγχρινός, τριάντα πέντε με σαράντα χρονών, κατέθηκε απ’ το άμαξί και προσέφερε κατόπιν το χέρι του σε μία νέα γυναίκα, εικόνα ως εικοσιδύο χρονών, σε κατάσταση έγκυμοσύνης προχωρημένης.

“Εφτασε μόνο να την δη κανείς, για να καταλάβη ότι δεν ήταν Ευρωπαία. Ήταν ώραία, αλλά είχε μία καλλο-νή παράδοση, έξωτική.

Στο πρόσωπό της είχε το χρώμα του κεχριμπαριού, τα χείλη της ήταν κατακόκκινα και τα μάτια της μαύρα, γλυκύτατα, βελουδένια, γεμάτα μία ανέκφραστη τρυφερότητα. Μόλις κατέθηκε απ’ το λεωφορείο, ο συνοδός της την ά-πηρε απ’ το μπράτσο και την κύτταξε άνησυχος.

— Πώς είσαι αγαπημένη μου Ζελιμά; τη ρώτησε σε μία

γλώσσα άγνωστη.

“Εκείνη προσήλωσε επάνω του τα γλυκά της μάτια που έλαμπαν σαν διαμάντια.

— Πολύ καλά, περίφημα, του απάντησε.

— Ίσως... Αλλά φοβάμαι πολύ ότι τα μακρινά αυτά πα-ξίδι σε κούρασε κι’ ότι ή δύναμεις σου εξαντλήθηκαν... Δεν έπρεπε να σ’ ακούσω! Μου φαίνεται ότι θα είχα κάνει καλύτερα αν σ’ άφηνα στο Παρίσι...

— Στο Παρίσι, μόνη μου! Τόν διέκοψε εκείνη με ζωηρή φωνή. “Αν το έκανες αυτό, επιστρέφοντας θά μ’ εύρισκες πεθαιμένη.

— Παιδί!... είπε ο σύντροφός της.

— Όχι! Όχι! Εξακολούθησε εκείνη. Δεν μπορώ να χω-ριστώ από σένα, θέλω να είμαι μαζί σου πάντοτε...

— Άκουσε, Ζελιμά... Έχουμε να κάνουμε ακόμα τριών ωρών δρόμο με το λεωφορείο κι’ έπειτα θα περπατήσουμε κάπου μία ώρα για να φτάσουμε στο Βλαινκούρ...

— Έ, λοιπόν;

— Είσαι κουρασμένη... Μπορούμε να μειώουμε εδώ ως αύριο και φεύγουμε με το αύριανό λεωφορείο. Δεν ξέρω τί έχω, αλλά ένα προαίσθημα μου λέει ότι κάποιος κινδύ-νος μάς απειλεί.

— Όχι, απάντησε ή Ζελιμά, άς πάμε εκεί που σε καλεί το καθήκον σου. Όπως κι’ εσύ, έτσι κι’ εγώ βιάζομαι να φτάσω και ήθελα από τώρα να ξέρω...

“Ενας στεναγμός διέκοψε την κουβέντα της.

— Θα τα μάθουμε όλα, αγαπημένη μου Ζελιμά. Μήπως μόνο και μόνο για να μάθουμε τί έγινε ή γυναίκα που στα-θηκε για σένα δεύτερη μητέρα, δεν αποφασίσαμε ν’ αφή-σουμε την πατρίδα σου, τη χώρα του ήλιου και των λου-λουδιών και νάρθουμε στη Γαλλία; Όλα τα υπάργχτα μου, και σένα ακόμη, αγαπημένη μου, και τη μικρή μου περιουσία τα χρωστάω στον μαρκήσιο, ο οποίος ήτανε φί-λος μου και προστάτης μου. Άλλοίμονο, όμως! Δεν ή-παρχει πειά ανάμεσα στους ζωντανούς!... Το καράδι που τόν ξανάφερνε στην πατρίδα του ναυάγησε κι’ εκτός απ’ αυτόν, και τριάντα ναύτες βρήκαν οικτρό θάνατο στον ά-κεανό... Αλλά ή γυναίκα του, το παιδί του, που βρισκό-νται, τί άπόγιναν; Για να τους ξαναβρώ, θα προσπαθήσω να πάντα, δεν θ’ άφηφώ κανένα εμπόδιο... Δεν θ’ άναπαύω-ώς την ώρα που θα κατορθώσω να μάθω τί άπόγινε ή συ-ζυγος του φίλου και προστάτου μου. Γιατί τέλος πάντων έλπίζω ν’ ανακαλύψουμε κάποιο ίχνος στο χωριό Βλαιν-κούρ, όπου, καθώς πληροφορήθηκα, ή μαρκήσια έμεινε άρ-κετό καιρό.

— Πολυαγαπημένη και καλή μου Λουκία! Ψιθύρισε ή νέα γυναίκα άναστενάζοντας.

— Έπειτα, ύψώνοντας τη φωνή της, πρόσθεσε:

— Όχι, δεν είναι δυνατόν να πέθανε... Μία μουσική φωνή μέσα μου μου λέει ότι ζή ακόμα... “Οτι ζή, αλλά είναι πολύ δυστυχισμένη και περιμένει από μάς την άπολύτρωσι της...

“Ω! και τη ζωή μου θάδινω για να την ξανάβρω και να νά αισθανθώ πάλι στο μέτωπό μου, όπως άλλοτε, τα θερ-μά της φιλήματα... Δεν πρέπει ν’ άργοπορήσουμε εδώ κα-θόλου! Πρέπει να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς τή Βλαινκούρ. Όχι, δεν πρέπει να διανυκτερεύσουμε εδώ.

— Ν τω μεταξύ, οι δυο άνδρες που φορούσαν χωριάτικα ρούχα εξέταζαν με περιέργεια το νερό ζεύγος, από απο-στασι μερικών βημάτων. Συγχρόνως παρακολουθούσαν την κουβέντα τους, αλλά ο κόπος τους ήγαναι χαμένος. “Ο πιο ήλικιωμένος από τους δυο, αυτός που ο άλλος τον έ-χε άποκαλέσει «άρχηγό», ένοιωθε βαθύ πείσμα, μὴν μπο-ρώντας να καταλάβη τη γλώσσα που μιλούσαν.

Ήταν αυτός άναστήματος μάλλον χαμηλό και άρκετο

παχύς, με κεφάλι γίγαντος φαλακρό, που πλάτανε από πάνω. Είχε χαρακτηριστικά χονδροειδή και μάτια μικρά και κίτρινα.

Λεγόταν Βλαιρώ και ήταν τριάντα περίπου χρονών. Κατοικούσε στο Παρίσι, στην οδό Βασιλέως της Σικελίας, όπου είχε για τους τύπους ένα γραφείο προμηθειών. Έργα-ζόταν όμως πάντοτε στο σκότος, αναλαβαίνοντας κάθε εί-δους υποθέσεις καταχθόνιες και μυστηριώδεις. Ήταν φιλό-δοξος και πολύ τολμηρός και το μοναδικό όνειρο της ζωής του ήταν να γίνη εκατομμυριούχος. Ήταν πρόθυμος για κάθε έγκλημα, φτάνει να πληρωνόταν καλά.

II

“Ο άμαξας πήρε τις έπιστολές απ’ το ταχυδρομείο, τις έβαλε κάτω από το καθισμά του και, ρίχνοντας μία τελευ-ταία ματιά στο λεωφορείο και στ’ άλογα, φώναξε με θρα-χνή φωνή:

— “Ολα είν’ έτοιμα!... Φεύγουμε!

“Άμέσως ή Ζελιμά με το σύζυγό της κι’ ο Βλαιρώ με το σύντροφό του πλησίασαν στο άμαξί. Οι δυο τελευταίοι μά-λιστα, κάνοντας ότι δεν βλέπουν πως ύπηρχαν κι’ άλλοι έ-πιβάται, μπήκαν μέσα κι’ έπιασαν τις δυο θέσεις. “Ετσι δεν άπόμεινε παρά μία θέσις ακόμα μέσα για την Ζελιμά. “Ο σύζυγος της ήταν άναγκασμένος να καθήση πλάι στον ά-μαξά.

Αυτό τόν δυσαρέστησε πολύ, όταν έξαφνα ο σύντροφος του Βλαιρώ του παραχώρησε τη θέσι του λέγοντάς του:

— Με συγχωρείτε, αλλά δεν πρέ-πει να σας χωρίσουμε από τη σύζυ-γό σας... Μπορώ να καθήσω εγώ πλάι στον άμαξά...

Κι’ έπειδή ο άγνωστος έτοιμάστηκε να τόν ευχαριστήσει, πρόσθεσε:

— Άφήστε, δεν αξίζει τον κόπο...

“Αν και χωρικός, ξέρω ότι πρέπει να σεθώμαστε το όραίο φύλο.

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ά-νέθηκε και κάθισε πλάι στον άμαξά.

Το άμαξί ξεκίνησε άμέσως κι’ έ-πειτα από μερικές στιγμές θρυσκόταν έξω από το Βαρνεζόλ.

“Ο Βλαιρώ, με το καπέλλο του χα-μηλωμένο μπρός στα μάτια του, έρι-χνε κρυφά βλέμματα στους συνταξι-διώτες του.

— Μήπως ή κυρία στενοχωριέται; ρώτησε έξαφνα. Αυτά τ’ άμαξία είνε τόσο μικρά και άβολα... Έλάτε πιό δώ, κύριε, για να μείνη άρκετός

πος για την κυρία σύζυγό σας.

— “Ο! ευχαριστώ, είστε πολύ κα-λός, απάντησε ο σύζυγος της Ζελιμά.

“Αλλά κι’ εκείνη τόν ευχαρίστησε μ’ ένα γλυκό χαμόγελο. “Ετσι ο Βλαιρώ πέτυχε αυτό που ήθελε: να πιάση κουβέντα με τόν άνδρόγυνο.

— Τι διαβολόκαιρος! Είπε σε λίγο. “Ο άνεμος φυσάει δυ-νατός κι’ άρχισε κιάλας να θρέχη... Άσχημο να ταξιδεύη κανείς με τέτοιο καιρό... Αλήθεια, είστε από τα μέρη μας, κύριε;

— Όχι, έρχομαι για πρώτη φορά στη Λωραίνη.

— Κι’ ερχόσαστε από μακριά;

— Ναι, από πολύ μακριά.

— Είστε όμως Γάλλος, δεν είν’ έτσι; Σας άναγνώρισα από την μιλιάρια σας.

— Ναι, γεννήθηκα στα περίχωρα του Παρισιού, μά ήμουν

πολύ νέος όταν έφυγα από την πατρίδα μου.

— Και που πηγαίνετε, αν επιτρέψετε;

— Πηγαίνω στο Βλαινκούρ.

— Τι σύμπτωσης! Κι’ εγώ εκεί πηγαίνω.

— Είστε από το Βλαινκούρ;

— Ναι, εκεί γεννήθηκα. Είπ’ ένα άμορφο μικρο χωριό,

χτισμένο στους πρόποδες του θουού. Άλλά πολύ μελαγχο-λικό.

— Υπάρχει εκεί κοντά κάποιος πύργος;

— Μάλιστα, υπάρχει ένας πύργος μισοερειπωμένος. Άλλά, βρίσκεται τόσο μακριά από το χωριό, ώστε ο ιδιοκτήτης του

ούτε τόν επισκέπτεται ποτέ.

— Είναι λοιπόν άκατοίκητος.

— Σχεδόν. Μένει μόνο εκεί ο θυρωρός, ο οποίος τόν φυ-λάει... Μά την αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός ξέρει πολύ πε-ρίεργα πράγματα... Άλλά είνε σχεδόν άγριος, άπλησίαστος. Δεν μπορείς να τού πάρης ούτε λέξι από το στόμα.

“Ο σύζυγος της Ζελιμά άνασκήρτησε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια και ρώτησε:

— Μπορεί κανένας να τόν δη;

— “Α! όχι εύκολα... Είν’ άγριος όπως σάς είπα... Φαίνε-ται ότι φοβάται τους άλλους ανθρώπους. Πρό έτών συνέδη-σαν, φαίνεται τρομερά πράγματα στον πύργο... Τι όμως ά-κριβώς, κανείς δεν τόν έμαθε... Η ιστορία, αυτή έμεινε μυστηριώδης και σκοτεινή... “Ο γέρο θυρωρός τά ξέρει όλα, αλλά δεν λέει τίποτε σε κανένα. Κι’ εδώ που τά λέμε με-ταξύ μας, μου φαίνεται πως έχει λόγους για να τά κρατάη

μυστικά... Είνε πολύ δύσπιστος και δεν μιλάει σε κανένα, από φόβο μήπως τού κάνουν περίεργες ερωτήσεις... “Όσο για μένα, μ’ ευγνωμονεί για μία εκδούλευσι που τού έκανα

άλλοτε και κουθεντιάει καμιά φορά μαζί μου... Είμαι μά-λιστα βέβαιος ότι για μένα θα έκανε ό,τι άρνιέται σ’ όλους τους άλλους... Μά τί σας ενδιαφέρουν όλα αυτά; Σας τά λέω μόνο για να περνά ή ώρα. Κι’ έχετε κανένα στενό συγ-γενή σας στο Βλαινκούρ;

— Όχι, απάντησε ο άγνωστος, δεν ξέρω κανένα στο Βλαινκούρ.

— Τότε θα πηγαίνετε για υποθέσεις, ρώτησε ο Βλαιρώ.

— Άκούστε, είπεν ο ξένος, δεν έχω καμιά αίτια να σας τόν κρύψω... Πη-γαίνω στο Βλαινκούρ με την έλπίδα να συγκεντρώσω μερικές πληροφο-ρίες...

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, κύριε, να σας φανώ χρήσιμος. Άκούστε:

Πρό πέντε ή έξη χρόνων, μία γυναί-κα έμεινε στον πύργο του Βλαινκούρ για τόν οποίο μιλούσατε πρό όλιγου.

— Μάλιστα! Μία νέα ως εικοσιδύο χρόνων, ξένη, Άγγλίδα ή Άμερικα-νίδα, δεν ξέρω ακριβώς... Άλλά ά-ραία σαν άγγελος, κάτασπρη, με με-γάλα μάτια και ώραία κατάμαυρα

μαλλιά.

— Άκριβώς! Την είδατε;

— Ναι, μία φορά, τυχαίως... Μία μέ-ρα με είχαν προσκαλέσει στον πύ-ργο, δεν θυμάμαι πια για ποιά αίτια. Τότε την συνήτησα στον κήπο...

— Της μιλήσατε;

— Όχι, δεν είχα τόν θάρρος... Άλ-λώς μόνο την ευαίρετσα... Εκείνη όμως, μόλις με είδε, έφυγε διασπασ-τά.

— Λοιπόν, κύριε, για αυτή τη γυ-ναίκα πηγαίνω στο Βλαινκούρ.

— Δεν βρίσκεται πια στον πύργο;

— Όχι, δεν είνε πια εκεί...

— Ξέροσε που πήγε; Τι άπόγινε;

— “Ός προς αυτό, κύριε, δεν είμαι σε θέση να σας πώ τί-ποτε... Και κανένας στο Βλαινκούρ δεν είνε πληροφορημέ-νος καλύτερα από μένα...

“Ο ξένος έγειρε μελαγχολικά το κεφάλι του.

— Ίσως ο φύλακας του πύργου ξέρει τίποτε, ψιθύρισε σε λίγο.

— Ίσως... Καθώς σας είπα, ο γέρο Σταφύλας — έτσι τόν λένε — ξέρει πολλά πράγματα... Απάντησε ο Βλαιρώ.

— Όταν πρό όλιγου είπατε ότι συνέβησαν τρομερά πρэг-ματα στον πύργο, ενδοιάσατε σχετικά με τη νέα, για την οποία μιλούμε;

— Μάλιστα.

— Τότε σας παρακαλώ, πείτε μου ότι ξέρετε...

— Υπέθεσαν πολλά τότε, αλλά δεν είνε τίποτε θετικό. Για να σας ευχαριστήσω, θά σας διηγηθώ τί έλαγαν στο χωριό την εποχή εκείνη, γιατί σήμερα πια ξεχάστηκαν όλα.

— Σας άκούω...

“Ο Βλαιρώ έσκυψε τότε προς τόν ξένο και τού είπε με αιγνή φωνή:

— Μπορώ στην κυρία δεν μπορώ...

— “Α! μπορείτε να μιλήσετε άφοβα... Η κυρία μου δεν ξέρει γαλλικά...

— Τότε το πράγμα διαφέρει, γιατί φοβόμουν μήπως την τρομάξω...

— Είπε τόσο τρομαχτικά λοιπόν αυτά που πρόκειται να μου διηγηθείτε; ρώτησε ο ξένος χλωμάζοντας.

— Όπως τα διηγούνται, κύριε... Έγώ δεν επιβεβαιώνω τίποτε. Αρχίζω: Αυτή η γυναίκα, καθώς έλεγαν, ανήκει σε μια μεγάλη και πλούσια ξένη οικογένεια. Άλλοι ισχυρίζονται πως ο πατέρας της είναι πλούσιος τραπεζίτης ή έφοπλιστής, άλλοι πάλι βεβαιώνουν πως είναι πρίγκηψ ή μέγας δούξ. Φαίνεται όμως ότι η νέα αυτή, λημονώντας την υψηλή της θέσι και το σεβασμό που χρωστούσε στην οικογένειά της, αγάπησε με πάθος έναν υπηρέτη του πατέρα της.

Ο ξένος ανασήκωσε παράδοξα τούς ώμους του κι' ένα αλλόκοτο χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Και ο Βλαιρώ εξακολούθησε:

— Μεγάλη απελπισία κυριεύσε τούς γονείς της όταν το έμαθαν αυτό. Για ν' αποφύγουν τα σκάνδαλα και να σώσουν την τιμή τους, απομάκρυναν την κόρη τους και την έστειλαν στη Γαλλία. Άλλά σε λίγο έκαναν μια νέα ανακάλυψη: η κόρη τους ήταν έγκυος.

Ο ξένος ανασκίρτησε.

— Νέες δυσκολίες, εξακολούθησε ο Βλαιρώ. Έπρεπε να την απομονώσουν έντελως, να την κρύψουν από τα μάτια του κόσμου... Γι' αυτό διάλεξαν τον παλιό πύργο του Βλαιγκούρ, στον οποίο ωδήγησαν την κόρη τους μαζί με μια άλλη γυναίκα για να την υπηρετή. Έτσι η δυστυχισμένη νέα θρέθηκε φυλακισμένη, γιατί μόνο στον κήπο είχε την άδεια να περπατή.

Και τότε συνέβη κάτι ακόμα πιο θλιβερό: Φαίνεται ότι από τις στενωχόριες, τη θλίψη, τη ντροπή της, ή δυστυχισμένη αυτή νέα έχασε τα λογικά της.

— Ω! έκανε ο άγνωστος.

— Μάλιστα, κύριε, τρελλάθηκε... Κι' έπειτα από λίγες μέρες έφτασε κ' η κρίσιμη στιγμή: έφερε στον κόσμο ένα παιδί.

— Άρσενικό;

— Ά, όσο γι' αυτό, δεν ξέρω...

— Πώς; Η γέννησις δεν εδηλώθηκε;

— Περιμεινате λίγο... Λίγες στιγμές μετά τη γέννησι του παιδιού, η μητέρα, την οποία δυστυχώς είχαν αφήσει για ένα λεπτό μόνη, κυριεύθηκε από μια τρομερή κρίσι της τρέλλας της. Πήδηξε από το κρεβάτι της κι' αρπάζοντας το παιδί της από τα πόδια, το χτύπησε σ' ένα τραπέζι και του έσπασε το κεφάλι.

Ο ξένος έθγαλε μια κραυγή φρίκης.

— Αυτό είναι αδύνατον! φώναξε. Αυτό δεν έγινε ποτέ... Η αλήθεια είναι διαφορετική...

— Έξαφάνισαν από τα μάτια του κόσμου τη μητέρα, για να της κλέψουν το παιδί.

Μια γρήγορη λάμψη πέρασε από τα μάτια του Βλαιρώ, ο οποίος, έπειτ' από

— Θέλετε να σας πω τη γνώμη μου, κύριε; Μου φαίνεται ότι ξέρετε πολύ καλύτερα από μένα την ιστορία αυτής της νέας.

— Ίσως... είπεν ο ξένος. Έν πρώτοις, η νέα που είδατε στον πύργο του Βλαιγκούρ δεν ήταν δεσποινίς, αλλά χήρα. Παντρεμένη πρό δεκαοχτώ μηνών, είχε χάσει κατά την εποχή εκείνη το σύζυγό της.

— Όστε αυτά που διηγούνται;

— Είπε δλα γεννήματα της φαντασίας, τίποτε άλλο.

— Κ' η ιστορία της τρέλλας;

— Αυτή μπορεί να είναι αληθινή.

— Άλλά γιατί να φυλακίσουν τη χήρα;

— Σας το είπα: για να εξαφανίσουν το παιδί.

— Σας έμολογώ ότι δεν καταλαβαίνω, είπεν ο Βλαιρώ. Γιατί να εξαφανίσουν το παιδί; Με ποιά σκοπό;

— Με τί σκοπό; Μα για ν' αρπάξουν την κληρονομία του πατέρα του, που ήταν πολυεκατομμυριούχος. Πριν γεννηθί

— Ένα άπαισιο χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπο του Βλαιρώ.

— Είπαν ότι η νέα δεν ήταν παντρεμένη, άλλ' άπλως έρωμένη του ύποτιθεμένου συζύγου της, εξακολούθησε ο ξέ-

νος. Άλλά μου είναι εύκολώτατο ν' αποδείξω πως είπαν ψέματα!

— Φτάνει να παρουσιάσετε το συμβόλαιο του γάμου! είπεν ο Βλαιρώ.

— Αυτό το συμβόλαιο το έχω, καθώς και πολλά άλλα σπουδαία έγγραφα.

— Έπιτρέψατέ μου, κύριε, να σας πω ότι δεν είναι φρόνιμο να ταξιδεύετε μαζί με τόσο σπουδαία έγγραφα.

Ο ξένος χαμογέλασε.

— Μη φοβάστε, απάντησε στον Βλαιρώ, δεν τα έχω μαζί μου. Από φόβο μήπως τα χάσω ή μήπως μου τ' αρπάξουν, τα άφησα στο Παρίσι.

«Καλό είναι να το ξέρουμε κι' αυτό», είπε από μέσα του ο Βλαιρώ.

Και με δυνατή φωνή επρόσθεσε:

— Πώς συνέβη να μην άπευθυνθήτε ως τώρα στην αστυνομία;

— Σπουδαίοι λόγοι μ' έμπόδισαν να το κάνω αυτό... Κοντα στον ένοχο υπάρχουν κι' άθωοι κι' έκτός αυτού, θα ήθελα να θρώ πρώτα τη γυναίκα και να μάθω αν τo παιδί ζή.

Ο ξένος σώπασε λίγο κι' έπειτα ξανάπε:

— Πρέπει να δώ το φύλακα του πύργου! Αυτός μόνο θα είναι σε θέσι να μού δώσει πολυτιμες πληροφορίες... Ω! όσο κι' άγριοι κι' αν είναι, θα κατορθώσω να λύσω τη γλώσσα του. Θα τον άπειλήσω!

— Είμαι βέβαιος ότι με τις άπειλές δεν θα κατορθώσετε τίποτε...

— Τότε τί με συμβουλευετε σεις να κάνω;

— Ο Βλαιρώ σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα απάντησε:

— Θα ήταν πραγματικά κρίμα να κάνετε ένα τόσο μακρινό ταξίδι χωρίς άποτέλεσμα... Θα σας βοηθήσω όμως εγώ 'σο μπορώ...

— Ά, κύριε...

— Είναι περιττόν να μ' ευχαριστήσετε... Κάθε άνθρωπος έχει υποχρεώσει να βοηθή τους όμοιους του... Άκούστε: ο φύλακας του πύργου έχει ένα ελάττωμα: του άρέσει να πίνη... Δεν έχει όμως πάντα χρήματα για ν' αγοράζή τα πιστά που λατρεύει...

— Έτσι, ο μόνος τρόπος με τον οποίο μπορεί να τον κάνη κανείς να μιλήσει, είναι να του δώσει χρήματα για να τ' αγοράση...

— Έχετε δική... Θα του θάλω διακόσια - τριακόσια φράγκα στο χέρι...

— Ωραία! Πρέπει όμως να τον δώ εγώ πρώτα και να τον προετοιμάσω να σας δεχτή... Θα ιδω τί διαθέσεις του κι' αν μου φανή εύκολο θα σας ειδοποιήσω άμέσως. Που θα σας θρώ;

— Δεν ξέρω ακόμα...

— Σκοπεύετε βέβαια να μείνετε στο ξενοδοχείο;

— Μάλιστα.

— Τότε, επειδή ένα μόνο ξενοδοχείο υπάρχει στο χωριό, θα σας θρώ εύκολα. Άλλά με συγχωρήτε, δεν μου έπαισε το όνομά σας...

Ο ξένος έθγαλε από την τσέπη του το πορτοφόλι του και το άνοιξε.

Ο Βλαιρώ έριξε μέσα ένα αδιάκριτο βλέμμα κι' είδε μερικά τραπεζογραμμάτια και διάφορα έγγραφα.

«Ίεριφημα!» σκέφτηκε.

— Ωραίο κι' αυτό! είπεν ο ξένος. Ξέχασα τα μπλιέττα μου... Ονομάζονται Κάρολος Σεθούρ, κύριε...

— Κι' εγώ Κάρολος Κορνενφέρ... Άλλά να, φτάνουμε στην Βερζεβίλ, απ' όπου θα ξεκινήσουμε για να πάμε με τα πόδια στο Βλαιγκούρ. Εύτυχως που έπαψε η βροχή...

— Πόσο άπχει απ' την Βερζεβίλ το Βλαιγκούρ;

— Τρία τέταρτα της ώρας αν πάμε από τα έλατα, από ένα δρόμο που ξέρω εγώ.

Μετά δέκα λεπτά έφταναν στην Βερζεβίλ. Η ώρα ήταν δέκα περίπου, όταν οι τέσσερες ταξιδιώτες κατέβηκαν από το λεωφορείο. Ο Κάρολος Σεθούρ πήρε με το ένα χέρι τον ταξιδιωτικό του σάκκο, πρόσφερε το άλλο στη Ζελιμά κι' άκολούθησε τον Βλαιρώ, ο οποίος θα τους χρησίμευε ως οδηγός.

(Άκολουθεί)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Η ΟΥΣΟΥΟΣ: Το καπέλλο μου δεν σ' άρέσει; Το ίδιο μου κάνει!... Έχω γούστο κι' εγώ δεν έχω! Ο ΟΥΣΙΥΟΣ: Αυτό είν' αλήθεια... Απόδειξίς ο γάμος μας!

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Γερμανίς Κατερίνα Βέρμκε, που σηκώνει στην κοιλιά της το πιάνο και τόν πιανίστα μαζί.

της άδελφιας, ηλικίας 14, 13 και 11 έτών. Και τα κράτησε χωρίς να λυγίση καθόλου, ως ότου εκείνα κουράστηκαν και κατέβηκαν μόνα τους.

Τελευταία, επειδή η οικογένειά της είχε οικονομικές στενωχόριες, η Κατερίνα σκέφθηκε να έκμεταλλευθί την ικανότητά της αυτή για να κερδίση χρήματα. Και πραγματικά παρουσιάστηκε στον διευθυντή κάποιου άμερικανικού ίπποδρομίου περαστικού άπ' το Βερολίνο. Εκείνος δέ μόλις είδε τι μπορούσε να κάνη, την προσέλαθε χωρίς διαταγμό με μηνιαίο μισθό 2.000 δολάρια.

Έτσι τώρα η Κατερίνα έγινε καλλιτέχνις του ίπποδρομίου. Το νούμερό της είναι να σηκώνη επάνω της το πιάνο μαζί με τόν πιανίστα, ο οποίος επί δέκα λεπτά παίζει διάφορα κομμάτια, χωρίς εν τω μεταξύ η Κατερίνα να λυγίση ή να δείξη το παραμικρό σημείο κωπώσεως.

Και οι θεαταί την χειροκροτούν κατενθουσιασμένοι.

Κάποιος Εύρωπαίος κυνήγος παρουσιάστηκε πρό μηνός στην άστυνομία της πόλεως Έσκολθ, στη Νότιο Άφρική, και κατήγγειλε ότι, περνώντας από ένα χωριό Ζουλού μέσα στη ζούγκλα, είχε δη άνάμεσα στους μαύρους κατόικους του ένα μικρό λευκό κοριτσάκι.

Άμέσως μερικοί άστυνομικοί έστάλησαν στο χωριό αυτό για να εξακριβώσουν τί συνέβαινε. Πραγματικά δέ έβρισκαν ένα τέτοιο άνθρωπο, λευκή μικρούλα, ηλικίας τεσσάρων — πέντε έτών.

Ο θασιλεύς τών Ζουλού εξετάστηκε σχετικώς και εζηήτησε ότι πρό τριών έτών οι πολεμισταί της φυλής του είχαν συναντήσει στην ζούγκλα μια γυναίκα που πλανιόταν σαν τρελή, κρατώντας ένα νήπιο στην άγκαλιά της κι' έλεγε πως ήθελε να σκοτώση το παιδί της και ν' αυτοκτονή, γιατί ο σύζυγός της τούς είχε έγκαταλείψει.

Οί πολεμισταί έπήραν μαζί τους τη γυναίκα και το παιδί άς το χωριό τους. Εκεί, ο θασιλεύς προσάθεσε να την κάνη ν' αλλάξή άπόφασι και να μὴν αυτοκτονή. Μα εκείνη ήταν άμετάπιστη.

Το μόνο που κατόρθωσε να πετύχ η μαύρος φύλαρχος, ήταν να την πείση να του έμπιστευθί το κοριτσάκι της, άφοι προηγουμένως της υποσχέθηκε με όρκο ότι θα τó άγαπούσε σαν παιδί του. Πράγματι δέ, η μητέρα του άφησε το κοριτσάκι της κι' εξαφανίστηκε μέσα στη ζούγκλα, χωρίς από τότε να την δη κανείς. Φαίνεται πως πραγματοποιήσε το σκοπό της, ή ότι την κατασπάραξαν τα θηρία.

Ο μαύρος φύλαρχος κράτησε ώστόσο τόν όρκο του: υιοθέτησε το παιδί της, το βάφτισε «Ούζιμπέμπου» («Άνθος τών Βουνών») και τó άνάθρεψε με τις μεγαλύτερες φροντίδες. Έπί πλέον ώρισε, όπως, μετά το θάνατό του, η Ούζιμπέμπου πάρη τη θέσι του και γίνη βασίλισσα της φυλής.

Η Ούζιμπέμπου, όταν την ρώτησαν οι άστυνομι-

Ο τραγουδιστής Μπέννυ Φιλντς.

και αν ήθελε να τούς άκολουθήση και να φύγη από το χωριό τών μαύρων, άρνήθηκε να έγκαταλείψη τούς θετούς γονείς της και είπε πως ήταν πολύ ευχαριστημένη κοντά τους.

Γι' αυτό κ' οι άστυνομικοί την άφησαν στο θετό πατέρα της, τόν οποίο θα διαδεχθί μια μέρα στο θρόνο του.

Ο κομψός κύριος που βλέπετε στην εικόνα μας είναι ο Άμερικανός χορευτής και τραγουδιστής Μπέννυ Φιλντς, ο οποίος εργάζεται σ' ένα θέατρο επιθεωρήσεως του Μπροντγουάη. Είναι δημοφιλέστατος και γι' αυτό το λόγο πληρώνεται ήγεμονικώτατα: παίρνει 1.000 δολάρια τη βραδιά!

Λοιπόν ο Μπέννυ Φιλντς έλανάρισε πρό όκταετίας ένα τραγουδι με τόν τίτλο: «Θά σ' άγαπούσα άν...», το οποίο σημείωσε τέτοια έπιτυχία, ώστε εξακολουθεί να το τραγουδά ή ακόμη κάθε θράδυ.

Πρό ήμερών μάλιστα το θέατρο στο οποίο εργάζεται, έώρτασε πανηγυρικά επί τη ευκαιρία που θα τραγουδούσε ο Φιλντς εκείνο το θράδυ για 36.000η φορά το «Θά σ' άγαπούσα άν...».

Τέτοιο ρεκόρ δεν το έσημείωσε ποτέ κανένα τραγουδι.

Σημειώνουμε επιπροσθέτως ότι ο Φιλντς έγινε άμπλουτος άπό τα ποσοστά που εισέπραξε από τη φωνογράφησι του τραγουδιού του κι' από την έκπομπή του από διάφορους ραδιοφωνικούς σταθμούς.

Ξέρετε ποιά ζωο παρουσιάζει την μεγαλύτερη άνάπτυξι σε άγρος;

Η άρκουδά!

Για να λάθετε μια ιδέα της καταπληκτικής της αύξήσεως, άρκει να σας αναφέρουμε ότι μόλις γεννηθί, ζυγίζει 200 μόνο γραμμάρια, όταν δέ φτάση στην πιο ώριμη ηλικία της ζυγίζει 200 κιλά!

Η χήνα που βλέπετε στην εικόνα μας άνήκει στην κ. Νανσύ Α. Ντίξον, ή οποία κατοικεί στην Βιργινία της Άμερικής.

Μ' αυτή τη χήνα λοιπόν συνέβη το εξής καταπληκτικό και πρωτοφανές: Μέσα σε 484 ήμέρες έκανε 484 αυγά!

Άδηλαδή, σ' όλα αυτά το διάστημα έκανε από ένα αυγό κάθε μέρα!

Οί Κινέζοι είναι άσφαλώς οι πιο πρακτικοί άνθρωποι του κόσμου και άν ξέραμε τις λεπτομέρεις της ζωής τους θα μαθαίναμε πολλά χρήσιμα πράγματα.

Έτσι, έκτός τών άλλων, η Κίνα είναι το μόνο μέρος του κόσμου όπου γίνεται κατά σύστημα ή μεταπώλησις τών έφημερίδων. Κάθε Κινέζος δηλαδή που έ αγοράση μια έφημερίδα, άφοι την διαβάση από την άρχή ως το τέλος, θα την πουλήση κατόπιν σ' ένα άλλο συμπολίτη του.

Ο νέος άγοραστής με τη σειρά του, άφοι την διαβάση, την πουλάει κι' αυτός, κ' ή μεταπώλησις αυτή εξακολουθεί ως ότου ή έφημερίδα να καταντήση κουρελόχαρτο κυριολεκτικώς άδιάθετη.

Έννοείται ότι ή τιμή της έφημερίδος ξεπέφτει κάθε φορά που μεταπωλείται κι' έτσι στο τέλος φτάνει στο πεντηκόντον της πραγματικής άξιας της.

Στην Άϊτή οι ίθαγενείς δεν εκτιμούν καθόλου τα λεπτά σώματα, τα κόκκινα χείλη και τα θελούδινα μάτια που έστρελλανόν ενάς τούς... βαρβαρούς.

Έκεί οι έρωτολήπτοι νέοι ξελιγώνονται μπροστά σ' έναν μακρύ λαϊά. Κι' όσο μακρύτερος είναι ο λαϊμός, τόσο ώραιότερη είναι κ' ή γυναίκα.

Γι' αυτό, για να πετύχουν το αισθηματικώτατον αυτό προσόν, οι Άϊτιανοί μόλις γεννηθούν τα κορίτσια τους, τούς θάζουν γύρω στο λαϊμό ένα σιδερένιο κλοιό που τó άναγκάζει να κρατούν διαρκώς ψηλά το κεφάλι, τούς εξαρθρώνει τούς σπονδυλούς και ξετεντώνει τούς χόνδρους. Κι' έτσι κατορθώνουν λιγά-σιγά να μεταβάλλουν τα κορίτσια τους σε λελέκια.

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Δεν εί ΚΟΠΕΡΦΙΑΝΤ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Στην επιστολή μου προς την κ. Στήρφορθ της εξηγούσα πώς ο Πέγκοττυ ήταν άνθρωπος ταπεινής βέβαια καταγωγής, μα με μεγάλα αισθήματα και επρόσθετα πώς έλπιζα ότι δεν θ' άρνιόταν να τον δεχτώ μέσ' στη δυστυχία που τον συνέτριβε. Της άνηγγελλα τέλος την επίσκεψή μας για την άλλη μέρα στις δυο το απόγευμα κι' έστειλα μόνος μου την επιστολή με το πρώτο πρωινό λεωφορείο.

Στην ώριμή ώρα, θρισκόμαστε μπροστά στην πόρτα αυτού του σπιτιού, στο οποίο, λάγες μέρες προηγουότερα, ήμουν τόσο ευτυχισμένος, και το οποίο στο έξης θα μου ήταν κλειστό.

Κανένα ίχνος του Λίτινερ. Η νεαρή υπηρέτρια που τον αντικαθιστούσε και κατά την τελευταία μου επίσκεψη, ήρθε και μās άνοιξε και μās ώδηγησε στο σαλόνι.

Η κ. Στήρφορθ θρισκόταν εκεί. Η Ρόζα Ντήρτλ, τη στιγμή που μπήκαμε μέσα, παρουσιάστηκε σιωπηλή από μια άλλη πόρτα και πήγε και στάθηκε πίσω της.

Είδα από την πρώτη κιόλας στιγμή στο πρόσωπο της κ. Στήρφορθ ότι είχε μάθει από τον ίδιο το γυιό της ότι είχε γίνει. Ήταν πολύ χλωμή κι' έδειχνε μια ταραχή που άσφαλως δεν ώφειλετο μονάχα στην επιστολή μου.

Στεκόταν ωστόσο ίσια στην πολυθρόνα της, με ύφος μεγαλοπρεπές. Κιτάζε κατάματα τον κ. Πέγκοττυ καθώς προχωρούσε προς αυτήν, μα κι' εκείνος την κίταζε σταθερά και γαλήνια. Τα διαπεραστικά βλέμματα της Ρόζας Ντήρτλ κάρφωθηκαν διαδοχικά και στους δυο μας, και, επί μεριές στιγμές, μια θαυμάσια σιωπή απλώθηκε στο σαλόνι.

Η κ. Στήρφορθ έδειξε μια καρεκλά στον Πέγκοττυ. Μα εκείνος απάντησε με φωνή σιγαλή:

— Όχι, κυρία, δεν θα μπορούσα να καθίσω μέσα σ' αυτό το σπίτι. Προτιμώ να μείνω όρθιος.

Μια νέα σιωπή απλώθηκε, την οποία η κ. Στήρφορθ διέκοψε λέγοντας:

— Ξέρω τι σας έφερε εδώ και λυπάμαι γι' αυτό θαθειά. Τι θέλετε από μένα; Τι ζητάτε να κάνω;

Ο κ. Πέγκοττυ έβγαλε το καπέλλο του κάτω απ' το μπράτσο του και, θυάζοντας από τον κόρφο του την επιστολή της Έμιλυ, την ξεδίπλωσε και την έδωσε στην κ. Στήρφορθ.

— Διάβάστε την, κυρία, αν έχετε την καλωσύνη. Την έγραψε με το χέρι της ή άνεψιά μου.

Εκείνη τη διάβασε άπαθής, χωρίς να φαίνεται πώς την συγκινούσε το περιεχόμενό της και του την ξανάδωσε.

— Έκ τής άν εκείνος τον οποίο άκολλησώ με κάνη γυναίκα το υ, είπε ο Πέγκοττυ, δείχνοντας τη σχετική παράγραφο της επιστολής. Κι' άμέσως επρόσθεσε: Ήρθα, κυρία, να μάθω αν θα τ' άκάνη αυτό.

— Όχι, απάντησε ξερά η κ. Στήρφορθ.

— Και γιατί;

— Αυτό είν' αδύνατον. Θ' άτιμαζόταν. Πρέπει να καταλάβετε ότι ή άνεψιά σας είνε πολύ κατώτερή του.

— Άνωψώστε την ως αυτόν!

— Είνε άμύρρωτη, δεν έχει σπουδάσει...

— Σπουδάστε την! Ξαναείπε ο Πέγκοττυ.

— Άφού με υποχρεώνετε να μιλήσω πιο καθαρά απ' όσο θα ήθελα, σας λέω ότι ή ταπεινή της καταγωγή κάνει αδύνατο το γάμο της με το γυιό μου, έστω κι' αν δεν ύπρχαν άλλα έμποδια.

— Άκούστε με, κυρία, απάντησε με πολλή γαλήνη ο Πέγκοττυ. Ξέρετε τι θα πη ν' άγαπή κανείς το παιδί του. Το ξέρω κι' εγώ. Άν ήταν έκατό φορές κόρη μου, δεν θα την άγαπούσα περισσότερο. Μα δεν ξέρετε τι θα πη να χάνη κανείς το παιδί του, κι' εγώ το ξέρω. Θά έδινά όλα τ' άπλούτη της γής, αν τ' άείχα, για να το ξανάβρισκα. Σώστε την από την άτίμωση, και σας υπόσχομαι ότι δεν θα βρεθή

ποτέ στην άνάγκη να κοκκινίσω για μās. Ούτε ένας απ' ας τους άνάμεσα στους οποίους μεγάλωσε και των οποίων ήταν ο θησαυρός επί τόσα χρόνια, δεν θα ξαναείδη ποτέ το πρόσωπό της. Θά είμαστε ευχαριστημένοι να ξέρουμε πως είνε ευτυχισμένη, να την σκεφτόμαστε από πολύ μακριά, να ζούμε κάτω από άλλον ούρανό... Θά ευχαριστηθούμε να την έμπιστευθούμε στο σύζυγό της και στα παιδιά που θ' άποκτήσει ίσως μαζί του, και θα περιμένουμε υπομονετικά την ήμέρα που θα παρουσιαστούμε όλοι ίσοι μπροστά στον Δημιουργό μας.

Τ' ά λόγια αυτά, τ' άπλά μα καθαρά, δεν έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Η κ. Στήρφορθ διατήρησε το άγέωγο ύφος, μα ή φωνή της έγινε πιο γλυκειά καθώς απάντησε:

— Δεν δικαιολογώ τίποτε, δεν κατηγορώ κανένα. Μα λυπάμαι πολύ γιατί θρίσκομαι στην άνάγκη να σας επαναλάβω, ότι αυτό που τ' άζητάτε είν' αδύνατον. Ένας τέτοιος γάμος θα κατέστρεφε τη σταδιοδρομία του γυιού μου. Δεν μπορεί να γίνει και δεν θα γίνει. Δεν ύπάρχει τίποτε πιο βέβαιο απ' αυτό που σας λέω. Άν θέλατε, θα μπορούσαμε να σας άποζημιώσουμε άλλοιως.

— Έχω μπροστά μου μια γυναίκα, της απάντησε ο Πέγκοττυ, του οποίου το βλέμμα έλαμπε, που μοιάζει με τον άνδρα που δέχτηκα στο σπίτι μου και στο καράβι μου και που μου χαμογελούσε φιλικά, ενώ έτοιμάζε μια προδοσία τόσο μαύρη που, και μόνο όταν την σκέφτωμαι, μουρχεται να τρελλαθώ... Άν αυτή ή γυναίκα δεν νοιώθ τ' άκόμιο χρώμα της ντροπής ν' άνεψάινη στο πρόσωπό της ενώ μου προσφέρει χρήματα για να μ' άποζημιώση γι' αυτό που έχασα, θα πη ότι και στην ψυχή είνε όμοια με το γυιό της κι' άκόμιο χειρότερη!

Αυτή τη φορά, ή στάσις της κ. Στήρφορθ άλλάξε άποτομα. Ένα κύμα αίματος άνέβηκε στα μάγουλά της κι' άπάντησε με μια ψυχρή όργη με τ' ά δάχτυλα της γαντζωμένα στα χέρια της πολυθρόνας της:

— Άναι σείς τί άνταμοιθή μου προσφέρετε εις άντάλλαγμα της άβυσσου που άνοίξε άνάμεσα από το γυιό μου κι' εμένα; Τι είνε ή δική σας στοργή συγκρινόμενη με τη δική μου; Τι είνε ο δικός σας χωρισμός μπροστά στον δικό μου.

Η μίς Ντήρτλ της άκούμπησε άπαλά το χέρι της στο μπράτσο της κι' έσκυψε για να της μιλήσει, μα εκείνη δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε.

— Όχι, Ρόζα, της φώναξε, μη μου πής ούτε λέξι. Θέλω ο άνθρωπος αυτός να μ' άκούση! Ο γυιός μου, που είνε όλη μου ή ζωή, στον όποιο άφιέρωσα όλες τις σκέψεις, του οποίου ίκανοποιούσα όλες τις επιθυμίες, για τον οποίο ζούσα, μ' έγκατέλειψε γιατί έρωτεύθηκε μια άθλια κοπέλα!... Άντάμειψε την έμπιστοσύνη μου με ψέματα και με παράτησε προς χάριν της!... Αυτό λοιπόν δεν είνε μια προσβολή άνεπανόρθωτη;

Κατόπιν ή κ. Στήρφορθ, γυρίζοντας προς έμένα, μου είπε ότι ή μεσολάβησίς μου δεν χρησίμευε πειά σε τίποτε. Κι' έτοιμάστηκε με ύφος θοσιλίσσης ν' άποχωρήσει απ' το σαλόνι, όταν ο κ. Πέγκοττυ της είπε:

— Μην φοβάστε ότι θα σας ένοχλήσω περισσότερο, κυρία, δεν έχω πειά να πω τίποτε. Ήρθα εδώ χωρίς έλπίδα κι' έτσι φεύγω πάλι. Έκανα ό,τι νόμιζα πως έπρεπε να κάνω, μα δεν περίμενα τίποτε καλό από την επίσκεψή μου. Αυτό το σπίτι έκανε μεγάλο κακό σ' εμένα και στους δικούς μου κι' έτσι δεν έλπιζα πως θα μπορούσε να κάνη και καλό.

Κι' άφού είπε τ' ά λόγια αυτά, θγήκαμε έξω, άφηνοντας την κ. Στήρφορθ όρθια πλάι στην πολυθρόνα της, σαν ένα άγαλμα με ωραίο πρόσωπο κι' ευγενική στάση.

Επρεπε, για να θυγούμε έξω, να διασχίσουμε μια γαλήνια πλακόστρωτη, και τζαμωτή κατά μήκος της οποίας σκαρφάλωνε ένα κλήμα γεμάτο φύλλα και πράσινα άνιστάρια. Έξαφνα, τη στιγμή που φτάναμε στην πόρτα, ή μίς Ντήρτλ παρουσιάστηκε και, άπευθυομένη σε μένα, μου

είπε:

— Άλήθεια, τί λαμπρή έμπνευσι που είχατε να φέρετε αυτό τον άνθρωπο εδώ!...

Ποτέ μου δεν είχα δη σ' ανθρώπινο πρόσωπο τέτοια έκφρασι λύσσης κι' άγανακτήσεως... Τ' ά χαρακτηριστικά της είχαν σκοτεινιάσει και τ' ά μάτια της έλαμπαν. Η ούλη του χείλους της είχε γίνει κατάμαυρη. Βλέποντας ότι την κίταζε, ή Ρόζα την έκρυψε με το χέρι της.

— Τον αναλάβετε υπό την προστασία σας και τον φέρατε εδώ; Ά! είσατε ένας φίλος σίγουρος!

— Μίς Ντήρτλ, της απάντησα, μην είστε τόσο άδικη, ώστε να με καταδικάζετε.

— Ήρθατε εδώ για να θέσετε αυτούς τους δυο τρελλούς να μαλλώσουν! επρόσθεσε. Δεν ξέρετε λοιπόν ότι ή επιμονή του ενός κι' ή περηφάνεια του άλλου τους κάνουν να μη ξέρουν τί τους γίνεται;

— Και φταίω εγώ γι' αυτό; απάντησα.

— Φταίτε σείς. Γιατί φέρατε αυτό τον άνθρωπο εδώ;

— Είν' ένας άνθρωπος τον όποιον προσέβαλαν θανάσιμα, απάντησα. Το άγνοείτε αυτό;

— Ξέρω, είπε φέρνοντας το χέρι της στο στήθος της, σαν νάθελε να συγκρατήσει τη θύελλα που έβραζε μέσα σ' αυτό, ότι ο Στήρφορθ έχει καρδιά ψεύτικη και διεστραμμένη κι' ότι είν' ένας προδότης. Μα τί μ' ενδιαφέρει αυτός ο άνθρωπος κι' ή άνεψιά του;

— Μίς Ντήρτλ, μεγαλώνετε την προσβολή. Είνε ήδη αρκετά μεγάλη. Θά σας πω μόνο, πριν σας άφήσω ότι άδικείτε τεραστίως αυτόν τον άνθρωπο.

— Αυτό μου έλειπε! απάντησε. Αυτοί οί άνθρωποι είν' όλοι έλαενοί και διεστραμμένοι και θά ήθελα ή άνεψιά του να μαστιγωθεί σε μια δημοσία πλατεία!

Ο κ. Πέγκοττυ πέρασε μπροστά της χωρίς να πη λέξι και θγήκε έξω.

— Ω! μίς Ντήρτλ, τί άίσχος! φώναξα καταγανακτισμένος. Πώς τολμάτε να προσβάλετε έτσι έναν άνθρωπο που ύποφέρει άναξίως;

— Θάθελα να τους ποδοπατήσω όλους! φώναξε. Θάθελα

— Όχι, Ρόζα, μη μου πής ούτε λέξι! φώναξε ή κ. Στήρφορθ

νά δώ τὸ σπῖτι τους νά καίγεται, θάθελα ἢ ἀνεψιά του νά σημαδευτῇ μὲ πυρωμένο σίδερο, νά τὴν ντύσουν σὰ κουρέλια καὶ νά τὴν πετάξουν στοὺς δρόμους γιὰ νά φοβήσῃ τῆς πείνας! "Ἄν ἦμουν δικαστὴς, σ' αὐτὸ θά τὴν καταδικάζα. Τί λέω; Θά ἐκτελοῦσα μόνι μου καὶ τὴν ἀπόφασί μου... Τὴν μισῶ! Θά πῆγαινα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ νά τῆς πετάξω τὴν περιφρόνησί μου καταμουτρα! Θά τὴν καταδικάω ὡς τὸν τάφο τῆς! "Ἄν τὴν ὥρα τοῦ θανάτου τῆς, ὑπῆρχε μιά λέξι πού θά μπορούσε νά τὴν παρηγορήσῃ καὶ πού ἐγὼ μονάχα θά ἤμουν ἱκανὴ νά τῆς τὴν πῶ, θ' ἀρνιόμουν νά τὴν προσφέρω, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νά πεθάνω κι' ἐγώ!

Τέτοια λύσσα τὴν εἶχε κυριεύσει, ὥστε καμμιὰ περιγραφή δὲν θά μπορούσε νά τὴν ἀποδώσῃ. Ποτέ μου δὲν ξαναεἶδα τέτοιο θυμὸ.

Μὴ μπορῶντας νά τὴν ἀκούσω περισσότερο, τὴν ἄφησα χωρὶς νά τὴν χαιρετήσω κι' ἔτρεξα νά συναντήσω τὸν Πέγκοττυ, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε σκεπτικὸς στὸ δρόμο. Μοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι τώρα πού εἶχε τελειώσει αὐτὸ πού ἠθελε νά κάνει στὸ Λονδίνο, σκόπευε νά «ξεκινήσῃ» τὸ ἴδιο κιάλας θράδυ. Τὸν ρώτησα πού εἶχε σκοπὸ νά πάη, κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε μόνο:

— Νά θρῶ τὴν ἀνεψιά μου, κύριε.

"Όταν φτάσαμε στὸ σπῖτι τῆς Πέγκοττυ, ἐπανελάβε καὶ στὴν ἀδελφή του ὅτι εἶχε πῆ καὶ σὲ μένα. Ἡ Πέγκοττυ μοῦ εἶπε κατόπιν ἰδιαίτερως ὅτι καὶ τὸ πρῶτ' εἶχε πῆ τὴν ἴδια. Μὰ δὲν ἤξερε περισσότερα ἀπὸ μένα γιὰ τὸ πού θά πῆγαινε, φανταζόταν ὅμως ὅτι εἶχε καταστρώσει τὸ μυαλὸ του τὸ σκέδιό του.

Δὲν θέλησα νά τοὺς ἀφήσω σὲ μιά τέτοια περιστασι καὶ δειπνήσαμε μαζὺ κι' οἱ τρεῖς μὲ ὅτι εἶχε ἐτοιμάσει ἡ Πέγκοττυ. Μετὰ τὸ φαγητὸ, μείναμε μιά ὥρα περίπου καθισμένοι μπροστὰ στὸ παράθυρο χωρὶς νά μιλάμε πολύ. "Επειτα ὁ κ. Πέγκοττυ σηκώθηκε, πῆρε τὸν ταξιδιωτικὸ του σάκκο καὶ τὸ χοντρὸ του ραβδί καὶ τὰ ἀπόθεσε στὸ τραπέζι. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θά μοῦ ἔγραφε μόλις τοῦ συνέβαινε τίποτε, κι' ὕστερα ρίχνοντας τὸ σάκκο του στὸν ὄμο του καὶ παίρνοντας τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνι του, μᾶς ἀποχαιρέτησε καὶ τοὺς δύο.

— Ὁ Θεὸς νά σ' εὐλογῇ, ἀγαπημένη μου ἀδελφή, εἶπε φιλῶντας τὴν Πέγκοττυ, καὶ σὰς ἐπίσης, κύριε Ντάβυ! ἐπρόσθεσε σφίγγοντάς μου τὸ χέρι. Πάω νά θρῶ τὴν ἀνεψιά μου ἀνάμεσα στὸν κόσμο. "Ἄν ξαναγυρίσῃ στὸ σπῖτι, ἐνῶ ἐγὼ θά ὀρίσκωμαι μακριὰ — μὰ, ἄλλοί μου, δὲν τὸ ἐλπίζω αὐτὸ — ἢ τὴν ξαναφέρω, σκοπεύω νά πᾶμε νά ζήσουμε καὶ νά πεθάνουμε κι' οἱ δύο, σ' ἓνα μέρος ὅπου κανεὶς δὲν θά μᾶς ξέρῃ, ὅπου κανεὶς δὲν θά μπορῇ νά μᾶς πῇ τὴν παραμικρὴ λέξι. "Ἄν μοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα καὶ δὲν ξαναγυρίσω ποτέ, θυμηθῆτε νὰ τῆς πῆτε τὴν τελευταία μου παραγγελία: «Ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἀνήκει στὸ πολυαγαπημένο μου παιδί καὶ τὸ συγχωρῶ...»

Πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ, θγάζοντας τὸ καπέλλο του, μὲ ὕφος ἐπίσημο. "Επειτα ξαναφόρεσε τὸ καπέλλο του, κατέθηκε τὴ σκάλα κι' ἔφυγε. Τὸν ἀκολουθήσαμε ὡς τὴν πόρτα. Ἡ θραυὰ ἦταν θερμὴ, σκόνη κυμάτιζε στὸν ἄερα, ὁ ἥλιος βασιλεῦσε πορφυρὸς, καὶ κόπαζαν κάπως οἱ θόρυβοι τῆς ἡμέρας. Ὁ Πέγκοττυ ἔστριψε τὴ γωνία καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ δακρυσμένα μάτια μας.

Ἀπὸ τότε, ὅταν ξαναγύριζε κάθε μέρα ἡ ὥρα αὐτῆς τῆς θραυὰς, ὅταν ξυπνοῦσα τὴ νύχτα καὶ κύτταξα τὸ φεγγάρι ἢ τ' ἄστρα, ὅταν ἀκούγα τὴ βροχὴ νά πέφτῃ ἢ τὸν ἄνεμο νά στενάξῃ, ἦταν ἀδύνατον ἢ σκέψις μου νά μὴ πάη στὸν φτωχὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, πού συνέχιζε τὸ μοναχικὸ ταξίδι του, καὶ τότε ἀκούγα ν' ἀντηχοῦν πάλι στ' αὐτιά μου τὰ λόγια τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ του:

«— Πάω νά θρῶ τὴν ἀνεψιά μου ἀνάμεσα στὸν κόσμο. "Ἄν μοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα καὶ δὲν ξαναγυρίσω ποτέ, θυμηθῆτε νὰ τῆς πῆτε τὴν τελευταία μου παραγγελία: «Ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἀνήκει στὸ πολυαγαπημένο μου παιδί καὶ τὸ συγχωρῶ».

Προσεχῶς στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία μιᾶς ἐπικῆς βασιλίσ-
σας τῶν ἐλληνικῶν θουνῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΛΙΑΒΟΛΗ

II.

Καθ' ὅλη αὐτὴ τὴν περίοδο, ὁ ἔρως μου γιὰ τὴν Ντόρα μεγάλωνε ὁλοένα. Ἡ σκέψις τῆς ἦταν τὸ καταφύγιό μου μέσα στοὺς πόνους καὶ τὶς ἀναποδιές καὶ κατάρθωνες μάλλιστα νά μὲ παρηγορή λίγο γιὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ φίλου μου. Ὅσο ὑπέφερα γιὰ τὶς συμφορές μου καὶ γιὰ τὶς συμφορές τῶν ἄλλων, τόσο ἐνίσχυσι ζητοῦσα περισσότερο τὴν ἀνιμνησι τῆς Ντόρας. Ὅσο περισσότερο ἡ ζωὴ μου φαινόταν γεμάτη ἀπογοητεύσεις καὶ θλίψεις, τόσο τὸ ἄστρο τῆς Ντόρας ἀχτινοβολοῦσε λαμπρὸ καὶ φωτεινὸ πάνω ἀπ' τὴν αὐτὴν κομμένη.

Τὸ πρῶτο πράγμα πού ἔκανα γιὰ νά εὐχαριστήσω τὴν ἑαυτὸ μου κατὰ τὴν ἐπιστροφή μου, ἦταν ἕνας νυχτερινὸς περίπατος εἰς τὸ Νόργουντ, ὅπου ὀρισκόταν τὸ σπῖτι τῆς ἐκλεκτῆς μου. Δυὸ ὄρες τριγυρίζα ἔξω ἀπ' αὐτὸ, στέλνοντας φιλήματα στὰ φῶτα πού ἔλαμπαν στὰ παράθυρά του, κι' ἀπευθύνοντας στὴ νύχτα ρωμαντικὲς ἱκεσίες γιὰ νά προσταυτῇ τὴν Ντόρα μου... ἀπὸ τί ἀκριβῶς, κι' ἐγὼ δὲν ἔξερα! Ἀπὸ τῆς φωτιάς, μοῦ φαίνεται, ἢ ἴσως ἀπὸ τὰ ποντικάκια τὰ ὁποῖα φοβόταν πολύ.

Ὁ ἔρως μου μ' ἀπασχολοῦσε τόσο, καὶ μοῦ φαινόταν τόσο φυσικὸ ν' ἀνοίξω τὴν καρδιά μου στὴν Πέγκοττυ, ὥστε τῆς ἐμπιστεύθηκα τὸ μυστικὸ μου, μὲ λόγια ὅμως ἀρκετὰ μυστηριώδη.

Ἡ καλὴ μου Πέγκοττυ ἐνδιαφέρθηκε πολὺ γι' αὐτὴν τὴν ἐξομολόγησι, μὰ δὲν κατάρθωσα νά τὴν κάνω νά δῇ τὰ πράγματα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού τὰ βλεπα ἐγώ. Μὲ ἀναποδοῖς τόσο καὶ ἦταν τόσο ἐννοικία προκατειλημμένη γιὰ μένα, ὥστε δὲν μπορούσε νά καταλάβῃ τίς ἀνησυχίες μου καὶ τὴν ἀγωνία μου.

— Ἡ νεαρὴ δεσποινὶς, μοῦ ἔλεγε, πρέπει νά θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ τῆς πολὺ εὐτυχῇ, πού τὴν ἀγαπᾷ ἕνας νέος σὰν ἐσένα. Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα τῆς, σὲ ρωτᾷ: ποῖο καλύτερο γαμπρὸ θά μπορούσε νά θρῇ ἀπὸ σένα;

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχα ἀναλάβει, ὅχι χωρὶς κάποια περιφρόνεια, τὴ διαχείρισι τῶν ὑποθέσεων τῆς Πέγκοττυ. Εἶχα νονιάσει ὅλα στὸ γραφεῖο τῶν κληρονομιῶν καὶ τὴν εἶχα συνοδεύσει καὶ τὴν ἴδια τράπεζα.

Ἐνα πρῶτ' εἶχα πάρει μαζὺ μου στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σπένλου γιὰ κάποια διατύπωσι τῆς διαθήκης, ὅταν ἔξαφνα εἶδα κατὰπληκτος τὸν προσητάμενό μου νά φτάνῃ μαζί μὲ τὸν πατριῶ μου κ. Μύρστον. Τὸ τελευταῖος εἶχε ἀλλάξει ἐλάχιστα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν ἐτῶν πού εἶχα νά τὸν δῶ. Τὰ μαλλιά του ἦσαν μαύρα καὶ πυκνά, ὅπως ἄλλοτε, καὶ τὸ βλέμμα του σκληρὸ καὶ ὑποῦλο ὅσο καὶ πρὶν.

— Ἀ! Κόπερφιλντ, εἶπεν ὁ κ. Σπένλου, ἀσφαλῶς θά ξέρῃς τὸν κ. Μύρστον, ἀφοῦ ξέρεῖς τὴν ἀδελφή του.

Ἀτηθύσαν στὸν κ. Μύρστον ἕνα πολὺ ψυχρὸ χαιρετισμὸ, μὰ ἡ Πέγκοττυ φάνηκε σὰν νά μὴ τὸν ἀναγνώρισε. Ἐκεῖνος πάλι τᾶχσε λίγο, βλέποντάς μας καὶ τοὺς δύο μαζὺ. Μὰ, παίρνοντας τὴν ἀπόφασί του, προχώρησε πρὸς ἐμένα.

— Ἐλπίζω, μοῦ εἶπε, πὼς εἶστε καλά.

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐνδιαφέρει καθόλου, τοῦ ἀπάντησα. Μὰ, ἀφοῦ μὲ ρωτᾷς, σὰς ἀπαντῶ, ναι, εἰμαι καλά.

Ἀπευθυνόμενος κατόπιν πρὸς τὴν Πέγκοττυ, τῆς εἶπε:

— Λυπᾶμαι πολὺ πού ὤλεσε ἀπὸ τὰ ρούχα σας ὅτι χάσατε τὸ σύζυγό σας.

Δὲν εἶνε τὸ πρῶτο πένθος τῆς ζωῆς μου, κύριε Μύρστον, τοῦ ἀπάντησε ἡ Πέγκοττυ, ἡ ὁποία ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κέρδι ὡς τὰ πόδια. Μὰ ὅσο γι' αὐτὸ τὸ θάνατο, εἰμαι εὐτυχισμένη πού σκέφτομαι ὅτι ἤρθε ἐντελῶς μόνος του καὶ δὲν τὸν προκάλεσε κανεὶς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ κ. Μύρστον, κόνοντας πὼς δὲν καταλαβαίνει. Αὐτὸ εἶνε παρήγορο. Σημαίνει ὅτι κάνατε τὸ καθήκον σας ὡς τὸ τέλος.

— Δόξα τῷ Θεῷ! Δὲν κατέστρεψα τὴ ζωὴ κανενός! ἀπάντησε ἡ Πέγκοττυ. Ὅχι, κύριε Μύρστον, δὲν ἔκανα ἐγὼ νά πεθάνῃ ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴ θλίψι ἕνα φτωχὸ πλάσμα πού δὲν εἶχε κανέναν νά το ὑπερασπίσῃ!

(Ἐκκολοῦθε!)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν παραδόξων γεγονότων τῆς Γαργαρέτας.—'Ιδὲ εἰς σελ. 44 τὴν ἀντίθετη ἀποψι ἐπὶ τοῦ τόσο σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος)

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς διασημότερους πνευματιστὰς τῆς ἐποχῆς μας, ὁ Ἀμερικανὸς ψυχίατρος Τζαίμς Στόκερ, πρόεδρος τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν» τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐδημοσίευσε ἑσθάτως ἕνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο γιὰ τίς περίφημες ὑλοποιήσεις τῶν πνευμάτων καὶ τὰ γνωστότερα μέχρι σήμερα ἐκτοπλάσματα.

Ὁ Ἀμερικανὸς πνευματιστής, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἁρθρου του, ἀναφέρει τὰ ἐκτοπλάσματα πού δημιουργεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερά του «μέντιουμ», ἡ μίσσες Σάλαμσον.

«Ἡ Ἑλεονώρα, γράφει, εἶνε ἕνα αἰθέριο καὶ μυστηριώδες πλάσμα πού ἔρχεται ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν καὶ ὑλοποιεῖται μπροστὰ στὰ μάτια μας, χάρις στῇ «μίσσες» Σάλαμσον, μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο:

Στὴν ἀρχὴ, μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ «μέντιουμ», παρουσιάζεται μιά ἄσπρη βούλα, ἕνα ἄσπρο φῶς. Κατόπιν, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, τὸ ἄσπρο αὐτὸ φῶς παίρνει τὸ σχῆμα ἑνὸς αὐτοῦ καί... ὑλοποιεῖται. Γίνεται δηλαδὴ ἕνα εἶδος φωτεινῆς ὕλης, ρευστῆς, πυκνῆς, παράξενης πού μοιάζει μὲ τὸ σῶμα τῶν φωτεινῶν ψαριῶν μέσα στὰ ἐνυδρεῖα... Τὸ αὐτὸ αὐτὸ ἔξαφνα μεγαλύνει καθέτως καὶ σχηματίζει μιά ἄσπρη στήλη, ὕψους ἑνὸς μέτρου. "Επειτα, ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς ἡ στήλῃ αὐτῇ ἀπλώνει δυὸ προεκτάσεις, σὰν δυὸ χέρια. Τὸ σχῆμα αὐτὸ νομίζει κανεὶς πὼς εἶνε ἀπὸ φωτεινὸ χιόνι. Τὰ δυὸ χέρια τοῦ σχήματος κινούνται ζωηρά, βγάζουν ἕνα εἶδος φωτεινῶν ὑδρατμῶν καὶ σὲ λίγο, μέσα ἀπὸ τὸ θαμπὸ αὐτὸ σύννεφο ἀρχίζουν νά ξεχωρίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνὸς προσώπου.

Ἀμέσως κατόπιν σχηματίζεται τὸ κεφάλι μιᾶς ὡραίας γυναίκας. "Επειτα, ὁ κορμὸς τῆς καὶ τὰ πόδια τῆς. Τὸ ἐκτόπλωμα αὐτὸ ἔχει φυσικὸ μέγεθος ἀνθρώπου. Ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυναίκα πού μᾶς ἤρθε ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν, εἶνε ἐξαιρετικῆς καλλονῆς. Ὅταν πάρῃ τὴν τελευταία μορφή τῆς, στέκεται ἀκίνητη μπροστὰ μας καὶ μᾶς ψιθυρίζει μὲ μιά ὑπερκόσμια φωνή τ' ὀνόματί της. Τὴ λένε: Ἑλεονώρα! Φορεῖ ἕνα κάτασπρο μεταξωτὸ φόρεμα κι' ἔχει τὰ χέρια τῆς γυμνά ἀπὸ τοὺς ὤμους. Εἶνε θελκτικὴ, ὀνειρώδης. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἄγριο καὶ τὸ διαβολικόν.

Θα ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἀθωότητος. Ἡ Ἑλεονώρα σὲ λίγο προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος μας, στέκεται μπροστὰ σὲ μιά ἀπὸ τίς κυρίες πού παρακολουθοῦν τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι καὶ φυσεὶ ἀνάμεσα στὰ φωτεινὰ χέρια τῆς. Ἀμέσως, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ὀπλώνονται ἕνα σωρὸ ἀραχνοῦφανα τούλια. Ἡ Ἑλεονώρα, μὲ ἀργές κι' ἁρμονικὲς κινήσεις τὰ ξεδιπλώνει καὶ γεμίζει μ' αὐτὰ τὴν σκοτεινὴ αἴθουσα... Ἐγὼ τότε προχωρῶ μὲ δυὸ βοηθοὺς μου πρὸς τὸ μέρος τῆς, γιὰ νά τὴν περικυκλώσω, καὶ κείνη, μὲ μιά ἀστρατιαία κίνησι μαζεύει τὰ τούλια τῆς καὶ πρὶν προφτάσω ν' ἀπλώσω τὰ χέρια μου, καὶ νά τὴν ἀγγίξω, σωριάζεται μπροστὰ στὰ πόδια μου, σὰν μιά ἀπὸ κείνες τίς ἀποκρηστικὲς φοῦσκες πού ἔχουν ἀνθρώπινα σχήματα καὶ πού σκάνε ἑσθρικά. Ἡ Ἑλεονώρα ἐξαφανίζεται ἔτσι, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος εἰς τὴν αἴθουσα, εἰτε πάνω στὸ σῶμα τοῦ «μέντιουμ». Ἡ αἴσθησις τὴν ὁποία ἀφήνει εἶνε μιά κρύα πνοὴ καὶ τίποτε ἄλλο. Μιά φορὰ πρόφτασα ν' ἀγγίξω τὴν ἄσπρη στήλῃ πού ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ πού θά ἔπαιρνε σὲ λίγο τὸ σχῆμα τῆς Ἑλεονώρας. Ἐλπιόν, δὲν ἐνοιῶσα τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν αἴσθησι ἐνός

παγεροῦ ὑδρατμοῦ.

Τὸ «μέντιουμ» εἶνε δεμένο στὸ κάθισμά του καθ' ὅλη τὴν διάρκειά τοῦ πειράματος. Καμμιὰ ἀπάτη δὲν χωρεῖ σ' αὐτὴ τὴν ὑλοποίησι. Καὶ δὲν πρέπει κανεὶς νά νομίσῃ ὅτι εἶνε καμμιὰ αὐταπάτη ἢ κανένα τέχνασμα, γιὰ μόνον τὸ λόγο ὅτι δὲν μπορούμε ἀκόμα νά δώσουμε μιά ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι στὴν ὑλοποίησι.

Ἐνας συνάδελφός μου, ὁ δόκτωρ Σούντερ, πού ἔκανε διάφορα πειράματα μ' ἕνα ἐπίσης διάσημο «μέντιουμ», τὸν Πολωνὸ Γκουζὺκ, ἐκθέτει τίς ἐντυπώσεις του μὲ κάθε λεπτομέρεια, στὸ τελευταῖο σύγγραμμά του, στὴν «Εἰσαγωγὴ τὴν Ἀνθρώπινη Μεταψυχικῇ».

«Σ' ἕνα πείραμα, στὴ Βαρσοβία, γράφει, στὸ ὁποῖο παρευρίσκοντο κι' οἱ δόκτορες Νότσινγκ, Τζέλεϋ, Μάκκενζι καὶ Νιοῦμαν, εἶδαμε ἑσθρικά νά φτερουγίζουν γύρω μας διάφορα φῶτα. "Επειτα, δυὸ ἀπὸ τὰ φῶτα αὐτὰ σταμάτησαν μπροστὰ μου κι' ἔγιναν δυὸ μάτια. Γύρω στὰ μάτια αὐτὸ σχηματίστηκαν ἀμέσως τὰ χαρακτηριστικὰ ἐνός προσώπου. Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὁλόκληρο τὸ κεφάλι ἔγινε ὁρατὸ καὶ τότε ἀκούσαμε μιά φωνὴ λίγο βραχνὴ νά λέη γερμανικὰ τρεῖς φορές: «Καλημέρα...»

«Στὴν ἴδια πνευματιστικῇ συνεδρίασι, ἕνα ἀπὸ τὰ φῶτα αὐτὰ στάθηκε πάνω σ' ἕνα κλειδωμένο πιάνο. Ἀμέσως ἀπὸ τὸ πιάνο βγήκαν τέσσερες μουσικὲς νότες.

Μιά ἄλλη φορὰ ἐνοιῶσα νά μὲ φιλοῦν κρύα χεῖλι. Μοῦ ἔδωσαν τὴν ἐντύπωσι ἐνός νεκρικοῦ ριλιῦ.

Τὸ «μέντιουμ» Γκουζὺκ ὀλοποιεῖ συνήθως καὶ μορφές ζώων, τίς ὁποῖες ὅμως δὲν βλέπουμε. Πρὶν καταλαβαίνουμε ὡστόσο μὲ τὴν ἀφή. Εἶνε παγερές, σὰν πτώματα. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ζῶα, ἕνας σκύλος, δάγκωσε μιά μέρα στὸ πόδι τὸν δόκτορα Νιοῦμαν. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος πάλι ἐνοιῶσα κοντὰ μου ἕνα μεγάλο καὶ βαρὺ ζῶο, ἕνα εἶδος ἀρκούδας, πού ὅταν περπατοῦσε ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἔτριζε τὰ πότωμα. Ὁ καθηγητὴς Νιοῦμαν, μόλις κατάρθασε κι' αὐτὸς πὼς τριγύρῃ ἀνάμεσά μας μιά ἀρκούδα, ἔτρεξε καὶ κλειδώθηκε στὸ διπλῶν δωμάτιο, γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως

μὲ τὴν ἀρκούδα τοῦ νῆνι κανένα ἀσχημὸ ἀστεῖο. Μὲ τὸ σκύλο τὴν εἶχε γλυτώσει πῆχυνά...

Μὰ ἡ πρὶν τελεία καὶ ἡ πρὶν σταθερὴ ὑλοποίησις ἀνθρώπου ὅπως εἶνε ἐκείνη πού πέτυχε ὁ καθηγητὴς Κρούκς μὲ τὴν φλόραν, τὸ περίφημο «μέντιουμ» τοῦ Ἀγγλοῦ σοφοῦ. Μόλις ὁ κυβερνήτης τοῦ Ἀγγλοῦ πνευματιστοῦ, ὁ δόκτωρ Βαρλεϋ, διαπίστωσε ὅτι τὸ «μέντιουμ» εἶνε τελείως ἀκίνητο, εἶδαμε ὅλοι μας, ὅσοι βρισκόμαστε σ' ἐκείνη τὴν πνευματιστικὴ συνεδρίασι, πού γινόνταν κατὰ ἀπὸ ἕνα ἄπλοτο ηλεκτρικὸ φῶς, νά βγαίνει ἀπὸ τὸ «μέντιουμ» ἕνα παράξενο σύννεφο πού δὲν ἀργεῖ νά συμπεκνωθῇ καὶ νά μᾶς δώσῃ μιά τέλεια γυναίκα πού ἀρχισε νά περπατᾷ, νά χειρονομῇ καὶ νά μιλᾷ στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ μιά ὑπόκοψη φωνή, ἀλλὰ ἀρκετὰ εὐδιάκριτη. Ἡ ὑλοποιημένη αὐτὴ γυναίκα μᾶς εἶπε τ' ὄνομά της. Τὴν ἔλεγον Καίτη Κίγκ. Μιλοῦσε ἀργὰ, μ' ἕνα μεγαγχοπικὸ τόνο, σὰν νά ἦταν βαθειὰ λυπημένη. Ὅταν ὁ καθηγητὴς Κρούκς ἐπεχείρησε νά τὴν πᾶσῃ, ἡ Καίτη Κίγκ ἐξοφανίσθη μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ὅπως ἀκριβῶς διαλύεται ἕνα σύννεφο ἀπὸ ὑδρατμούς. Ὁ Κρούκς μπόρεσε νά πάρῃ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ.

“Η μικρούλα περπατούσε σιγά-σιγά στη στενή οδό των Έμπόρων. Δέστε-κότανε κα-θόλου μπρός

στά μαγαζιά δε σήκωνε ούτε στιγμή το κεφάλι της να κυττάξει τη στενή λωρίδα του ούρανού που απλωνόταν ψηλά, πάνω απ’ τη διπλή σειρά των σπιτιών κι’ ούτε καν έβλεπε που πατούσε. Προχωρούσε μονάχα με σκυφτό κεφάλι, σά να μετρούσε τις τετράγωνες πέτρες του πεζοδρομίου.

“Ήτανε μιά μικρή ζητιάνη. Πεινούσε, διψούσε, κρύωνε... “Η γαμπίτσες της ήταν γυμνές και τὰ πόδια της παραμορφωμένα απ’ τις πέτρες.

Φλεβάρης μήνας... Καί όμως, με κείνο το διαβολικό κρύο φορούσε μονάχα ένα ξεσκισμένο πουκαμισάκι και μιά κοντή φουστίτσα, που την είχε δεμένη στη μέση μ’ ένα κομμάτι σπάγ-

γο. Η σάρκα της δεν είχε άπάνω της κανένα χρώμα ζωής. Τὰ κόκκαλα της ράχης της φαινόταν σαν σά νάβελαν να τρυπήσουν το δέρμα και να πεταχτούν έξω. Κάτω απ’ τὰ κουρέλια εκείνα μάντευε την άρρώστεια και την αίστία να μαραζώνουν το λεπτό της κορμί.

Δεν ήταν καν έφτα χρονών...

“Άλλοτε είχε και τη μητέρα της, που ζητιάνευε κι’ εκείνη. Μαζύ φέρνανε κ’ η δυο βόλτες στους δρόμους, ζητώντας έλεημοσύνη. Κάπου-κάπου έτρωγαν ζεστό φαί και κά-θε νύχτα κοιμόντουσαν πίσω από καμιά πόρτα ή σά κανένα άμπελο. “Η μικρή άκουμπουσε το κεφάλι της στα γόνατα της μαμάς της κι’ έβλεπε όνειρα γλυκύτατα. Μά η μητέρα της πέθανε από τυφο και τότε εκείνη έμεινε έρημη και πεντάρφανη στους δρόμους της Νεαπόλεως. Ούτε έ-κλαψε, ούτε φώναζε καθόλου όταν πέθανε η μητέρα της. Εγίηκε έξω μονάχη της να ζητιανέψει, μά κείνη την ήμέρα δεν έμάζεψε τίποτε και κοιμήθηκε νηστική στα σκαλιά της εκκλησίας της Παναγίας.

Τρία δόλοκληρα χρόνια ή ζωή της πέρασε μονότονη, χω-ρίς καμιά χαρά. Δεν είχε ιδέα απ’ ό,τι γινότανε στον κό-σμο και δε θυμότανε τίποτε απ’ τὰ περασμένα. Πρωί-πρωί, απ’ τ’ άγρια χαράματα, άρχιζε την περιόδεϊά της. “Η όδός των Έμπόρων, ένας στενός και μακρύς δρομάκος, ήτανε το βασίλειό της. “Ήξερε όλα τὰ παρασόκκακα, όλες τις διόδους, όλα τ’ αδιέξοδα, τ’ ακάθαρτα καταστήματά της, τις χαμηλές πόρτες των σπιτιών της. Και πηγαίνονταν άκατάπαυστα απ’ τη γέφυρα ως την εκκλησία. “Εκεί, στε-κότανε λίγο, έρριχνε μιά ματιά δεξιά κι’ άριστερά κ’ ύ-στερα γυρνούσε πίσω.

Οί στενοί εκείνοι δρομάκοι και ή μαύρη δυστυχία, τὰ έ-ρειπωμένα αυτά στίπια και ή βρωμερή αναθυμιάσει που έβγαίναν απ’ τὰ λαϊκά μαγείρικά, ή ύγρασία, ή κακομοι-ριά, ή αποκτηνίσεις και ή πονηριά —νά ποιός ήτανε ό κύ-κλος μέσα στον όποιο στριφογύριζε. “Η άλήθεια τώρα είνε πως κάτι της έλεγε, ότι πέρα απ’ την όδο των Έμπόρων θά ύπήρχε ένας άλλος κόσμος... Μά τον φοβότανε τόσο πο-λύ, ώστε και μόνο όταν έβαζε με το νού της πως θά μπο-ρούσε να βρισκόταν εκεί, κόντευε να τρελλαθή. Μόλις ξε-περνούσε λίγο τὰ όρια του δρόμου της, φοβότανε τους άλ-λους ζητιάνους που την έβερναν για να μη τους στερίξω καμιά δεκάρα έλεημοσύνη, τὰ σκυλιά που τη δάγκωναν και τούς χωροφύλακας που την κυνηγούσαν να την πιάσου-νε. Βρισκόταν όμως κοντά στα λημέρια της και τὰ κατά-φερνε πάντα να γλυτώνη. Μά έ-κεί κ’ α-τά, στον άγνω-στο κόσμο, δεν θά ήξερε πως να προφυλαχτή απ’ τον κίν-δυνο... Καί γι’ αυτό ποτέ της δε θά τ’ αποφάσιζε να περά-ση το κατώφλι που την χώριζε απ’ τη μακρινή εκείνη κ’

έπιφοση χώρα.

Ζητιάνευε, μά δεν μάζεψε πολλά πράγματα. “Όλοι οι άνθρωποι της περιφέρειας εκείνης είχανε ένα σωρό μπέλα-δες στο κεφάλι τους και ούτε καν γυρνούσαν να την κυ-τάξουν. “Άλλοι την έπαιρναν για κλέφτρα και κύταζαν μόλις απομακρυνότανε μήπως τούς έλειπε τίποτα απ’ την τσέπη τους. “Άλλοι, πιό φτωχοί κι’ από κείνηνε, την στρα-βοκύτταζαν άνασηκώνοντας αδιάφορα τούς ώμους, κι’ άλ-λοι πάλι, βλέποντας τὰ κουρέλια της, την έδιωχναν από κοντά τους μ’ αηδία.

Στην άρχή ζητούσε έλεημοσύνη με δυνατή φωνή, έπιτα-κτική σχεδόν, μιά πεντάρα να πάρη ψωμάκι να φάη, μα σιγά-σιγά, όσο κουραζότανε, τόσο ό τόνος της φωνής της κατέβαινε, γινότανε πιό παρακλητικός, ξεψυχώντας στα μαραμένα χείλη, ενώ τὰ δάκρυα χάραζαν ύγρα αιλώ-νια πάνω στο άνιφτο προσωπάκι της. Κι’ εξακολουθούσε να μιλά άσυναίσθητα, ζητώντας έλεημοσύνη μηχανικά παιά, ώσπου την έπιανε πόνος στο στήθος και της κοβότανε ή λαλιά. Καί τότε ζητούσε να συγκινήση τούς περαστικούς με την άφωνη ίκεσία του βλέματός της. Μά και τότε πάλι δεν έκανε τίποτε. Καί, κατά το βράδυ, μισοπεθαμένη απ’ την κούραση και την πείνα, έσερνε με δυσκολία τὰ πόδια της ως την εκκλησία της Παναγίας κι’ έπεφτε στα σκαλο-πάτια της, βογκώντας σαν άρρωστο ζωό.

Μιά Κυριακή άπόγευμα —είχε τρείς μέρες ακριβώς να θάλη μπουκιά στο στόμα της— είδε στη γειτονιά της άσυ-νήστη κίνησι. “Όλοι τραβούσανε κατ’ά κεί, κατά το άγνωστό της μέρος της πόλεως, φαρόντας τὰ καλά τους. “Έκανε να ρωτήση δυο-τρείς περαστικούς τί γινότανε κεί κάτω, στη συνοικία των πλουσιών, μά κείνοι την έσπρω-ξαν πέρα για να μη τούς λερώση τα ρούχα. Καί όσο περ-νούσε ή ώρα, τόσο έβλεπε πως ή γειτονιά της —ό κόσμος της δολοκληρός— έρημωνότανε. Καί όταν είδε τὰ παρὰ-υρ-α των σπιτιών κλειστά και σιωπηλά, όταν κατάλαθε πως έμεινε ολολόνη εκεί, σά να βρισκότανε σε μιά νεκρή πο-λιτεία, την έπιασε τρομερός φόβος, που άποφάσιζε να πάη και κείνη κατ’ά κεί, κατά το άγνωστο μέρος της πολι-τείας για να ξαναθρεθί κοντά στους ανθρώπους. “Έξ άλ-λου, ίσως έ-κεί να βρισκότανε κανείς να της δώση τίποτα να φάη. Πεινούσε...

“Όταν πέρασε τὰ όρια της γειτονιάς της κι’ έρριξε μιά ματιά πέρα, έμεινε μ’ άνοιχτό το στόμα απ’ την κατάπληξι. Ποτέ της δεν τὸ φανταζότανε. Πως ό άλλος κόσμος ήτανε τόσο όμορφος. Είθε ένα δρόμο φαρόδ, καταστήματα κα-θαρά, στίπια ψηλά και κάτασπρα, είθε άνοιχτό ούρανό. Ξέ-χασε και την πείνα και την κούραση της και δεν χόρανε να βλέπη. Καί δίσταζε άκόμη άν έπρεπε να προχωρήση; φοβότανε τον κόσμο που τον έβλεπε να πηγαίνετο σε κύματα ταραγμένα.

“Έξαφνα βλέπει να περνά από μπρός της ένα ψηλό και γυαλιστερό άμάξι, με μιά ώραία κυρία που κρατούσε στην άγκαλιά της ένα πελώριο μπουκέτο. “Αχ! τί όμορφα που ήτανε τὰ λουλουδιά!.. “Η μικρή δεν είχε πιάσει ποτέ της στα χέρια της ένα λουλουδι —ένα μικρό λουλουδάκι, ένα μονάχα. Δέ βάσταζε στον πειρασμό.

—Κυρία, κυρία... είπε με μιά αδύνατη μά και ζωηρή φωνή. Δώστε μου ένα λουλουδι.

“Η ώραία κυρία χαμογέλασε. Τράβηξε απ’ το μπουκέτο κάμποσα γαρύφαλα και τὰ πέταξε της μικρής που τ’ έ-παξε άμέσως, παραχαλισμένη απ’ τη χαρά της. Δεν έβλε-πε πεία μπροστά της. Κρατούσε σφιχτά τὰ γαρύφαλα στην άγκαλιά της κι’ έτρεχε σαν τρελή άνάμεσα στο πλύ-θος. “Έξαφνα όμως άκούστηκε κάποια σπαρτακτική κραυ-γή πόνου κι’ ένα αυτοκίνητο σταμάτησε άπότομα, ενώ ό κόσμος άρχισε να μαζεύεται τριγύρω.

Τὸ δυστυχήμένο κοριτάκι ξεψυχούσε τώρα, με τοσκαίμε-νο το στήθος, μες στη μέση του δρόμου. Τὸ αυτοκίνητο τὸ είχε πατήσει. Στο ένα χέρι του κρατούσε ένα γαρύφαλλο —και πλῆθος άλλα γαρύφαλλα πατωμένα ήτανε πεταμένα γύρω του. Τὸ μισάνοιχτο στόμα του φανέρωνε τρομερό πό-νο μά και άνέκφραστη εὐδαιμονία. Καί τὰ μεγάλα και θλιμμένα ματάκια του κύτταζαν ψηλά μ’ έκφραση πικρῆς άπογοητεύσεως και νοσταλγίας για κάποιο γλυκό όνειρο που ούσύτηκε πολύ σύντομα...

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΦ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΜΕΤΑ τὸ γεύμα άνεθήκαμε στο κατάρτωμα. Μπρο-στά μας απλωνόταν ή Μεσόγειος λουσμένη στο σε-ληνόφως. “Ο πλοίαρχος, ό όποίος κάπνιζε ένα πού-ρο, συνέχισε την συνομιλία που είχαμε άρχισει στο γεύμα.

—Ναι, φοβήθηκα πραγματικά την ήμέρα εκείνη. Τὸ πλοίο μας, χαμένο μέσα στη μέση του ώκεανού, βυθιζόταν σιγά-σιγά. Είχαμε χάσει κάθε έλπίδα, όταν αίφνης φά-ηκε τὸ άγγλικό άνθρακοφόρο και μās έσωσε...

Τότε ένας ψηλός άντρας με ήλιοκαμμένο πρόσωπο, με ύφος σοβαρό, ένας απ’ τούς άντρες εκείνους που μόλις τούς άντίκρυσης καταλαβαίνεις άμέσως ότι έχουν διασχί-σει άπέραντες κι’ άγνωστες χώρες, άντιμετωπίζοντας αδιά-κοπα τούς κινδύνους και των όποιών τὸ ήσυχο βλέμμα λές και κρατεί στα βάθη του κάτι απ’ τὰ τοπία που είδαν, κάτι απ’ τις περιπέτειες που γνώρισαν, ένας απ’ τούς άν-τρες εκείνους που μαρτυρείς ότι τίποτε δεν τούς φοβίζει, μίλησε για πρώτη φορά:

—Λέτε, πλοίαρχε, ότι φοβήθηκα. Δεν τὸ πιστεύω. “Ε-νας άνθρωπος θαρραλώς δεν φοβάται ποτέ απ’ τὸν κίν-δυνο. Συγκινείται, ταραζεται, αγωνιά, αλλά ό πραγματι-κός φόβος είνε άλλο πράγμα... Εί-νε τὸ συναίσθημα που μās προκα-λεί μονάχα τὸ υπερφυσικό. “Ενας άνθρωπος, π.χ., που πιστεύει στα φαντάσματα και που νομίζει ότι βλέπει ένα φάντασμα τη νύχτα, αὐ-τὸς μόνο αισθάνεται τὸν φόβο, σ’ ό-λη την τρομακτική του φρίκη.

“Πέρασα πολλούς και μεγάλους κινδύνους στη ζωή μου και πολλές φορές άντίκρυσα τὸ θάνατο με τὰ μάτια μου, μά ποτέ μου δεν δοκί-μασα σ’ αυτές τις περιστάσεις τὸν φόβο όπως έγώ τὸν έννοώ...

—Και τὸν φόβο αὐτὸν, όπως τὸν έννοιετε σεις, δεν σάς έτυχε να τὸν αισθανθήτε ποτέ; ρώτησε ό πλοίαρ-χος τὸν ήλιοκαμμένο άντρα.

—Ναι, μιά φορά στη ζωή μου. Πέρσι τὸν χειμώνα. “Ακούστε, έν θέλετε...

“Βρισκόμουν τότε σ’ ένα δάσος στα βορειοανατολικά της Γαλλίας. Για όδηγο είχα έναν χωρικό που περπατούσε πλάι μου, μέσα από έ-ναν στενωτάτο δρόμο, ζωσμένο με τεράστια έλατα. “Ο άνεμος φυσούσε δαιμονισμένα και τὰ έκανε να ούρ-λιάζουν. “Ανάμεσα από τις κορυφές των έβλεπα να τρέχουν τὰ σύννεφα. Κάθε τόσο, ένα φοβερό φύσημα του άνέμου έκανε τὸ δάσος δολόκληρο να γέρνη μ’ ένα βογγητό πόνου. Καί τὸ κρύο με περνούσε ως τὰ κό-καλα.

“Επρόκειτο να φάμε και να κοιμηθούμε σ’ ενός δασο-φύλακα τὸ σπίτι, τὸ όποιο δεν ήταν και μακριά.

“Ο όδηγός μου, κάθε τόσο σήκωνε τὰ μάτια του και ψι-θύριζε:

—Παλιόκαιρος!

“Ύστερα μου άφηγήθηκε ένα περιστατικό σχετικό με τούς ανθρώπους στο σπίτι των όποιων πλησιάζαμε. “Ο πα-τέρας, ό δασοφύλακας, είχε σκοτώσει πρό δυο έτών έναν λαθροθήρα και από τότε είχε γίνει άλλος άνθρωπος, σαν να τὸν τυραννούσαν ή τύψεις του. Οί δυο του γιοι ήσαν παντρεμένοι, μά ζούσαν κι’ αὐτοί μαζί του.

“Τὸ σκοτάδι ήταν πυκνό. Δεν έβλεπα τίποτε μπροστά μου, ούτε γύρω μου και τὰ κλαδιά των δέντρων που άνε-μοβρόνταν, γέμιζαν τη νύχτα μ’ ένα θόρυβο αδιάκοπο. Τέλος, διεκρίναμε κοντά μας ένα φως και σε λίγο ό συνο-δός μου χτυπούσε μιά πόρτα. Είχαμε φτάσει στο σπίτι του δασοφύλακα.

“Διαπερατικές φωνές γυναικῶν μās άπάντησαν. “Ύστε-ρα, μιά φωνή άντρός, μιά πνιγμένη φωνή, ρώτησε από μέ-να: “Ποιός είνε; “Ο όδηγός μου είπε τ’ όνομά του κι’ ά-μέσως μās άνοιξαν και μίληκαμε μέσα.

Μιά άλησμόνητη εικόνα παρουσιάστηκε τότε μπροστά μας.

“Ο γέρος δασοφύλακας με μάτια τρελλού, κρατώντας τὸ τουφέκι στο χέρι, στεκόταν όρθός στη μέση της κουζίνας, ένῳ οί δυο γιοι του, δυο παλληκάρια ως εκεί πάνω, ώ-πλισμένα κι’ αυτά με μπαλτάδες, φύλαγαν την πόρτα.

“Διέκρινα στις σκοτεινές γωνίες του δωματίου δυο γυ-ναίκες γονατισμένες, με τὸ πρόσωπο κρυμμένο μες στα χέρια τους!

“Αμέσως ό γέρος άκούμπησε τὸ όπλο του στον τοίχο και διέταξε να μου έτοιμάσουν την κάμαρά μου. “Ύστερα άρ-χισε να λήη τὰ έξης:

—Ξέρετε, κύριε, σκότωσα έναν άνθρωπο, σαν άπόψε, έ-δῶ και δυο χρόνια. Τὸν περασμένο χρόνο, ακριβώς σαν και σήμερα, ήρθε τὸ φάντασμά του και με κάλεσε. Τὸ ξανα-περιμένο κι’ άπόψε.

“Ύστερα έπρόσθεσε μ’ έναν τόνο που μ’ έκανε να τὰ χάσω:

—Γι’ αὐτὸ είμαστε έτσι άνήσυχoi...

“Προσπάθησα να καθισχύσω όσο μπορούσα τούς ά-πλοϊκούς και προληπτικούς ανθρώπους, τούς είπα ότι φαν-τάσματα δεν υπάρχουν και, πραγ-ματικά, σε λίγη ώρα τούς είδα να φανώνται πιό ήσυχοι.

“Μέσα στην κουζίνα, έκτός των άλλων, ήτανε κι’ ένα σκυλί, ένα γέριό σκυλί με μουστάκια και σχε-δόν τυφλό, ένα απ’ τὰ σκυλιά εκεί-να που τὰ πρόσωπά τους είνε εκ-φραστικά σαν των ανθρώπων και που κοιμότανε με τη μούρη του χω-μένη μέσα στα πόδια του.

“Έξω ή θύελλα χτυπούσε μανια-σμένη τὸ μικρό σπίτι.

“Από ένα μικρό τετράγωνο ά-νοιγμα που έχουν συνήθως τὰ χω-ριατόσπιτα πλάι στην πόρτα, έβλε-πα έξω τη λάμψη των άστραπών που ζάδιακοπα διασχίζαν τὸν όρίζοντα.

“Παρ’ όλες μου τις προσπάθειες, ένιωθα, έντούτες, ότι ένας τρόμος βαθύς βασάνιζε ακόμα την οικογέ-νεια του δασοφύλακα και προπάν-των αὐτὸν τὸν ίδιο. Κάθε φορά που έπαυα να μιλά, όλοι τέντωναν τὰ αὐτιά τους για ν’ άφογκραστούν έ-ξω. Είχα κουραστή να παρακολου-θῶ τούς ήλιθιους αὐτούς φόβους και ήμουν έτοιμος να πάω να κοι-μηθῶ, όταν έξαφνα ό γεροδασοφύ-λακας τινάχτηκε άπάνω, άρπάζε το τουφέκι του και τραβούσε με μιά ύ-πόκυψη φωνή:

—Μά τος! να τος! Τὸν άκούω...

“Η δυο γυναίκες ξανααυξήθηκαν στις γωνίες τους, κρύβοντας τὰ

πρόσωπά των, και οί γιοι ξανάρπασαν τούς μπαλτάδες των.

“Συγχρόνως τὸ κοιμισμένο σκυλί ξύπνησε βαφνικά και σηκώνοντας τὸ κεφάλι του και τεντώνοντας τὸ λαιμό του έβγαλε ένα άπεργραπτό πένθιμο ούρλιασμα.

“Όταν τὰ μάτια γύρισαν πρὸς αὐτό, στεκόταν τώρα άκίνητο, όρθωμένο πάνω στα πόδια του, σαν να ντύνιζε κά-ποιο τρομαχτικό δράμα, κάτι άσφατο, άγνωστο, φρικτό, χωρίς άλλο, γιατί όλες του ή τριγές είχαν σηκωθεί.

“Ο δασοφύλακας, κατακίτρινος, φώναζε:

—Τὸν μυρίζεται! τὸν μυρίζεται! “Ήταν μπροστά στον τὸν σκοτάδι!

“Και ή γυναίκες, σαν τρελλές, άρχισαν να ούρλιάζουν κι’ αυτές μαζί με τὸν σκύλο.

“Χωρίς να θέλω, ένιωσα ένα ρίγος να περνά ή δολόκλη-ρο τὸ κορμί μου. Για να συγκρατηθῶ, πιάστηκα και με τὰ δυο μου χέρια από ένα τραπέζι, κυττάζοντας μπροστά μου σαν τρελλός. “Ο τρόμος, ό φρικτός τρόμος είχε μπει μέσα μου. “Ο φόβος και άνώτατος. Τίνας; “Ο φόβος, ά-πλούστατα, και τίποτε άλλο.

“Στεκόμαστε άκίνητοι, πελιδνοί, προσδοκώντας κάποιο

Για να συγκρατηθῶ, πιάστηκα και με τὰ δυο μου χέρια από τὸ τραπέζι...

τρομακτικό γεγονός, με τ' ατύα τεντωμένα, με δυνατούς χτύπους στην καρδιά.

»Ο φόβος μας άναστάτωνα, όταν άκούγαμε και τόν παρμικρότερο θόρυβο.

»Επειτα τó σκυλί άρχισε νά γυρίζει στο δωμάτιο, μυρίζοντας τούς τοίχους και έξακολουθώντας νά βογγά. Τό ζώο αυτό μας έκανε σαν τρελλούς!

»Τότε, ό χωρικός πού με είχε συνοδεύσει, ώρμησε έναντιόν του σαν νά τόν είχε πιάσει παροξυσμός τρόμου και άνοιγοντας μία πόρτα πού έβγαζε σέ μία μικρή αύλη, τό πέταξε έξω.

»Τό σκυλί σώπασε εϋθύς και μείναμε βυθισμένοι σέ μία σιωπή τρομακτικότερη άκόμη.

»Μά έξαφνα, όλοι μαζί, άνασκήτησαμε. "Ένας παράξενος θόρυβος έφτανε άπ' έξω σαν κάποιος νά γλυστρούσε κολλητά στον έξωτερικό τοίχο του σπιτιού.

»Υστερα πέρασε κολλητά στην πόρτα την όποία άγγιξε λές με δισταχτικό χέρι. "Υστερα δέν άκούστηκε τίποτε επί δύο λεπτά, κατά τά όποια χάσαμε άληθινά τό νοϋ μας.

»Υστερα τό άγνωστο αυτό πλάσμα ξαναγύρισε, ψάυοντας πάντα τό τοίχο, και γρατζούνισε έλαφρά την πόρτα, όπως θάκανε ένα παιδί με τό νύχι του. Και τέλος, ένα κεφάλι φάνηκε κολλημένο στό τζάμι του άνοιγματος της πόρτας, ένα κεφάλι με μάτια λαμπερά σαν τών θηρίων. Και ένας ήχος βγήκε άπ' τό στόμα του, ένας άδιόρατος ήχος, ένας ψίθυρος παραπονετικός.

»Τή στιγμή εκείνη ένας τρομερός κρότος άκούστηκε. "Ο γεροδασοφύλακας είχε πυροβολήσει. Άμέσως κατόπιν οί δύο γιοι του ώρμησαν και σκέπασαν τό άνοιγμα της πόρτας, στήνοντας όρθιο τό μεγάλο τραπέζι, τό όποιο ένωσαν με τόν μπουφέ.

»Δέν λέγω υπερβολές. Σας όρκίζομαι ότι στό άκουσμα του πυροβολισμού πού δέν τόν περίμενα καθόλου, αίσθάνθηκα μία τέτοια άγωνία σ' όλο μου τό κορμί, ώστε μοϋ φάνηκε ότι θά έχανα τίς αίσθήσεις μου, ότι θά πέθαινα άπ' τό φόβο.

»Μείναμε εκεί ως την αύγή, άνίκανοι νά σαλέψουμε, νά πούμε μία λέξη, κατεχόμενοι άπό μία άπερίγραπτη άλλο-φροσύνη.

»Δέν τολμήσαμε νά έλευθερώσουμε άπ' τό όχύρωμα τή πόρτα, παρά μόνον όταν είδαμε άπό μία χαραματιά μία λεπτή της ήμέρας άχτίνα.

»Στό κάτω μέρος του τοίχου, μπρός στην πόρτα, κοίτονταν τό γέρικο σκυλί, με τό στόμα σπασμένο άπό μία σφαίρα. Αυτό μας είχε προκάλεσει όλον εκείνο τόν τρομερό φόβο.

»Είχε βγή άπ' την αύλίτσα σκάθοντας μία τρύπα κάτω άπό έναν μικρό ξύλινο φράχτη».

»Ο ήλιοκαμένος άνθρωπος σάπασε. "Υστερα πρόσθεσε: —Και όμως τή νύχτα εκείνη δέν διέτρεξα κανένα κίνδυνο. Θά προτιμούσα έντούτοις νά ξαναζήσω όλες τίς ώρες όπου βρέθηκα άντιμέτωπος στους φριχτότερους κινδύνους, παρά την μοναδική στιγμή πού άκούσα τόν πυροβολισμό του γεροδασοφύλακα.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣ ΣΑΝ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΒΑΛΙΤΣΑ

Στην Πολωνία ένας γέρος Έβραίος ταξιδεύει με τό τραίνο. Στό ίδιο διαμέρισμα είνε κι' ένας άλλος ταξιδιώτης πού έχει άποκοιμηθί. Μπαίνει ό έπιθεωρητής και κυττάζοντας βρίσκει μία πελωρία βαλίτσα πού έπρεπε νά την είχαν στις άποσκευές. Γυρίζει πρós τόν Έβραίο και του λέει.

Σας παρακαλώ, στον πρώτο σταθμό νά μου κάμετε τή γάρι νά κατεβήτε και νά παραδώσετε τή βαλίτσα για τήν άποθήκη.

Ο Έβραίος δέν άπαντά.

—Δέν άκούτε τί σας λέω; φωνάζει ό έπιθεωρητής. "Αν δέν μου άπαντήσετε, τή ρίχνω άπό τό παράθυρο.

Ο Έβραίος δέν κουνιέται. Φουρκισμένος τότε ό έπιθεωρητής, άρπάζει τή βαλίτσα και τήν ρίχνει άπό τό παράθυρο.

—Σου άρέσει τώρα; λέει στον Έβραίο.

—Και τί με μέλλει έμένα; λέει ό Έβραίος. "Η βαλίτσα εν είνε δική μου. "Εκεινού είνε!..

Τό έδειξε τόν άλλο συνεπιβάτη του πού κοιμότανε...

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Σάν λυτρωμό περίμενα
του χωρισμού τή μέρα
Σά νάτανε Άνάστασι
Σά νάτανε Λαμπρή
Καλή μου κι' άκριβή.
"Ηρθε. Κι' εγώ πού νόμισα
Πώς θάβρω λησμονιά
Στά τόσα μου τά κρίματα
Μονάχος κλαίω κι' έρημος
σέ μία κρύφη γωνιά.
Και σέρνω για τόν τάφο μου
Τρεμάμενα τά θήματα.

ΕΦΥΓΕΣ

"Εφυγες μικρή μου, μά σέ καρτερώ
νά ξαναγυρίσης ένα θείο θρόνυ
θέλω τά φιλά σου, τ' άπαλό σου χάδι
θέλω νάρθης πίσω πάλι έναν καιρό.
Και προσμένω πάντα κάποιο δειλινό
και ρωτώ τό κύμα τό τρελλό τ' άγέρι
τά πουλιά, τόν ήλιο, τ' ουρανού τ' άστέρι
όπου ξεπροβάλλει πλάνο, φωτεινό.
Και ρωτώ τό κύμα αν ξαναγυρίσης
τό φεγγάρι, άκόμα τόν αύγερινό
σέ προσμένω πάντα και για σέ πονώ
έλα, άγαπημένη, έλα, μην άργήσης.
Μά περνούν τά χρόνια, φεύγουνε και πάν'
τί αν τά χελιδόνια στά παλιά γυρίζουν
και τά ρόδα πάλι μυρωμένα άνθίζουν;
στην καρδιά μου πίκρες, συμφορές σκορπάν.
Μέσ' σέ αιώνια θλίψη ή ζωή μου σβύνει
έφυγες για πάντα, δέν θάρθης ξανά,
μόνο ή θυμησί σου κάτι μου έμψνά
και μία νοσταλγία στην ψυχή μου άφήνει.

Κηφισιά

Δ. Κ.

PARTIE

Και θά μου πής τότε ξανά τά ίδια έρωτόλογα κοινά:
—Θά σέ προσμένω πάντα έδω, καλέ μου, νά γυρίσης.
Κι' ένώ έσύ ψέματα θά λές, δίχως νά φταίς, πιά ντροπαλές
λέξεις θ' άνθουν στα χείλη σου. Μπορεί και νά δακρύσεις.
Κ' ύστερα ή σκέψη θά πετά σέ κάποια τραίνα, πού κι' αϋτά
ίσως λικνίζουν κάποτε τόν άτυχο έρωτά μας.
(Πάντα θά φεύγαμε μαζί — ώραίο κανείς πού είνε νά ζή-
γεμάτα κόσμο και οί σταθμοί θά φεύγανε μακριά μας).
Και σ' ένα πλοίο, πού με καπνούς θά ίχνογραφίι στοίς
(ουρανούς

—σαν άμαρτία θανάσιμη θά μας μεθά ή έσπερα—
τά μαύρα σου σγουρά μαλλιά. Πόση λαχτάρα στα φιλά
ένώ τά στήθη μας θά ριγοϋν στην κρύα πνοή του άέρα.

Και θά μου πής τότε ξανά κι' αϋτά τά λόγια τά κοινά
θά τά νομίσης μία άνοστη ρωμαντική ιστορία
σέ λίγα χρόνια ότε και συ μία βέρα θά φορής χρυσή
—έσύ, πού τόσο άγάπησα— ώμορφη πειά κυρία.

Κι' άπ' όλα μόνο σουθενίρ σ' ένα βιβλίο τό «Partie»,
των κρικτών εύάλωτη λεία «κι' αϋτό ένα ψέμμα,
μία μίμησις άπ' τίς γνωστές, ρίμες πολλές κουδουνιστές
—και θάχουν δίκη, αλλοίμονο!— για ένα τριμμένο θέμα.

Μά πόσο αδιάφορο είν' αϋτό για μένα άπόψε, πού καινού
στό σκυθρωπό μου πρόσωπο ένα κάποιο δάκρυ ρέει.

Στην καμαρά μου έδω ή σιωπή, πού ή νύχτα άπλώνει
(σκυθρωπή

κ' ή άμφιβολία, αν μ' άγαπάς, φριχτή, πού έντός μου κλαίει.

«Καλή μου, άπόψε πώς θρηνώ κάποιο όνειρό μας μακρινό...
"Ετσι τελειώνουν τά σαχλά του είδους αϋτού τραγούδια
και δίχως τραίνα έμείς, πεζοί—άστείο κανείς πού είνε νά ζή-
μιλούμε πάντα για έρωτες... άθώους σαν τά λουλούδια.

ΣΠ. Γ. ΓΙΑΝΝΑΤΟΣ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Η ΕΜΟΔΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΣΩΜ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ.
Κ.Τ.Λ.

Προτού ακόμη έμφανισθούν τά πρώτα φθινοπωρινά συννε-
φάκια κι' άρχίσουν ή πρώτες φθινοπωρινές βροχές, οί θα-
σικές τής μόδας στο Παρίσι φροντίζουν σαν τά παιδιά των
φρονίμων τής παροιμίας, νά σχεδιάσουν και νά παρουσιά-
σουν τά φθινοπωρινά καπέλλα. Πρέπει δέ νά όμολογηθί ότι
έφέτος προσεάβησαν περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά νά
έμφανίσουν κάτι τό πρωτότυπο και τό νέο.

Η πρώτη έντύπωση πού σχηματίζει κανείς άπό τά καπέ-
λα του φθινοπώρου είνε ότι ή πρώτη και κυρία τάσις τους
είνε νά «χτυποϋν» με όποιοδήποτε τρόπο στό μάτι. Και αϋτό
τό έπιτυγχάνουν όχι τόσο με τό σχήμα τους, όσο με τά χρώ-
ματά τους και με τίς γαρνιτούρες τους.

Τό κύριο χαρακτηριστικό στο σχήμα των φτεινών καπέ-
λων είνε πρώτα ότι φοριούνται άκόμη πιο ψηλότερα στο κε-
φάλι άπό πέρυσι, έτσι ώστε όλα σχεδόν τά μαλλιά μένουν
έξω. Η κλίσις τους πρós τά έμπρός είνε επίσης άκόμη πιο
καταφανής. Επίσης χαρακτηριστικό είνε και τό σχήμα τής
καλότητας. Εφαρμόζει άπολύτως στο κεφάλι και είνε πολύ
ψηλότερη πίσω και έντελώς χαμηλή έμπρός. Είνε πολύ δου-
λεμένη και άποτελεί τό κύριο σημείο του καπέλλου, ένώ τό
μπόρ έρχεται σέ πολύ δευτερώτερη μοίρα.

Τό σχήμα των καπέλλων ποικίλλει σέ άπεριόριστο σημείο

έτσι ώστε καμμιά γυναίκα δέν
μπορεί νά ύποστηρίξη πώς την
άδικεί τό καπέλλο της, γιατί κά-
θε μία μπορεί νά διαλέξη εκείνο
πού ταιριάζει άπολύτως στην φυ-
σιονομία της και στον τύπο
της. Τά πιο ιδιότροπα καπέλλα,
με πολύ ψηλούς τεπέδες σέ σχή-
μα μωρό, στρογγυλό ή κυλιν-
δρικό, άπό βελούδο, καστόρι ή
δέρμα, φοριούνται τό άπόγευμα
και ταιριάζουν στις κομψές, ψη-
λές γυναίκες, πού ή σιλουέττα
τους κερδίζει άκόμα περισσότερο
όταν γίνεται άκόμη ψηλότερη
κατ' αϋτό τόν τρόπο. Για τίς άλ-
λες ύπάρχουν ή μικρές τόν, τόσο
μικρές, ώστε δέν καταλαβαίνει
κανείς ότι είνε καπέλλα καθώς
αι τά βελούδινα μπονεδάκια πού
κατ' άντίθεσιν πρós τ' άλλα κα-
πέλλα αφήνουν τό μέτωπο έλεύ-
θερο και στολίζονται γύρω-γύρω
μ' ένα λεπτό δελάκι πού σκιάζει
τό πρόσωπο. Μ' ένα δελάκι επί-
σης γαρνίρονται γύρω-γύρω και
τά μικρά δλοστρογγυλά καστο-
ρακία, πού θυμίζουν σέ καταπη-
κτικό σημείο τά «καλπάκια» των
χωρικών τής Στερεάς Έλλάδος.

Εκτός όμως άπό τά καπέλλα
αϋτά, τά όποια μπορεί κανείς νά
ειπή πώς είνε άριστοτεχνήματα,
ύπάρχουν και τά άλλα, τά πιο
άπλά, τά πιο συμπαθητικά, τά
πιο εύκολόφωρετα, τά όποια ό-
μως έχουν μία φοβερή άπαιτήσι:
νά είνε τό κεφάλι άπολύτως κα-
λοκτηνισμένο. "Ενα πλήθος τέ-
τοια καπέλλα αφήνουν τό ένα μέ-
ρος του κεφαλιού έντελώς γυμνό,

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Καπέλλο άπό καστόρι πράσινο σέ σχήμα ρελεθέ, γαρνιρισμένο με
κορδέλλα γκρό-γκραίν σέ χρώμα μαρόν.

ένώ άπό τό άλλο κατεβαίνουν στραβά ως τό αϋτί. "Αλλα
πάλι είνε τόσο ρηγά, ώστε δέν σκεπάζουν παρά μόνον την
κορυφή του κεφαλιού. Τέλος μία νέα φόρμα καπέλλου είνε
κάτι καινούργια καστόρια, πού ό τεπές τους είνε τσακισμέ-
νος σέ ένα πλήθος πιέτες πού του δίνουν σχήμα φουαρμόνι-
κας. Τά καπέλλα αϋτά έχουν έντελώς όμοιο τό ένα πλάι
με τό άλλο, έτσι ώστε μπορεί κανείς νά τούς δώση ό,τι τσά-
κισι θέλει, νά τά φορέση με κατεβατά ή με γυριστά ή με
έντελώς άνεβασμένα μπόρ, αναλόγως με τί του πάει καλύ-
τερα και τί του κάνει κέφι εκείνη τή στιγμή.

Αϋτά, σέ γενικές γραμμές, είνε τά καπέλλα πού θά φορέ-
σουμε τό φθινόπωρο. "Αλλά τό θέμα δέν έχει άκόμη εξαν-
τληθί και θά επανέλθουμε πάλι στο έρχόμενο.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

Τί σας ταιριάζει και τί όχι

Τώρα πού πρόκειται ν' άσχοληθίτε με τό φθινοπωρινό σας
ντύσιμο, προσέξτε πρωτίτως ν' άποφύγετε τίς μόδες εκεί-
νες πού μπορεί νά είνε ώραίες, αλλά δέν ταιριάζουν στο ά-
νάστημά σας ή στη σιλουέττα σας.

"Εχετε ύπ'όψιν σας πώς αν μία
γυναίκα είνε «φιγουράττα», αϋτό
δέν της δίνει τό δικαίωμα νά ντύ-
νεται άκόμη πιο έπιδεικτικά, για-
τί τό άποτέλεσμα μπορεί νά είνε
τό αντίθετο άπό εκείνο πού έπι-
θυμεί και τό ντύσιμό της νά την
δείχνη πρόστυχη. Μία φιγουράττα
γυναίκα έχει αϋτό τό προσόν, ότι
αναδεικνύει και τό άπλούστερο
πράγμα πού θά φορέση και του
δίνει ένα ιδιότερο τόνο κομψότη-
τος. "Απεναντίας μία γυναίκα
χωρίς σπουδαία εμφάνισι, αν ντύ-
θί λίγο πιο χτυπητά, αλλά πάν-
τοτε συγκρατημένα, κερδίζει
100 ο)ο.

Είνε γνωστό επίσης πώς τά
κλειστά γιακαδάκια, τά ίσια φο-
ρέματα με τίς πιέτες και τών
ναυάτες, ή άνδρικές μπλούζες
κτλ., δίνουν νεανική εμφάνισι. "Ο-
σο όμως κι' αν σας άρέση αϋτό
τό ντύσιμο, έτσι κι' αν δέν έχετε
περάσει μία ώριμήν ήλικία, ά-
ποφεύγετε το αν τό πρόσωπό σας
είνε πολύ κουρασμένο, αν τό ά-
νάστημά σας είνε πολύ ψηλό, αν
ή γραμμές του σώματός σας έ-
χουν χάσει την νεανική τους λε-
πτότητα.

"Από τό άλλο μέρος όμως δέν
πρέπει νά ντύνεσθε υπερβολικά
ιταμίστικα. "Αποφεύγετε τά φο-
ρέματα με τίς πολλές γαρνιτού-
ρες, άποφεύγετε τά πολύ «μον-
τέρνα» καπέλλα και έχετε πάντο-
τε ύπ'όψιν σας πώς ή άπλότης,
ιδίως έφέτος, είνε ή άσφαλέστε-
ρα ένδειξις τής κομψότητας.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ν'ητροπόλεως 14 α'—Πλατ. Συντάματος

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

"Η Ντανιέλ Νταριέ και ο Άνρϋ Γκαρά σε μία τρυφερή σκηνή του φιλμ «Τό κακό παιδί».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Ούλλιαμ Πόουελ και η Χαρόλ Λομπάρ όπως εμφανίζονται σε μία νέα τους ταινία.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπό την Ζωή των Αλφιδών

Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς να καθαρίζετε τις θούρτσες σας

Βουτήξτε τις τρίχες της θούρτσας, με προσοχή να μη θραχί και το ξύλο, σε ζεστό νερό, στο όποιον έχετε προσθέσει αρκετή άμωνια. Κουνάτε την θούρτσα πέρα-δωθε επί λίγα λεπτά και κατόπιν την σφουγγίζετε με μία στεγνή πετσέτα και την θάζετε να στεγνώσει καλά. Για τις θούρτσες των δοντιών ή των νυχιών που έχουν μαλακώσει από το νερό, συνιστάται το θούτηγμα επί λίγα λεπτά μέσα σε άγνο ξύδι. Κατόπιν τις ξεπλένετε και τις χρησιμοποιείτε.

Για έκείνες που πλέκουν

Όταν αγοράζετε μαλλί, ή πραγματική οικονομία είναι να το παίρνετε σε καλή ποιότητα. Το φθινό μαλλί είναι θαρύτερο από το ακριβό, γιατί περιέχει λίπος και άλλες ουσίες, επίσης δε χαλαί με το πλύσιμο, στενεύει ή ξεχειλώνει και ασκουλιάζει. Αν αγοράζετε το μαλλί σε κούκλες, τυλίξετέ το σε κουβάρια πολύ απαλά, χωρίς να τραβάτε την κλωστή. Σε κάθε γύρο θάζετε τα δακτυλά σας ανάμεσα στο κουβάρι και στο μαλλί για να γίνει το κουβάρι πιο αβράτο.

Επίσης όταν αγοράζετε μαλλί τυλιγμένο σε κουβάρι, αρχίζετε το πλέξιμο από την εσωτερική άκρη. Μεγάλη σημασία έχει το πλάτος από τις θελόνες εν συνδυασμό με το πάχος της κλωστής. Με χοντρές θελόνες και ψιλή κλωστή κάνετε πλέξιμο άραο που δεν στέκει, με λεπτές θελόνες και χοντρή κλωστή το πλέξιμο γίνεται κρουστό και χωρίς καμμία ελαστικότητα. Γι' αυτό πριν ν' αρχίσετε είναι απαραίτητο να κάνετε μερικά δείγματα με διάφορες θελόνες.

Μη θασίζετε στις οδηγίες που λένε τους πόντους που πρέπει να πλέξετε, έφ' όσον δεν χρησιμοποιείτε την ίδια ακριβώς κλωστή και τις θελόνες της οδηγίας. Το ασφαλέστερο είναι να κόψετε ένα πατρόν και να πλέξετε ένα δείγμα και έπάνω σ' αυτό να μετρήσετε τους πόντους και τις σειρές που χρειάζεται το πατρόν συμφώνως με το δείγμα.

Πώς να καθαρίζετε τους μπρούντζους

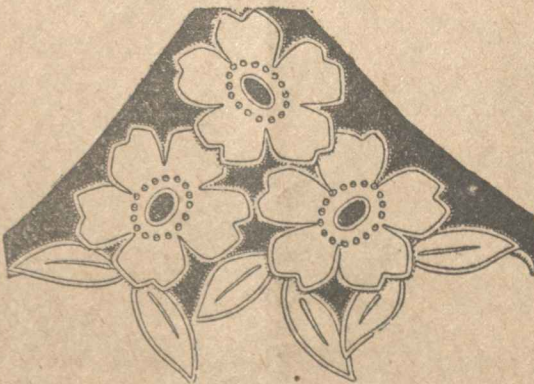
Ανακατεύετε 80 γραμμάρια κιμωλία κοπανισμένη και περασμένη από το κόσκινο με 10 γραμμάρια άνθους θείου. Βουτάτε μες στη σκόνη αυτή μια λεπτή φανέλλα και τρίβετε δυνατά τους μπρούντζους, όα γίνουν άστραφτεροί ώσαν από χρυσάφι.

Επίσης πολύ καλά καθαρίζουν οι μπρούντζοι αν τους τρίψετε με μία φανέλλα θρεγμένη σε πετρέλαιο και τους αφήνετε στον ανοικτό άέρα να στεγνώσουν και να ξεμυρίσουν.

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Το «Μπουκέτο» αναγγέλλει μ' εξαίρετική ευχαρίστηση την τέλεση των γάμων της διδος Σαραγκώσας Στ. Λεοντίδη, θυγατρός του διακεκριμένου ιατρού και εφόρου των Σχολών Αύφρων Παίδων του Παρνασσού κ. Στεφάνου Ι. Λεοντίδη, μετά του κ. Δημ. Παπασωτηρίου, ανωτέρου υπαλλήλου της Τηλεφωνικής Εταιρίας, και τοίς ευχαίται πᾶσαν εὐτυχίαν.

— Ο κ. Εὐάγγελος Μ. Γούναρης και η δις Μιράντα Ν. Βαρδακώστα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους τῶν ἐν Ἀθῆναις. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀντήλλαξαν ἡ Κ. Ζ. Πενθεροῦδῃκη.

Κέντημα φετανωτό και κοφό, κατάλληλο για γαρνιτούρα απορροροχών, μαντηλιών κτλ. Μπορεί να κεντηθῇ και σε ἀπλικοῖον ἐπάνω σε τοῦλι ἢ σε φίλ-τιρέ.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

Μ. Χ. ΞΑΝΘΗΝ ΤΣΙΓΓΑΝΑ — Πολύ θα σάς ωφελήση ένα κροκάκι πού γού, στο όποιο θα προσθέσετε μία κουταλιά του γλυκού λάδι και μια κουταλιά eau de laurier cerise και κατόπιν θα το αλείψετε στο πρόσωπό σας. Δοκιμάστε την μέθοδο αυτήν επί ένα μήνα, τρεις φορές την εβδομάδα. Τις ημέρες που δεν θα θάζετε το αυγό, κάνετε στο πρόσωπό σας ένα ελαφρό μασάζ με την έξης πομμάδα:

Huile de ricin	30 gr.
Cire blanche	5 gr.
Paraffine	5 gr.
Spermaceti	5 gr.
Acide salicylique	5 gr.
Essence d' amandes amères	15 gouttes

Αλείψετε την πομμάδα στο πρόσωπό σας και το χτυπάτε ελαφρά με δτου κοκκίνιση. Πούδρα χρησιμοποιήτε του Ζ ω ρ σε χρώμα νυφικό. Τα μαλλιά σας έφ' όσον είναι ξανθά να τα λούζετε με Σ α μ π ο ν τ έ ρ τ έ ν ο υ α ρ.

ΑΘΗΝΑΙΑΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ.— Χαίρω πολύ που τόσο σάς ωφελήσε η κολ-κρέμ που σάς έσούστησα. Αργησα να σάς απαντήσω γιατί το γράμμα σας είχε κατά λάθος παραπέσει. Κολώνια φαντάζομαι πού είναι δυνατόν να θρήτε και έτοιμη σε πολύ καλή ποιότητα, έμωσ έδου μία συνταγή:

Alcool pur	750 gr.
Eau distillée	250 gr.
Orangette	8 gr.
Essence de lavande	4 gr.
Benjoin	10 gr.
Musc	0 gr. 04

ΜΙΑ ΕΛΛΗ, Πειραιά.— Όλα τα καλλυντικά σας είναι καλά, εκτός από την κρέμα σας της ημέρας. Γράψτε μου αν το δέρμα σας είναι λιπαρό ή ξηρό για να σάς συστήσω την ανάλογη κρέμα. Έν τώ μεταξύ χρησιμοποίητε την κρέμα Νιόδα, είναι απολύτως άγνη και άβλαβή. Για τα χείλη σας σάς συνιστώ την έξης πομμάδα:

Cire vierge	10 gr.
Essence de benjoin	4 gr.

Για την άλλη σας έρώτησι δεν είμαι άρμοδια να σάς απαντήσω, έστω ταχύτερα σ' έναν δερματολόγο.

ΜΙΛΟΡΑΙΝ, Παλαιχώρων.— Όλα αυτά προέρχονται επειδή στην μύτη έχετε λιπαρό δέρμα και στο πρόσωπο στεγνό. Περιποιηθε διαρκώς τα λιπαρά και τα ξηρά μέρη. Πλένετε τη μύτη σας με πολύ ζεστό νερό στο όποιον έχετε προσθέσει μία κουταλιά της σούπας σόδα και με σαπούνι του κατραμιού. Τα ξηρά μέρη πλένετε τα με χλιαρό πιτυρόνερο. Χρησιμοποιήτε για το πρόσωπό σας την έξης κρέμα:

Lanoline	5 gr.
Pommade de concombres	25 gr.
Eau de roses	20 gr.
Essence de geranium	0 gr. 02

Θά την δώσετε να σάς την έτοιμάσουν σ' ένα καλό φαρμακείο και θά την θάζετε μετά το πλύσιμο καθώς και το θράδυ. Στη μέση σας μην θάζετε κρέμα, αλλά κάνετε μασάζ με τάλκ και το θράδυ της θάζετε την έξης λουσιών την όποια χρησιμοποιήτε μία φορά την έβδομάδα και για δλόκληρο το πρόσωπο:

Eau de roses	75 gr.
Alcool camphré	25 gr.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Η Ισπανία, ή όποια εξακολουθεί να σπαράζει κάτω απ' τη φρίκη του έμφυλιού πολέμου, έχει έκτασι 844.580 τετραγωνικών χιλιομέτρων (έκ των όποιων τὰ 339.900 καταλαμβάνουν ή άποικίες της) και πληθυσμό 24.461.000 κατοίκων (έκ των όποιων μόνον έναμιοσ περίπου έκατομμύριο μένουν στις άποικίες).

Η μεγαλύτερες πόλεις της Ισπανίας, αυτές δηλαδή που έχουν πληθυσμό άνω των 100.000, είναι ή έξης: Μαδρίτη (952.832 κατοίκους), Βαρκελώνη (1.005.565 κατοίκους), Μπιλμπάο (161.987), Κόρδοβα (102.518), Γρενάδα (118.179), Μαλάγα (188.010), Μούρτσια (158.724), Σαραγκόσσα (173.987), Σεβίλλη (228.729) και Ε-ρκελώνη (320.195).

Η άποικίες της Ισπανίας είναι: 1ον) Αί Κανάριοι Νήσοι, έκτασις 7.273 τετρ. χιλ., πληθυσμός 561.347 κάτοικοι, πρωτεύουσα Σάντα-Κρούζ - ντε-Τενερίφ, 2ον) Τό Ισπανικό Μαρόκο, έκτασις 28.000 τετρ. χιλ. και πληθυσμός 744.000 κάτ., 3ον) Η δυτική Σαχάρα, έκτασις 285.200 τετρ. χιλ. πρωτεύουσα ή Βίλλα-Γκιονέρο και 4ον) Η Ισπανική Γουϊνέα, 26.659 τετρ. χιλ., 120.743 κάτοικοι, πρωτεύουσα Σάντα Ίζαμπέλ, πληθυσμός 8.345 κάτοικοι.

Η στρατιωτική θητεία στην Ισπανία είναι υποχρεωτική, διαρκείας ενός έτους και ό στρατός, εν καιρώ ειρήνης ανέρχεται σε 7.255 αξιωματικούς και 102.763 όπλίτας (έκ των όποιων ύπηρετοῦν στο Μαρόκο 37.991 Ισπανοί και 10.143 Ιθαγενείς. Εκτός του τακτικού στρατού, υπάρχουν και οι πολιτοφύλακες, των όποιων ή δύναμις ανέρχεται σε 1.945 αξιωματικούς και 41.657 όπλίτας. Επίσης ύπηρετοῦν και 15.000 καραμινιέροι και τελωνοφύλακες.

Ό σόλος της Ισπανίας άποτελείται από δύο ντρέντωι, τὰ «Ιάκωθος 1ος» και «Ισπανίας», 6 καταδρομικά, ένα αεροπλανοφόρο, 7 εϋδρομα και 3 αντιτορπιλικά, ύπηρετοῦν δέ σ' αὐτὸν 1.635 αξιωματικοί και 9.944 ναῦτες.

Η Ισπανία έχει πολλά σπουδαία ναυτικά κέντρα, απ' τὰ όποια γίνεται μεγάλο έμπόριο εξαγωγής και εισαγωγής με την Αφρική, με την Νότιο Αμερική και με τὰ άλλα λιμάνια της Εϋρώπης.

Πρέπει έδω να προστεθῇ ότι μεγάλη πλουτοφόρο πηγή για την Ισπανία άποτελοῦν τὰ άπέραντα μεταλλεία της, τὰ όποια θγάζουν όλα σχεδόν τὰ μέταλλα που είναι απαραίτητα για τὴ βιομηχανία.

Όσο για τὴ γεωργία και τὴν κτηνοτροφία, θρίσκονται κι' αυτές σε μεγάλη άνθησι.

ΠΩΣ ΚΥΡΙΕΥΘΗΚΕ Η ΣΑΡΑΓΚΟΣΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ;

Η πολιορκία και ή άλωση της Σαραγκόσσας από τὸ Ναπολέοντα άποτελεί μία από τις πιο λαμπρές, αλλά και πιο τρομερές σελίδες της τόσο ένδοξης Ιστορίας της Ισπανίας.

Στις 24 Μαΐου 1808, ή Σαραγκόσσα, μιμουμένη τὸ παράδειγμα πολλών άλλων Ισπανικών πόλεων, έπαναστάτησε εναντίον της θελήσεως του Ναπολέοντος, ό όποιος ήθελε ν' αντικαταστήσει τὸν νόμιμο βασιλέα της Ισπανίας με τὸν αδελφό του Ικσάφ. Ένας ένθουσιώδης και άνδρειος νέος είκοσιοχτώ έτών, ό Παλαφός ντε Μέλτζι, ανέλαβε τὴ διοίκηση της πόλεως, ώργάνωσε τὴν άμυνα της κι' έδωσε τὸ σύνθημα της έπαναστάσεως που άπλώθηκε ως τὰ σύνορα της Αργωνίας και της Ναβάρρας.

Έπειτα από πολυάριθμες έπιδρομές εναντίον των στρατευμάτων του Ναπολέοντος, οι έπαναστάται του Παλαφός

αναγκάστηκαν να καταφύγουν στη Σαραγκόσσα, καταδιωκόμενοι από τὸ στρατηγὸ Λεφέμπρ — Ντενουέτ, ό όποιος έφτασε στις 15 Ιουνίου μπροστά στην πόλι. Τότε ό πληθυσμός δλόκληρος, ώχυρωμένος στα προχώματα κι' άπάνω στα κεραμίδια, ύποδέχθηκε με άλλεπάλληλες δημοθροντίες τὸς Γάλλους, οι όποιοι αναγκάστηκαν να ύποχωρήσουν λίγο, περιμένοντας ένισχύσεις. Καί πράγματι, έπειτ' από λίγες μέρες, έφτασαν 10.000 άνδρες με πυροβολικό, οδηγούμενοι από τὸ στρατηγὸ Βερντιέ.

Τὴν 1 Ιουλίου οι Γάλλοι έπεχείρησαν τὴν πρώτη τους έφοδο, ύποστηριζόμενοι από 20 όλμοβόλα και κατώρθωσαν να κυριεύσουν μερικά μοναστήρια γύρω από τὴν πόλη της πόλεως. Μά έπρεπε να κυριεύσουν και όλα τὰ σπίτια ένα-ένα γιατί όλοι οι κάτοικοι της πόλεως είχαν καταφύγει σ' αυτά και άμυνόντουσαν με τὴ μεγαλύτερη άνδρεία. Έτσι οι Γάλλοι αναγκάστηκαν να διακόψουν τὴν έπίθεσί τους. Είχαν χάσει μέσα σε μία μέρα μόνο 500 άνδρες.

Σε λίγο νέες ένισχύσεις πεζικού και πυροβολικοῦ τὸς έφτασαν κι' επανέλαθαν τὴν έπίθεσί τους στις 4 Αϋγουστού. Όλοι οι δρόμοι της πόλεως ήσαν γεμάτοι όδοφράγματα, όλα τὰ σπίτια είχαν μεταβληθῇ σε φρούρια. Η μάχη ήταν σκληρή. Οι Γάλλοι είχαν 300 νεκρούς και 900 τραυματίες, μεταξύ των όποιων και τὸς δύο στρατηγούς των, μά και πάλι δεν μπόρεσαν να καταλάβουν παρὰ μερικούς δρόμους της πόλεως. Η ζέστη ήταν τρομερή κι' οι Γάλλοι, άποκαμωμένοι, διέκοψαν μόνοι τους τὴν έπίθεσι και ρίχτηκαν στα τρόφιμα και τὸ κρασί που είχαν θρῇ. Έτσι οι Ισπανοί έκαναν άντεπίθεσι και τὸς άπώθησαν.

Μετά τὴν ύποχώρησί τους αὐτή, οι Γάλλοι αναγκάστηκαν να έγκαταλείψουν κάθε προσπάθεια να κυριεύσουν τὴ Σαραγκόσσα ως τὸν Ιανουάριο που έφτασαν ένισχύσεις μαζί με τὸν περίφημο στρατάρχη Λάν, ό όποιος και ανέλαβε τὴν άρχιστρατηγία.

Στις 27 Ιανουαρίου, ό Λάν διέταξε γενική έπίθεσι. Ό άγών ύπῆρξε τραμερός, φοιχτός.

Ποτέ, Μεγαλειότατε — έγραφε ό Λάν στην σχετική έκθεσί του πρὸς τὸν Ναπολέοντα — δεν είδα τέτοια θάσσα σαν αὐτή με τὴν όποια ύπερασπίστηκαν οι Ισπανοί τὴ Σαραγκόσσα. Είδα ένα σωρὸ γυναικες να σκοτώνονται πολεμώντας πλάι στους άνδρες. Πρέπει να πολιορκούμε και να κυριεύουμε τὰ σπίτια ένα-ένα.

Και όμως ούτε αὐτή ή έπίθεσις έδωσε τὰ αναμενόμενα άποτελέσματα. Έγιναν πολλές ακόμα έπίθεσεις, παρ' όλη τὴν κούρασι των Γάλλων στρατιωτών, των όποιων ή ήρωική προσπάθειες είχαν κάθε φορά ως άποτέλεσμα τὴν άλωση μερικών οπιτίων.

Τέλος, στις 20 Φεβρουαρίου, από 15.000 εκ των πολλορ κουμένων 40.000 Ισπανών είχαν πληγωθῇ ή σκοτωθῇ, οι Ισπανοί που τὸς είχε γαλαβανίσει ό ήρωισμός του Παλαφός, αναγκάστηκαν να παραδώσουν τὴν πόλι.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΚΑΤΑΡΩΓΗ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ «ΜΠΡΙΤΖ»;

Η λέξις «μπρίτζ», που σημαίνει τὸ παζινωστο παιχνίδι των σαλονιών, είναι παραφθορά της ρωσικής λέξεως «μπριτζ», που σημαίνει ένα παιχνίδι χαρτίων πολύ διαδεδομένο στους σλαβικούς πληθυσμούς. Τὸ «μπριτζ» έγινε πρώτα γνωστό στην Σουηδία, κι' έπειτα στην Ολλανδία, όπου οι κανόνες του ύπέστησαν σημαντικές τροποποιήσεις. Κατόπιν πέρασε στην Αμερική και στην Αγγλία, όπου και τὸ μετωνόμασαν πρὸ τριάντα έτών σε «μπρίτζ». Ύστερα, έγινε γνωστό και σ' όλους τὸς άλλους λαούς της Εϋρώπης.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΙ

Λευκή Ντεμιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Περνούσαν ή μέρες.
 Ο Φρειδερίκος είχε χάσει το κέφι του. Διαρκώς θρισκόταν θυθισμένος σε ρέμω.
 Η λατρευτή του μητέρα δεν ζούσε πια.
 Η Λευκή είχε παντρευτεί.
 Σε ποιόν θ' αφιέρωνε πια τη ζωή του;
 Αλλά γιατί τα σκεφτόταν αυτά; Μήπως δεν του ξμενε ακόμα η πατρίς του;
 Η Γαλλία!
 Ο Φρειδερίκος νοσταλγούσε τώρα τον τόπο που γεννήθηκε. Ποθούσε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία.
 Η επιθυμία του αυτή δεν θ' άργουσε να πραγματοποιηθώ.
 Ο ναύαρχος του παρεχώρησε άναρρωτική άδεια. Έτσι ή ημέρα που θα ξανάβλεπε την πατρίδα του δεν ήταν μακριά.
 Είχαν επιβιβασθώ τώρα σ' ένα από τα πλοία που θα έφευγαν για τη Γαλλία. Ο πόλεμος είχε διακοπή και είχαν αρχίσει διπλωματικές συμενοήσεις.
 Η κατάσταση του Φρειδερίκου έπαιρνε συγχρόνως το καλύτερο. Τα τραύματα έκλεισαν. Το τραύμα του προσώπου του μάλιστα, αντί να τον παραμορφώσε είχε προσθέσει στη φυσιογνωμία του έναν αέρα παλληκαριάς.
 Η σκέψις του γυρισμού στη Γαλλία συγκινούσε βαθιά τον Πλεμόν.
 — Θεέ μου! ψιθύρισε. Με περιμένει εκεί κάτω ένας τάφος, της μητέρας μου, και ή γυναίκα που τόσο αγάπησα, παντρεμένη μ' έναν άλλο!
 Το πλοίο με το οποίο θα γύριζε ο Φρειδερίκος στη Γαλλία όνομάζετο «Νίβ».
 Μιά μέρα περπατούσε πάνω-κάτω στο κατάστρωμα, όταν τον πλησίασε ξαφνικά ο γιατρός που τον είχε θεραπύσει.
 — Καλημέρα, αγαπητέ μου υποπλοίαρχε, του είπε. Καλ' κυτάζοντάς τον καλώς-καλώς πρόσθεσε:
 — Ξέρετε ότι την γλυτώσατε φτηνά;
 Ο Φρειδερίκος χαμογέλασε μελαγχολικά.
 — Έγλύτωσα χάρις στις περιποιήσεις σας, γιατρέ, του απάντησε.
 — Έτσι νομίζετε;
 — Έτσι είνε.
 — Κι όμως δεν είν' έτσι, αγαπητέ μου.
 — Τι θέλετε να πείτε;
 — Θέλω να πώ ότι γλυτώσατε με τη βοήθεια της τύχης πρώτα-πρώτα.
 — Της τύχης;
 — Άκριβώς.
 — Δεν καταλαβαίνω τίποτα, γιατρέ.
 — Θα σας εξηγήσω άμέσως.
 — Σας άκούω.
 — Ξέρετε τί έκανε τη σφαίρα που σας χτύπησε κοντά στην καρδιά να μη τρυπήσει πέρα-πέρα την καρδιά σας;
 — Άπλη σύμπτωσης.
 — Κάνετε λάθος, υποπλοίαρχε. Η σφαίρα πήρε άλλο δρόμο γιατί χτύπησε πάνω σε κάποιο αντικείμενο που θρισκόταν στην τσέπη σας.
 Ο Φρειδερίκος σήκωσε το χέρι του κι' έψαξε στην τσέπη του.
 — Μην ψάχνετε άδικα, του είπε ο γιατρός. Το αντικείμενο για το οποίο σας μιλώ το κρατώ εγώ. Και να αυτό...
 Καί του έδωσε μία δέση κιτρινωμένων επιστολών, δεμένων σ' ένα πακετάκι μ' ένα μενταγιόν.
 Τα μάτια του Φρειδερίκου γέμισαν δάκρυα.
 — Μητέρα μου! ψιθύρισε. Καλή μου μητέρα! Με θυμήθηκες απ' τους ούρανοους και μ' έσωσες σ' κ' Έκείνη!
 Ο γιατρός απομακρύνθηκε.
 Ο Φρειδερίκος άρχισε να κλαίει.
 Η σφαίρα δεν τον είχε σκοτώσει γιατί χτύπησε πάνω

στο μενταγιόν με τη φωτογραφία της μητέρας του και στις επιστολές της Λευκής...

Ολα ήταν πλέον έτοιμα για να γυρίσει ο Φρειδερίκος στη Γαλλία.
 Και όμως το ταξίδι του αυτό άνεβλήθη ξαφνικά.
 Ένα πρωί ο ναύαρχος Κουρμπέ έκάλεσε τον Πλεμόν να του άναγγείλει την ευχάριστη είδηση ότι του άπνευμαν το παράσημο των Ίπποτων της Λεγεώνας της Τιμής.
 Ο Φρειδερίκος ευχαρίστησε τον ήρωικό ναύαρχο κατασυγκινημένος.
 — Δεν έκαμα, συνέχισε, παρά το καθήκον μου προς την πατρίδα, για την οποία είμαι πρόθυμος να χύσω και τη τελευταία σταλαγματιά του αίματός μου.
 — Σας συγχαίρω, υποπλοίαρχε! του είπεν ο Κουρμπέ, ο οποίος τον υπεραγαπούσε.
 Κι' άφου σκέφθηκε λίγο τον ρώτησε:
 — Επιβιβασθήκατε στο «Νίβ»;
 — Μάλιστα, κ. ναύαρχε.
 — Και είσθε έτοιμος να φύγετε;
 — Φυσικά, αν δεν είμαι χρήσιμος στον ναύαρχό μου.
 — Άν σας ζητούσα συνεπώς να μείνετε λίγον ακόμη καιρό, θα έμενατε;
 — Και με ρωτάτε, κ. ναύαρχε; Θα έμενα ευχαρίστως, γιατί το θεωρώ τιμή μου να μάχωμαι υπό τας διαταγές σας.
 Ο Κουρμπέ τον ευχαρίστησε και συνέχισε:
 — Πρόκειται να φύγη για την Γαλλία ο ύπασπιστής μου, τον οποίο πολύ επιθυμώ να μείνετε και ν' αντικαταστήσετε. Τι λέτε, Πλεμόν;
 — Λέγω, ναύαρχέ μου, ότι μένω. Η πρότασίς σας με τιμά και με καθιστά εύτυχισμένο.
 Ο Κουρμπέ του έσφιξε το χέρι.
 — Δεν είχα καμιά άμφισβησία για τον πατριωτισμό σας και τις αγαθές σας διαθέσεις για μένα, είπε στο Φρειδερίκο. Πρέπει να γνωρίζετε ακόμη, φίλε μου, ότι ή έχθρα εναντίον των Γάλλων. Πρέπει να κυριεύσουμε ώρισμένα όχυρα του έχθρου.
 — Θα τα κυριεύσουμε, ναύαρχε.
 — Φροντίστε λοιπόν να εγκατασταθήτε επί του «Μπαγιάρ» για να θρίσκεστε κοντά μου.
 Ο Φρειδερίκος χαϊρέτησε κι' έφυγε.
 Την ίδια μέρα εγκαταστάθηκε στο «Μπαγιάρ». Εκεί έβλεπε πλέον σε κάθε στιγμή το ναύαρχο, τον οποίο έλατρευε κυριολεκτικώς.
 Λίγες μέρες αργότερα ξανάρχισαν ή έχθρα εναντίον των Γάλλων. Οι Γάλλοι κατέλαβαν τας πόλεις Κέ-Λούγκ και Τάμ-Σού.
 Έπρεπε να καταληφθώ τώρα και ένα ακόμη όχυρον. Στο μέρος εκείνο ύπήρχαν άνθρακωρυχεία και οι Κινέζοι είχαν συγκεντρώσει δυνάμεις δεκαπενταπλάσιες των Γάλλων.
 Ο ναύαρχος Κουρμπέ δυσανασχετούσε. Τι μπορούσε να κάνει με μία φούχτα πολεμιστών εναντίον τούτων αντιπάλων;
 Οι περισσότεροι αξιωματικοί των Κινέζων ήταν Γερμανοί. Λαθρεμπόριο όπλων και πολεμοφοδίων διενεργείτο. Οι Γάλλοι συνέλαβαν κι' έβύθισαν τρία πλοία, τα οποία μετέφεραν στους έχθρους των κανόνια, πυρομαχικά και τροφάς.
 Έφθασε τέλος ο Δεκέμβριος.
 Ο Κουρμπέ άνυπομονούσε.
 Τα όχυρώματα των Κινέζων, τα οποία έπρεπε να καταλάβω, ήταν απόρρητα σχεδόν.
 Έτσι είχαν τα πράγματα όταν επισκέφθηκε ξαφνικά τον ναύαρχο ο Πλεμόν.
 — Κύριε ναύαρχε, του είπε, έχω ένα θαυμάσιο σχέδιο για την κατάληψη των όχυρωμάτων του έχθρου.
 — Να το άκούσω, φίλε μου. Πάντως αν πρόκειται περί εφόδου, ματαιοπονείς. Δεν έχουμε δυστυχώς άρκετούς άνδρες. Θα χυθώ πολύ αίμα κι' εγώ θέλω να κερδίσω μάχη χωρίς μεγάλες θυσίες.
 — Το σχέδιό μου, άποκρίθηκε ο Πλεμόν, είνε τέτοιο, ώστε

θα πάρουμε τα όχυρώματα των Κινέζων μ' ελάχιστες θυσίες.
 — Τότε σ' άκούω, Πλεμόν. Λέγε.
 — Θ' άνατινάξουμε τα όχυρώματα του έχθρου στον αέρα.
 — Πώς;
 — Με τορπίλλες και για την άκρίβεια με τις έκρηκτικές ύλες των τορπιλλών, τις οποίες θα κλείσουμε σε ειδικά κιβώτια.
 — Θαυμάσια, αλλά πώς θα τοποθετήσουμε τα κιβώτια στα κινέζικα όχυρώματα; Ποιός μπορεί να πλησιάσει εκεί; Είνε πράγμα ακατόρθωτον.
 — Έγώ θα πλησιάσω, ναύαρχε.
 — Πώς;
 — Φτιάνοντας μία ύπόνομο από την άκτή ως τα όχυρώματα.
 Τα μάτια του Κουρμπέ άστράψαν από χαρά.
 — Υποπλοίαρχε, είσατε άνεκτίμητος! φώναξε. Το σχέδιό σας είνε υπέροχο.
 — Με διατάζετε να το θάλω σ' ενέργεια, ναύαρχε;
 — Βεβαίως κι' άμέσως μάλιστα.
 Ο Φρειδερίκος δεν περίμενε στιγμή. Το ίδιο θράδυ πήρε μαζί του τον Ζιλντά, τον Κλέτ κι' άλλους όχτώ γενναίους ναύτες κι' άρχισε την κατασκευή της ύπονόμου που θάφτανε ως τα όχυρώματα.
 Η εργασία αυτή ήταν κοπιώδεσάτη και επικίνδυνος. Την τελείωσαν ώστόσο, χωρίς να τους αντίληφθώ ο έχθρος και ένα πρωί, την ώρα της εφόδου, τα όχυρώματα τινάχτηκαν στον αέρα και οι Γάλλοι έτρεψαν σε φυγή τους Κινέζους υπερασπιστάς των.
 Ο άγων ώστόσο δεν έτελείωσε.
 Και το χειρότερο ένεσκηψε χολέρα μεταξύ των Γάλλων. Πολλοί από τους γενναίους εκείνους πολεμιστάς έθερίσθησαν απ' τη φριχτή νόσο.
 Έφτά μήνες είχαν περάσει απ' την ημέρα του τραυματισμού του Φρειδερίκου. Έφτά μήνες άχαρης ξενιτειάς και σκληρών άγώνων.
 Ο Πλεμόν γινόταν από μέρα σε μέρα περισσότερο μελαγχολικός.
 Γιατί να μη ζή ή μητέρα του;
 Γιατί να μην ύπάρχη κάποιος που να τον αγαπά;
 Τότε θα είχε ένα σκοπό στη ζωή του. Ένω τώρα...
 Δεν ξεχνούσε ώστόσο την Λευκή ούτε στιγμή.
 Μιά μέρα ο ναύαρχος Κουρμπέ πλησίασε το Φρειδερίκο και του είπε:
 — Σε λίγες ημέρες, φίλε μου, θα έχουμε καινούργιο πανηγύρι. Μερικά κινέζικα πολεμικά θα ριχτούν να μας χτυπήσουν. Είνε περιστασις να δείξετε και πάλι τον ήρωισμό σας.
 — Θα κάμω το καθήκον μου, ναύαρχε, απάντησε ο Πλεμόν.
 Και πράγματι μετά λίγες ημέρες έγινε ή ναυμαχία για την οποία είχε μιλήσει ο Κουρμπέ.
 Και στην περίστασι αυτή ο Φρειδερίκος έδειξε έξαιρετική γενναιοότητα. Τα κινέζικα πολεμικά έτράπησαν εις φυγήν.
 Όταν όμως έγινε, μετά την ναυμαχία, προσκλητήριο, δεν άκούστηκε ή φωνή ενός άτρομήτου ναύτου να φωνάξη «παρών».
 Ο Κλέτ, ο άφωσιωμένος στον Πλεμόν ναύτης, είχε φωνηθώ!
 Λυπημένος ειλικρινώς ο Πλεμόν τ'αυθόητη παράμερα με θουρκωμένα μάτια. Ένας-ένας φεύγανε απ' τον κόσμο αυτό οι άνδρωποι τους οποίους αγαπούσε.
 Ο ναύαρχος άντελήφθη τον πόνο του Φρειδερίκου. Πήγε κοντά του, τον χτύπησε φιλικά στον ώμο και του είπε:
 — Κλάψε, αγαπητέ μου Πλεμόν, κλάψε. Είνε και τα δάκρυα ένας τρόπος να φεύγη το θάρος της λύπης από τις καρδιές.
 Το πτώμα του άτυχους Κλέτ δεν θρέθηκε πουθενά. Το είχαν παρασύρει τα κύματα την ώρα της ναυμαχίας.

 Έφτασε ο Ιούνιος.

Ο Φρειδερίκος άρχισε να κλαίει...

Στις 11 του μηνός αυτού ο ήρωικός ναύαρχος Κουρμπέ άπέθανε.
 Η καταραμένη νόσος που τόσο καιρό τον έτρωγε σαν το σαράκι τον έρριξε τέλος κάτω νεκρόν.
 Ο θάνατος του λατρευτού εκείνου ναύαρχου έλύπησε βαθύτατα τον Φρειδερίκο, ο οποίος τον υπεραγαπούσε και τον έκτιμούσε έξαιρετικά. Την ίδια λύπη άισθάνθηκαν για το χαμό του ήρωικού ναυτικού κι' όλοι οι άλλοι αξιωματικοί και ναύτες.
 Ο νεκρός του ναύαρχου Κουρμπέ θα μετεφέρετο διά του «Μπαγιάρ» όπως έναφιασθώ στη Γαλλία.
 Ο Φρειδερίκος σκέφτηκε να έπωφεληθώ της ευκαιρίας αυτής για να ξαναδω την αγαπημένη του πατρίδα, απ' την οποία άπουσίαζε δεκαπέντε όλόκληρους μήνες. Έτσι κι' έγινε. Συνώδευσε τον ένδοξο νεκρό στη Γαλλία κι' ένα πρωί θρέθηκε στο Παρίσι.
 Τώρα πια ήταν ήσυχος. Καμιά ύπηρεσία, καμιά άσχολία.
 Την ίδια ημέρα τον έπληροφόρησαν ότι προβιθάζεται εις πλοίαρχον φρεγάτας.
 Αλλά ή είδησις αυτή δεν τον συγκίνησε καθόλου. Τί τον ένδιέφερε ο προβιθασμός; Θα προτιμούσε να ζούσε ή μητέρα του. Θα προτιμούσε μίαν άγάπη θερμή, μία καρδιά που να χτυπά γι' αυτόν με λαχτάρα.
 Μία καρδιά έρωτευμένη.
 Μα μαζί με την μητέρα του είχε χάσει και τον έρωτα.
 Η σκέψις του πέταξε στην Λευκή.
 Η νέα αυτή ύπήρξε ο πρώτος κι' ο τελευταίος του έρωτας. Και τώρα; Τώρα πια ή Λευκή είχε χαθή παντοτεινά γι' αυτόν. Τώρα πια ή Λευκή άνήκε σ' έναν άλλο, ήταν παντρεμένη, γυναίκα του Λεοπόλδου Γκιδάλ.
 Πόσο μισούσε τον άθλιο εκείνον ο Φρειδερίκος!
 Ο Λεοπόλδος Γκιδάλ ύπήρξε γι' αυτόν ή αίτία όλων των συμφορών. Το άρπαξε την αγαπημένη του μέσα από την άγκαλιά του, φέθηκε ύπουλα και άνανδρα, κι' όλα αυτά για να κερδίση όχι την καρδιά, αλλά την προίκα της δεσποινίδος Ντελλιέρ.
 Ο Φρειδερίκος ποθούσε τώρα να ξαναδω την Λευκή. Να την δώ έστω για μία στιγμή, να την δώ τρυφά, χωρίς να τον αντίληφθώ εκείνη.
 Ένω έκαμνε τις σκέψεις αυτές ο Πλεμόν, έφερε ξαφνικά το χέρι στην καρδιά του κι' άναστενάξε.
 — Συγγνώμη, μητέρα! ψιθύρισε με συνηθισμένη φωνή. Έσένα έπρεπε να σκεφθώ πρώτα, λατρευτή μου μητέρα...
 Πράγματι την άλλη κι' άλλες ημέρες ο Φρειδερίκος έφυγε για την έπαρχία. Βρήκε το πατρικό του σπίτι κατακλειστό. Στο νεκροταφείο ο τάφος της μητέρας του είχε κι' όλες χορταριάσει. Γονάτισε πάνω από τον τάφο εκείνο κι' άρχισε να προσεύχεται με τα μάτια δακρυωμένα.
 Πλάι στον τάφο της μητέρας του Φρειδερίκου θρισκόταν ο τάφος του πατέρα του.
 Τσακισμένος από τη λύπη ο Πλεμόν άρχισε να μιλά με τους δυο εκείνους νεκρούς:
 — Πατέρα μου, ψιθύρισε, μητέρα μου, γιατί μ' άφήσατε μόνον; Ναί, είμαι έντελός μόνος πια στον κόσμο. Έκαμα ώστόσο το καθήκον μου ως αξιωματικός, πατέρα. Μα είμαι δυστυχισμένος. Άκούε, μητέρα, δυστυχισμένος. Η πρόφητεία που σου είπε ή τοιγύνα άγίικε αληθινή. Υπόφερα και υποφέρω φρικτά για μία γυναίκα.
 Σηκώθηκε κατόπιν να φύγη.
 — Χαίρε, μητέρα μου, πατέρα, χαίρε! φώναξε.
 Μα έξαφνα σταμάτησε το όχημα του και πρόσθεσε:
 — Όχι, όχι, δεν σας χαιρετώ. Σας λέω: κ α λ ή ά ν τ ά μ ω σ ι !
 Αφού φρόντισε να εγκαταστήση ένα φύλακα στο έρημο πια πατρικό του σπίτι, ο Φρειδερίκος ξαναγύρισε στο Παρίσι.
 (Άκολουθεί)

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΑΤΩΝ

Η γάτες και η γυναίκες. Ή είκοσι γάτες του νεκροταφείου του Πέρ-Λασαίζ. Πώς η γάτες εξέδ- κήθησαν μιά γεροντοκόρη. Ή γάτα του Ζάκ Ντυπόν. Ή σοφή γάτα ενός ιπποδρομίου. Μιά γάτα που μιλάει σαν άνθρωπος κλπ.

ΜΙΑ λαϊκή παροιμία λέει ότι «ο Θεός έπλασε την γάτα για να δώσει στον άνθρωπο την ευχαρίστηση να χαϊδεύει την τίγρι!». Μιά άλλη επίσης αναφέρει ότι «η γάτα και η γυναίκα μοιάζουν υπερβολικά: όταν τις χαϊδεύεις σου γρατζουνίζουν το πρόσωπο». Και μία τρίτη δεν διατάζει να βεβαιώ- ση τα έξης: «Δέρνε τη γάτα σου για να σε φο- βόηται και την γυναίκα σου για να σε αγαπά».

Αποφεύγουμε, φυσικά, να σχολιάσουμε αυτές τις πα- ροιμίες. Κατά πόσον η γυναίκα είναι έκδικητική όπως η γάτα, αυτό δεν πρόκειται να το εξακριβώσουμε σ' αυτή την έρευνά μας. Θ' άρκεσθούμε λοιπόν μόνον να σας διη- γηθούμε μερικές εκπληκτικές πράγματι ιστορίες διαφό- ρων γάτων, τους οποίους άπθανάτισαν διασημοί συγγρα- φείς ή και αυτή άκόμη η αστυνομία.

Πριν όμως ως μας έπιτραπή ν' αναφέρουμε δυο λόγια γενικότερα γι' αυτό το κατοικίδιο ζώο, που είναι ο καθη- μερινός συντροφός και το πρώτο παιγνίδι των μικρών παι- διών.

Όλοι οι ποιητάι συνήθισαν να παρομοιάζουν την γυναί- κα με τη γάτα, γιατί πράγματι αυτό το κατοικίδιο έχει μια εκπληκτική όμορφιά, μια δια- βολεμένη κοκκεταρία και τρελλά- νεται κυριολεκτικώς για τα χάδια. Έχει άκόμη την αινιγματική σιωπή μερικόν «μοιραίων» γυναικών και όταν θυμώδη υπερασπίζεται τον έ- αυτό του άκριβως όπως η γυναί- κες: Μά τα νύχια του! Έχει άκό- μη μια σατανική έξυπνάδα και επι- τυγχάνει πάντα να την περιποιού- μεθα με τα χάδια της και τα παι- γνίδια της, όπως άκριβως κ' η άν- τιπρόσωποι του ώραιου φύλου.

Υπάρχουν φυσικά πολλά είδη γάτων. Μά κείνα που είναι γνωστά και που έχουν βραβευθή πολλές φορές στις διάφορες διεθνείς εκθέ- σεις των γάτων του παλιού και του Νέου Κόσμου, είναι τα άκόλουθα: Υπάρχει πρώτα-πρώτα το περίφη- μο είδος των γάτων της Άγκύρας. Διακρίνεται από το μακρύ και μα- λακό τρίχωμά του, την λευκότητα του και τα χαρακτηριστικά γνωρί- σματα της τίγρεως. Έχει μάτια κόκκινα σαν ρουμπίνια.

Ένα άλλο εξαιρετικό είδος είναι η γάτες του Σιάμ, που έχουν την καλλονή των άγρίων γυναικών και ένα φίνο χρώμα λεοπαρδάλεως.

Μά πιο σπάνιο είδος είναι η γάτες της νήσου Μάν. Αυτό το νησί βρίσκεται στη θάλασσα της Ίρλανδίας. Ή γάτες τους λοιπόν έχουν ένα περίεργο άσπρο και μαύρο χρώμα κ' είναι τόσο έξυπνες όσο κι' έκδικητικές.

Τέλος υπάρχει το σύνθετος είδος των γάτων που βρίσκε- ται στο σπίτι μας και η όποιες μας ένοχλούν τους χειμε- ρινούς μήνες με τις καντάδες τους και τις τρυφερότητες τους πάνω στα κεραμίδια.

Όστόσο οι Αιγύπτιοι θεωρούσαν τη γάτα ως ιερό ζώο. Το πιο ιερό μάλιστα από όλα τα άλλα και το είχαν ως σύμβολο σ' όλες τις ιδιωτικές και θρησκευτικές τελετές των. Οι παλαιοί Γερμανοί, πάλι, το θεωρούσαν ως το πιο έκλεκτο ζώο και το πιο νόστιμο... φαγητό. Ή «γατοφιλία» όμως έθεσε τέρμα σ' αυτή τη λαιμαργία τους και η γάτα βρήκε τη θέση που της ταίριαζε στην κατοικία των ανθρώ- πων.

Ή γάτες, ωστόσο, λόγω της συχνής έπαφής των με τους ανθρώπους, έχουν γίνει «ήρωίδες» ενός πλήθους ανεκδό- των και ιστοριών. Θα σας διηγηθούμε λοιπόν τις πιο συγ- κινητικές και τις πιο ενδιαφέρουσες:

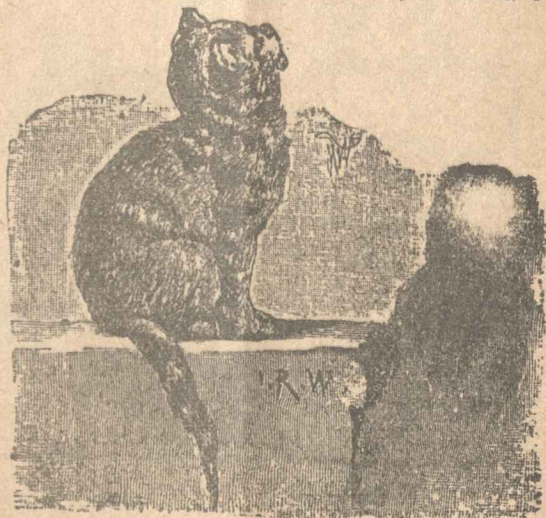
Στο νεκροταφείο του Πέρ-Λασαίζ έκανε ταχτικά την εμφάνισή της πρό έτών κάθε πρωί μια μαυροντυμένη γυ- ναίκα. Έρχόταν να προσευχηθή στον τάφο του άνδρός της. Είχε όμως μια μεγάλη αδυναμία. Κουβαλούσε μαζί της ένα σωρό σάντουιτς με τα όποια τάζει τις εικόνες γάτες αυτής της πόλεως των νεκρών. Αυτή η ιστορία κράτησε πολλά χρόνια. Ή γάτες λοιπόν συνήθισαν την μαυροδυ- μένη γυναίκα. Κάθε πρωί δέ την ώριμένη ώρα συγκεν- τρωνόντουσαν στην είσοδο του νεκροταφείου για να την ποδεχθούν με χαρούμενα νιαουρίσματα.

Μιά μέρα όμως η κυρία αυτή πέθανε και την έφεραν ά- πό το βράδυ και την άφησαν στην έκκλησία του νεκροτα- φείου. Τότε όμως συνέβη κάτι εκπληκτικό. Ή εικόνες γά- τες με πένθιμα νιαουρίσματα ήρθαν και κάθισαν γύρω από το φέρετρό και δεν έγκατέλειψαν τη θέση τους, παρά τις άπειλές και το κυνηγητό των ανθρώπων της έκκλησίας. Έπειτα, όταν την άλλη μέρα έγινε η κηδεία της μεγάλης φίλης των, την συνώδεψαν ως τον τάφο και παρέμειναν τώ- νω σ' αυτόν μέχρι που πέθαναν από την πείνα και τη δίψη τους!...

Μιά άλλη πάλι, έξ ίσου ενδιαφέρουσα ιστορία, είναι η άκόλουθη: Σ' ένα σπίτι της συνοικίας του Σαιν-Μαρτέν ζούσε μια πλούσια και παράται- γεροντοκόρη. Αυτή μισούσε τους άντρες που την είχαν ξεχάσει στο ράφι και αντιπαθούσε όλες τις άπο- σερές γυναίκες που χαίρονταν την όμορφιά της ζωής. Ή μόνη εύγε- ριστή της ήταν η τριάντα γάτες της. Τους είχε φτιάξει κρεβάτια για να κοιμούνται, είχε τρεις ύπν- ρέτριες για να τις περιποιούνται και κάθε μέρα τις έβαζε και τρώ- γανε μαζί της στο τραπέζι. Όταν σ' η γεροντοκόρη έπειτα από λίγο άρχισε να δείχνει μεγαλύτερη ά- γάπη σε μιά απ' αυτές τις γάτες. Δεν την άπεχωρίζετο ποτέ και τη νύχτα την έπαιρνε μαζί να κοιμη- θούν.

Ένα βράδυ όμως, έπειτα από τα μεσάνυχτα, ένας δαιμονισμένος θόρυβος κι' άγρια νιαουρίσματα την έκαναν να πεταχθή τρομοκρα- τημένη από το κρεβάτι της. Και τότε, μόλις άνοιξε το ήλεκτρολό- φικό πόρτα θανάτου. Ή ύπνολογος φρικώδους θεάματος. Ή άποπλη- της είχαν έπιτεθή εξαγριωμένες εναντίον της εύνοουμένης γάτας και την είχαν κατασπαρά- ξει κυριολεκτικώς! Δεν μπορούσαν, φαίνεται, να υποφε- ρουν αυτή την άγάπη της κυρίας των και από τη ζήλωση τους έκριναν καλό να ξεπαστρέψουν την εύνοουμένη της γεροντοκόρης για να ανακτήσουν πάλι την άγάπη της!

Ένα άλλο παρόμοιο παράδειγμα ζήλειας είναι και το ά- κόλουθο, το όποιο ανέφεραν η γαλλικές έφημερίδες τον 1928: Στον αριθμό 73 του βουλευτήριου Ρασσάβι ζούσε ένα άν-όλογον το όποιο υπεραγαπούσε μιάν ύπερπύλη της Άγκύρας. Αυτή η γάτα ήταν η μοναδική φροντί- τους και η άπασχόλησής τους. Έπειτα όμως από λίγο έπα- θε στον κόσμο ένας χαριτωμένος μπεμπέκας και, φυσικά, αν- κέντρωσε όλη την άγάπη των γονέων του. Ή γάτα της Άγκύρας άρχισε τότε να δείχνει σημεία έχθρότητας με- μνήν έχη άρεξεί και άπέφευγε τα χάδια των πρώην φίλων της. Μιά νύχτα, τέλος, κατώρθωσε να μπη κρυφά στο δω- μάτιό που ήταν το μαρμό, ν' άνεβη στην κούνια του και να καθήση πάνω στο στήθος του. Το μαρμό, φυσικά, έπειτα ά- σφυξία και πέθανε. Έτσι η γάτα εξέδικηθή αυτόν των ά- πρόσκλητο έπισκέπτη, ο όποιος της είχε άποσπάσει όλη

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο τυφλός που συνωμοτούσε εις τὸ... σκότος—Ή φιλαργυρία τοῦ Μαζαρίνου. Πῶς κέρδισε 10.000 σκούδα. Ο Αὐγουστος... δικηγόρος.— Ο Τυρέν κι' ὁ γιατρός του, κτλ.

Ο Ντυμάς, ὁ τρομερός πρόεδρος τοῦ Ἐπαναστατικοῦ Δικαστηρίου κατά τὴν περίοδο τῆς τρομοκρατίας, εὐχαριστιόταν πολὺ ν' ἀστεϊεύεται εἰς βάρος τῶν κατηγορουμένων, οἱ ὅποιοι περνοῦσαν μπροστά του.

Μιά μέρα τὸ Ἐπαναστατικὸ Δικαστήριον ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ ἕναν γηραιὸ ἀριστοκράτη, ὁ ὅποιος ἦταν τυφλός. —Πολίται, φώναξε ὁ Ντυμάς, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε τυφλὸς καὶ συνωμοτοῦσε εἰς τὸ... σκότος!

Όλοι, μόλις ἄκουσαν τὸ λογοπαίγνιον αὐτό, ἔσκασαν στὰ γέλια. Κ' ἡ γενική αὐτὴ εὐθυμία συνετέλεσε ὥστε νὰ σωθῇ ὁ κατηγορούμενος ἀπὸ τὴ λαιμητόμο.

Κατὰ τὴν ἱστορικὴ συνάντησιν τοῦ Τίλιστ, ὁ Τσάρος πα- ρουσίασε τοὺς στρατηγούς του στὸν Μεγάλον Ναπολέοντα, ὁ ὅποιος ρώτη- σε ποῖος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε διευθύνει τὴν ἡρωϊκὴν ἐφοδὸν τῶν Ρώσων, κατὰ τὴ μάχην τοῦ Ἑλῶ.

—Εἰ μένα, ἀπάντησε ἕνας Ρώσος στρατηγός, ἀντὶ νὰ πῇ ἡ γῶ, γιατί δὲν ἤξερε τὰ γαλλικά,

Οἱ ὑπασισταὶ τοῦ Ναπολέοντος χα- μογέλασαν μ' αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν, μὰ ὁ Ναπολέων ἔδωσε τὸ χερί του στὸν Ρώσσον στρατηγὸ καὶ τοῦ εἶπε:

—Στρατηγέ μου, δὲν χειρίζεσθε ἱ- σως καλὰ τὴ γαλλικὴν γλῶσσαν, μὰ χειρίζεσθε θαυμάσια τὰ στρατεύματά σας!

Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος, ἐν ἀντι- θέσει πρὸς τὸν προκατόχον του στὸ πρωθυπουργικὸν ἀξίωμα τῆς Γαλλίας, καρδινάλιον Ρισελιέ, ἦταν τρομερὰ φι- λάργυρος. Ἦξερε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπ' ὅλα γιὰ νὰ χρηματίζεται, ἀκόμα καὶ ἀπὸ τοὺς λιβελλοῦς ποὺ κυκλοφοροῦ- σαν ἐναντίον του.

Μιά μέρα, κυκλοφόρησε ἕνας καινούργιος λιβελλὸς ἐ- ναντίον του, ἐξαιρετικὰ βίαιος, μέσα στὶς σελίδες τοῦ ὀ- ναντίον του ἀντρογόνου.

Ή γάτες, ὡς γνωστὸν, εἶνε πολὺ ἔξυπνες. Ξέρουν νὰ κα- λοπιάζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ καταφέρνουν ὅ,τι θέλουν.

Ο Ζάκ Ντυπόν, σ' ἕνα βιβλίον του ἀναφέρει ὅτι εἶχε μιά γάτα ἡ ὁποία ὅταν πεινοῦσε κ' ἤθελε νὰ φάῃ, μετεχειρί- ζετο τὸν τραπέζιν καὶ στεκόταν σοῦς. Ὅταν δὲ τύ- χαινε ὁ Ντυπόν νὰ μὴ τὴν προσέξῃ, τὸν σκουντούσε με τὸ πόδι της ἐπίμονα καὶ δὲν ἤσυχάζε

παρὰ μόνον ὅταν αὐτὸς σηκώνοταν γιὰ νὰ τῆς βάλῃ νὰ φάῃ.

Σ' ἕνα ἱπποδρόμιον, πάλι, ἕνας γά- τος τοῦ Σιάμ εἶχε μάθει νὰ γυρίζῃ με τὴν σοφὴν τέχνην τὰ φύλλα ἑνὸς τερά-στιου βιβλίου καὶ νὰ κυττάξῃ τὶς σελί- δες τοῦ ἔτσι, ὥστε νόμιζε κανεὶς ὅτι πραγματικὰ διάβαζε. Οἱ Γερμανοὶ φοι- τηταὶ ἐπίσης, ἕνα καιρὸ εἶχαν κούρει- θῇ ἀπὸ τὴν μαγία νὰ κάνουν τὶς γάτες νὰ μιλάει. Καὶ πράγματι, εἶχαν κα- ταφέρει ἕναν γάτο τῆς σχολῆς μ' ἕνα σοφὸν τράδημα τῶν αὐτιῶν του νὰ τὸν κένουν νὰ προφέρῃ καθαρά τὴ λέξι- «μαμά!» πράγμα ποὺ διασκέδαζε ἐ- ξαιρετικὰ τὶς φίλες των.

Καθὼς βλέπετε, λοιπόν, ἡ γάτες εἶ- νε ἐξαιρετικὰ ἔξυπνα ζῶα καὶ ἔχουν ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ τὶς ἀδυναμίες μίας πολυχαιδεμένης γυναίκας.

Ο Μαζαρίνος ἔμπρὸς στοὺς κατασχε- μένους λιβελλοῦς.

Ο Τυρέν καὶ ὁ γιατρός του.

ποίου ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς ἀποκαλοῦσε τὸν καρδινά- λιο πρωθυπουργὸ «γούρουνι, κάθαρμα, κτήνος» κλπ.

Ο Μαζαρίνος ἔκανε πῶς θύμωσε πολὺ ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ καὶ διέταξε τοὺς ἀστυνομικοὺς του νὰ κατασχέσουν ὅλα τὰ ἀντίτυπα αὐτοῦ τοῦ λιβελλοῦ, ὅπουδήποτε κι' ἂν τὰ εὕρισκαν, γιατί, ὅπως εἶπε, ἤθελε νὰ τὰ καταστρέψῃ.

Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὰ μάζεψε ὅλα στὴ βιβλιο-θήκην του καὶ τὰ πούλησε κρυφὰ σὲ διαφόρους βιβλιοφί- λους. Αὐτὴ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ ἔφερε 10.000 σκούδα κέρ-δος, πράγμα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χαρῇ πολὺ.

Ο αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Αὐγουστος δέχτηκε μιά μέ- ρα τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς γηραιοῦ λεγεωναρίου, συμπολεμι- στοῦ του, ὁ ὅποιος τὸν παρακάλεσε νὰ πῇ στὸ δικαστήριον νὰ τὸν ὑπερα- σπίσῃ σὲ κάποια ὑπόθεσιν του.

—Θὰ σοὺ διαλέξω ἕναν καλὸ δικη- γόρον, ἀπάντησε ὁ αὐτοκράτωρ σ' αὐ- τὸν τὸ στρατιώτη, τοῦ ὁποίου ἤξερε τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Μὰ ὁ λεγεωνάριος ἔγινε ἔξω φρε- νῶν μ' αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν καὶ φώναξε:

—Πῶς; Τί; Στὸ Ἄκτιον ἔστειλα ἐ- γὼ ἄλλον στὴ θέση μου γιὰ νὰ σὲ ὑ- περασπίσῃ ἐναντίον τοῦ Μάρκου Ἀν-τωνίου; Ἦ δὲν ἔλαβα, πολεμῶντας γιὰ σένα, τὶς πληγὰς ποὺ βλέπεις;

Ο Αὐγουστος χαμογέλασε μετὴν ὀργὴν τοῦ γηραιοῦ ἥρωος καὶ τοῦ ἀ- πάντησε ὅτι θὰ γινόταν ὁ δικηγόρος του μπροστὰ στοὺς δικαστὰς του. Καὶ πράγματι, κράτησε τὸ λόγο του.

Περὶ τὸν τῶρα νὰ ποῦμε ὅτι ὁ γη- ραῖος λεγεωνάριος κέρδισε τὴν ὑπό- θεσιν του.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐκστρατείας του στὴν Ἀλσατία, ὁ περίφημος Γάλ- λος στρατάρχης Τυρέν κρυολόγησε. Ἀναγκάστηκε λοιπόν νὰ σταθῇ σ' ἕνα χωριὸ καὶ νὰ φωνάξῃ ἕνα γιατρὸν, ὁ ὁ- ποῖος τὸν περιποιήθηκε, τοῦ ἔκοψε βεντούζες καὶ τοῦ ἔδω- σε διάφορα φάρμακα.

Μὰ ἦταν τόσο ἀξιοβρόχηντο τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ για- τροῦ αὐτοῦ ὥστε ὁ Τυρέν δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε γιατί εἶχε τέτοια χάλια.

—Α, στρατάρχα μου! τοῦ ἀπάντησε ὁ γιατρός. Οἱ γυ- ριάτες ἐδῶ πεθαίνουν χωρὶς νὰ φωνάξουν γιατρὸν. Ζῶ με ψαμποῦρι...

—Κατάλαβα! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐνδόξος στρατηγός. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τυρέν καὶ σὺ ὁ ψαμο- Τυρέν!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ
ΕΝΑΣ ΚΩΦΑΛΛΟΣ... ΑΓΟΡΕΥΕΙ

«Εὐ» ἀπὸ τὰ περιεργότερα θεάματα ἀπ' ὅσα μπορεῖ νὰ θαυμάσῃ κανεὶς, εἶνε ἡ συνεδρίασις τοῦ Συλλό- γου τῶν Κωφαλάων τῆς Ν. Ὑόρκης. Ο Σύλλογος αὐτὸς ἔχει ἱδρυθῇ πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ δεχεται ὡς μέ- λη του κάθε ἀπόφοιτον ὁποιασδήποτε σχολῆς κωφαλάων.

Σ' ἕνα ἐπίσημό λοιπὸν γεῦμα τοῦ Συλλόγου, ὁ πρόεδρος... ἐξεφώνησε ἕ- να λαμπρὰ πατηγυρικὸν λόγον, ὁ ὅποιος κατεχειροκροτήθη ἀπ' τὸν ἀκροατή- ριον του. Ἐθαυμάσθη πρὸ παντός ἡ ἐν- χέρεια καὶ ἡ ζωηρότης τῶν διατυπώ- σεων τῶν ἰδεῶν τοῦ... ὁμιλητοῦ.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ λόγος αὐτός... ἐξε- φωνήθη στὴ συνθηματικὴ γλῶσσαν τῶν κωφαλάων, με κινήσεις δηλαδὴ τῶν χειρῶν καὶ τῶν δακτύλων.

Οι ήχοι της μουσικής χάνονταν μέσα στην παγωμένη νύχτα...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΙΣΣΙΕ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΥΛΛΟ

Είχε έρθει το φθινόπωρο. Στις λεωφόρους τὰ δέντρα άφη-
ναν νὰ πέσουν μ' ένα βογγητό τὰ κίτρινα φύλλα τους στη
γη και πάνω στον ουρανό τ' άστρα λαμπύριζαν μέσα σ' ένα
παγωμένο φόντο. Όσο για τὸ φεγγάρι, ήταν μὰ τὴν ἀλή-
θεια άξιολύπητο. Κανείς δὲν γύριζε νὰ τὸ κυττάξῃ.

Είχε έρθει τὸ φθινόπωρο. Ἡ ἀριστοκρατικὴ λουτρόπολις
τοῦ τοῦ Ζουάν-λὲ-Πέν είχε χάσει πειὰ τὴν ὡμορφιά της.
Ἡ θάλασσα άφρισμένη έρχόταν νὰ σπάσῃ μὲ μανία τὰ κύ-
ματα της στοὺς βράχους τῆς άκτῆς, ἡ παραλία είχεν έρη-
μώσει ἀπὸ τὸν κόσμο κ' ἡ βίλλας ἡ μιά μετὰ τὴν ἄλλη κλει-
δώνουνταν καὶ σκοτείνιαζαν.

Οἱ ένοικοὶ τους φεύγοντας γιὰ νὰ γυρίσουν πάλι στὸ
Παρίσι, είχαν πάρει μαζί τους ὅλη τὴν εὐθυμία τους, ὅλα
τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια, ὅλες τὶς ὡμορφίες. Κι' αὐτὰ
ἀκόμη τὰ κέντρα διασκεδάσεως είχαν έρημώσει καὶ τὰ
γκαρσόνια χασμουριόντουσαν τεμπέλικα κυττάζοντας τὶς
ἀτέλειωτες σειρὲς τῶν ἀδειῶν τραπέζιων. Σὲ μερικοὶ ἀπὸ
αὐτὰ ὡστόσο εξακολουθοῦσε νὰ παίζει μὲ πείσμα ἡ ὀρχή-
στρα τὰ παθητικὰ ταγκό, τὶς νοσταλγικὲς ρομάντσες, τὰ
εὐθυμὰ ἀμερικάνικα τραγούδια. Οἱ μουσικοὶ ὅμως, μάταια
προσπαθοῦσαν νὰ συγκρατήσουν τὸ καλοκαίρι ποὺ έφευγε
παρασύροντας μαζί του ὅλη τὴ χαρὰ κι' ὅλο τὸν ὡρφο
κόσμο. Οἱ ήχοι τῆς μουσικῆς χάνονταν μέσα στὴ παγω-
μένη νύχτα καὶ μετεβάλλοντο σ' ἕναν λυγμὸ ποὺ ὁ άγέρας
τὸν παρέσυρε ὡς τὶς κλειστὲς βίλλες.

Οἱ ἐλάχιστοι παραθεριστὰι ποὺ εξακολουθοῦσαν νὰ πα-
ραμένουν στὴ λουτρόπολι σκεφτόντουσαν ὅτι είχε φύγει
πειὰ τὸ καλοκαίρι. Καθισμένοι στὰ έρρημα σαλόνια τῶν με-
γάλων ξενοδοχείων διάβαζαν ἀνόμεντα τὶς εἰδήσεις τῶν
έφημερίδων καὶ κυττάζαν ἀφηρημένα τὶς φωτογραφίες τῶν
περιοδικῶν. Ἡ πληξὶς είχε άρχισε νὰ τρυπῶν στὴν καρ-
διά τους.

Καὶ νὰ ξαφνικά ποὺ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τῶν ἀπογοη-
τευμένων βρῆκε ἕνα ἐνδιαφέρον θέμα συζητήσεως. Ἐνα
πρῶτὸ στὴν εἰσοδο τοῦ «Γκράντ Ότέλ» στάθηκε μὴ λιμου-
ζίνα. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου έτρεξαν νὰ κατεβά-
σουν τὶς βαλίτσες κι' ὡδήγησαν τὸν νέο αὐτὸν ένοικο στὸ
δωμάριό του. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος σαράντα περίπου
χρόνων, μὲ λίγα ψαρά μαλλιά στοὺς κροτάφους καὶ μὲ
μιά ήρεμη καὶ γλυκεῖα φυσιογνωμία. Στὸ θρόνιο τοῦ ξε-
νοδοχείου σημείωσε μὲ σταθεροὺς χαρακτήρες τ' ὄνομά του
κ' ὕστερα πῆγε ν' ἀλλάξῃ κοστούμι καὶ νὰ ξεκουρασθῇ.

Σ' αὐτὸ τὸ διαστήμα βρῆκαν εὐκαιρία ὅλοι οἱ ένοικοὶ
νὰ μάθουν ποῖος ἦται. Σκόρπισαν πουμεντοῦκο δεξιὰ κι'
ἀριστερά καὶ δὲν άργησαν νὰ πληροφορηθοῦν ὅτι λεγό-
ταν Πῶλ Γκριλὼ κι' ὅτι είχε έρθει γραμμὴ σπ' τὸ Παρίσι.

Μὰ ἡ περέργειά τους ἦταν ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν τὸ
ἴδιο κιδάς βράζει σὲ ροσιωρὰν άκούσαν νὰ περπατῶν, ἡ
ἕνα μενοῦ γιὰ δύο άτομα κ' ὕστερα νὰ τρῶν ὅλομ' ἄνους
κυττάζοντας διαρκῶς τὴν ἀδεια καρέκλα ποὺ βρισκόταν ἀ-
πέναντί του. Ἐπειτα πῆγε νὰ διασκεδάσῃ στὰ έρρημα κέν-
τρα καὶ παντοῦ προκαλοῦσε μιά μεγάλη περιέργεια μ' αὐ-
τὴ τὴ συνήθειά του. Διαρκῶς έφρόντιζε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο

ἀόρατο. Τοῦ ἀγόραζε λουλούδια, τοῦ χαμογελοῦσε, συζή-
τούσε μὲ τρυφερότητα μαζί του καὶ τὴ νύχτα πῆγαινε νὰ
κάνῃ ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο στὴν άκτή, ὅπως κάνουν οἱ
έρωτευμένοι τὶς γοητευτικὲς νύχτες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Τὰ γκαρσόνια, φυσικά, τοῦ ξενοδοχείου είχαν μεταβλη-
θῇ σ' έρωτηματικά. Ὅταν δὲ τὸν πλησίαζαν, ἡ ἀνησυχία
τάραζε τὸ ψυχρὸ επαγγελματικὸ ὕφος τους καὶ στὸ βλέμ-
μα τους έτρεμε ἕνας κρυφὸς φόβος.

Ἐτσι ὁ Πῶλ Γκριλὼ ἀποτελοῦσε τὸ θέμα τῆς γενικῆς
συζητήσεως καὶ τὴν μοναδικὴ διασκέδασι τῶν λίγων πα-
ραθεριστῶν. Ὅλοι τους είχαν τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἦταν ἕνας
τρελλός. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ είχε χάσει τὰ λογικά του
καὶ ποὺ τώρα βασανίζονταν ἀπὸ μιά τραγικὴ παραίσθησι.
Ἐτσι μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς θέλοντας νὰ λύσουν τὸ μυστή-
ριό του ἐπεδίωξαν νὰ γνωρισθοῦν μαζί του. Γιὰ νὰ τὸ κα-
ταφέρουν καθόντουσαν πάντα στὰ γειτονικά τραπέζια, τὸν
χαίρετοῦσαν μ' εὐγένεια καὶ τοῦ χαμογελοῦσαν. Κάποιος
μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ Ζώρς Φωρβίλ, μιά νύχτα τὸλμησε
νὰ τὸν ρωτήσῃ, συμμεριζόμενος τὴν τρέλλα του.

Ἡ συντροφία σας ἀπόψε έχει ἐξαιρετικὸ κέφι.
Ὁ Γκριλὼ γύρισε καὶ τὸν κυττάζε σὰν χαμένος. Ἐπει-
τα τὸν προσκάλεσε νὰ πιοῦν στὴν ὑγεία τῆς ἑνὸς ποτήρι-
ου σαμπάνια. Κι' ὁ Ζώρς Φωρβίλ, ὁ τολμηρὸς ένοικος, δέχτη-
κε μὲ σοβαρότητα αὐτὴ τὴν πρόσκλησι του. Ὁ Γκριλὼ τῶ-
τε τοῦ εἶπε δείχνοντας τὴν ἀδεια καρέκλα ποὺ βρισκόταν
ἀπέναντί του:

— Νὰ σὰς συστήσω στὴ γυναίκα μου!...
Κι' έπειτα άρχισε νὰ μιλά μὲ μιά ἐξαιρετικὴ εὐθυμία
καὶ νὰ διηγῆται ἕνα πλῆθος ἱστοριῆς:

— Ἡ Ζερμαίν, εἶπε, ἀγαπάει πάρα πολὺ τὸν Ζουάν-λὲ-
Πέν. Ἀλλ' ὡστε αὐτὴ ἡ λουτρόπολις συνδέεται μὲ τὶς πρῶ-
τες ὁρφες ἀναμνήσεις μας. Σκεφθῆτε ὅτι ἔσῳ πέρα είχεν
κάμει τὴ γνωριμία της κι' ὅτι σ' αὐτὴν ἐδῶ άρχισε ὁ φιλο-
γερός έρωτάς μας. Δὲν εἶνε ἔτσι, Ζερμαίν; ῥώπως κατό-
πιν, κυττάζοντας πρὸς τὴν διεύθυνσι τῆς ἀδειας καρέκλας,
Ὁ Φωρβίλ χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ρούφηξε μ' ἀμνηστία
τὴ σαμπάνια του, ἐνῶ ένοιωθε ἕνα κρύο ρίγος νὰ τὸν κυ-
ριεύῃ.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, συνέχισε ὁ Γκριλὼ, ἡ γυναίκα μου
ἦταν μιά τετράετη μικρούλα. Εἶχε πάντα ἕνα γοητευ-
τικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλι καὶ στὸ γαλανὸ χρῶμα τῶν μα-
τιῶν της μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ ὅλη τὴν ἀνότητα
τῆς καρδιάς της. Ἡ πρώτη μας συνάντησις εἶχε γίνεῃ κά-
τω ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα μιάς λεωφόρου, μέσα σ' ἕνα
γοητευτικὸ σεληνόφως. Ἦταν μιά τυχαία συνάντησις, ἕνα
στιγμιαῖο κύτταγμα τῶν ματιῶν, ἕνα χαμόγελο, κι' ὡστόσο
ένοιωσα ὅτι ἐκεῖνη εἶχε πάρει μαζί της τὴν καρδιά μου.
Δίχως νὰ ξέρω τί κάνω τὴν ἀκολουθῆσα. Θυμάμαι ὅτι φο-
ρούσε μαῦρα κι' ὅτι ἡ σιλουέττα της χανόταν μέσα στὸ
σκοτάδι καὶ δὲν διέκρινα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ ξανθὰ μαλ-
λιά της. Ἐμαθα ὡστόσο τὸ σπῆτι της, ἔμαθα τ' ὄνομά της
κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα έρχόμουν πάντα ὡς τὴ βίλλα της.
Ἡ Ζερμαίν είχε γίνεῃ ἡ ζωὴ μου. Τὴν ἀγαποῦσα μ' ἕνα

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀνα-
γνωστῶν του μίαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορη-
μάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν
οἱ ἀναγνώσται μας ἀπευθυνόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα μας, ὁ-
δὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5β' (έναντι πλατείας
Κλαυθμώνος), πρὸς 8 δραχ. ἑκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάρ.
- 2) «Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού).
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
- «Ἡ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὁκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ.
- 14) «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ — Β' μέρος τοῦ «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μολὶς ἐξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαὶ 10).

Ἀπὸ τὰς παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» διδόν-
ται εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας μὲ δαρχμάς 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 δραχμάς διὰ τὰς ἐπαρχίας, τὰ ἐξῆς βιβλία:

- «Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΗΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρι Στήβενσον.
- «Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΔΤΟΥ» τῆς Σελ-
μας Λάγκερλεφ.
- «Ἡ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.
- «Ἡ ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκριβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγγο Πός.

(Δύο τόμοι, ἑκατὸς δραχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας
καὶ 6 διὰ τὰς ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα:

• «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ποὺ τιμῶνται δραχ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀ-
θήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἐπαρχίας, ἐλευθέρῳ ταχυδρομικῶν
τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ έξοδα.
Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία
αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα
μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρα-
κτορεῖα τῶν έφημερίδων.

τρελλὸ έρωτα. Καὶ ἕνα βράδυ στὸ χορὸ ἑνὸς ξενοδοχείου
τῆς τὸ εἶπα. Γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά της. Ὡστόσο μ' ἄ-
φησε νὰ τὴν παρασύρω ὡς τὸν κήπο, νὰ τῆς χαϊδέψω μὲ
τρυφερότητα τὰ χεῖρά καὶ ν' ἀναπνεύσω τ' άρωμα τῶν ξαν-
θῶν μαλλιῶν της.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴ νύχτα άρχισαν γιὰ μένα ἡ εὐτυχιομένης
μέρες. Κάθε βράδυ έρχόμουν έξω ἀπὸ τὴ βίλλα της, τὴν ἔ-
θλεπα νὰ κάθεται στὴ θεράντα της, τὴν άκούγα νὰ παί-
ζῃ πιάνο καὶ νὰ τραγουδᾷ. Κι' ένοιωθα ὅτι ἴσως εἶχε άρ-
χισεῖ κι' αὐτὴ νὰ συγκινητὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου. Μιά μέ-
ρα τέλος βρῆκα πάλι τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς μιλήσω. Τῆς δι-
ηγήθηκα ὅλες τὶς στενοχώριες μου, ὅλον τὸ φλογερὸ έρ-
ωτά μου καὶ τὴν παρακαλεσα: πρέπει νὰ μ' ἀγαπήσῃς,
Ζερμαίν. Πρέπει νὰ δεχτῆς νὰ γίνῃς γυναίκα μου. Θὰ σὲ
κάνω πολὺ εὐτυχιομένη.

Κι' ἐκεῖνη δὲν μοῦ ἀνήτηκε. Οἱ γάμοι μας έγιναν στὸ
Παρίσι. Ἐπειτα κάναμε ἕνα μακρυνὸ γαμήλιο ταξίδι στὰ
παραδείσια νησιά τοῦ Εἰρηνηκοῦ. Κ' ὕστερα μιά μέρα ἡ
Ζερμαίν ἀρρώστησε βαρειά...

Ὁ Πῶλ Γκριλὼ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴ φράσι του.
Εἶχε γίνεῃ κατάχλωμος καὶ τὸ βλέμμα του είχε θολώσει.
Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι, προχώρησε ἀκολουθούμενος
ἀπὸ τὸν Φωρβίλ καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἐλάτε, τοῦ εἶπε, νὰ σὰς δείξω τὴ βίλλα της. Τώρα βέ-
βαια εἶνε κλειδωμένη γιὰτὶ οἱ ἰδιοκτητὰι της ποὺ τὴν ἀ-
γόρασαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς της έχουν γυρίσει στὸ Παρίσι,
ὡστόσο τίποτε σ' αὐτὴ δὲν έχει ἀλλάξει.

Κι' ὁ Γκριλὼ παρέσυρε τὸν Φωρβίλ μέσα στὴν κρύα νύ-
χτα, τοῦ εἰδείε μιά κλειστὴ καὶ σκοτεινὴ βίλλα, τὸν ὡδή-
γησε κατόπιν στὸ κήπο της ὅπου συνηθίζαν νὰ κάνουν
τὸν περίπατό τους μὲ τὴν Ζερμαίν καὶ τέλος τοῦ εἶπε:

— Ξέρω ὅτι θὰ μὲ νομίζετε γιὰ τρελλό. Μὰ δὲν ἔχετε
δίκιο. Ὅταν πέθανε ἡ Ζερμαίν ένοιωσα ὅτι εἶχε χαθῇ πειὰ
γιὰ μένα ὁ κόσμος. Γιὰ νὰ παρηγορηθῶ ταξίδεψα σ' ὅλες
τὶς θάλασσες. Μὰ μὲ βασάνιζε συνεχῶς ἡ νοσταλγία της.
Κι' αὐτὴ ἡ νοσταλγία μ' έφερε φέτος ἐδῶ πέρα. Ἦθελα νὰ
ξαναζήσω μόνος μου πεια τὴν εὐτυχία μου, νὰ κάνω τὸν
ἑαυτὸ μου νὰ πιστέψῃ ὅτι δὲν πέθανε ἡ Ζερμαίν καὶ νὰ
χαρῶ μαζί της ὅλη τὴν ὡμορφιά τοῦ έρωτά μας. Κι' ἀλή-
θεια, έρχονται στιγμὲς ποὺ νοιώθω τὴν Ζερμαίν κοντά μου,
θλέπω τὴ μορφὴ της καὶ τὴν άκούω νὰ μοῦ μιλά μὲ τρυ-
φερότητα:

— Πῶλ, ἀγαπημένε μου Πῶλ, θὰ σὲ περιμένω πάλι αὔριο
βράδυ στὸν κήπο...

Κι' ὁ Γκριλὼ άρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί ἐκεῖ έξω ἀπὸ
τὴν κλειστὴ κι' έρημὴ βίλλα.

— Συγγνώμη! τραύλιζε ντροπιασμένος ὁ Φωρβίλ.
Καὶ μὴ ἀντέχοντας νὰ βλέπῃ αὐτὸ τὸ μαρτύριο τοῦ
Γκριλὼ, χάθηκε μὲ γρήγορο βῆμα μέσα στὸ σκοτάδι, ἔτσι
σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε κάνει ἕνα ἐγκλήμα.

Πάνω στὸν οὐρανὸ τ' άστρα τρεμόσβυναν ἐνῶ ὁ άγέρας
σκόρπιζε στὴ γῇ τὰ κίτρινα φύλλα τῶν αἰωνόβιων δέντρων
τῆς λεωφόρου.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ δυστυχισμένος Πῶλ Γκριλὼ κα-
τάλαβε τότε ὅτι ἦταν κι' αὐτὸς πειὰ ἕνα κίτρινο φύλλο ποὺ
τὸ έρεανε δῶ κι' ἐκεῖ ὁ άνεμος... ΑΝΤΡΕ ΤΙΣΣΙΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΘΥΣΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ

Ἀπὸ μιά σειρὰ εὐθύνων θεατρικῶν ἀνεκδῶτων, δημοσιευ-
θέντων στὴν παρισινὴ Ἐπιθεώρησι τῶν δύο Κόσμων» παρα-
λαμβάνομεν τὸ ἑξῆς:

Κάποτε στὴ Λυὼν ζοῦσε ἕνας γέρος θαρύτονος, ὁ Πιέρ
Σερέν, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε στὸ μελόδραμα δευτερευόντας ρο-
λους. Ἐνα ἀπόγευμα τὸν ἑκάλεσε ὁ διευθυντῆς τοῦ θιάσου
καὶ τοῦ εἶπε:

— Σερέν, αὔριο τὸ θράδυ εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νυ καί-
ξετε τὸ «φάντασμα» στὸν Ἀμιέτο.

— Μὰ εἶνε ἀδύνατον, κύριε! Τὸ «φάντασμα» εἶνε μέρις
τοῦ μπᾶσσου.

— Πρέπει νὰ τὸ κάμετε σεις.

Τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Σερέν ἐθέσθη περπατώντας πάνω στὸ
χιόνι ἐμπόλητος. Κάποιος ποὺ τὸν εἶδε τὸν έρώτησε:

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Σερέν;

— Δὲν βλέπεις, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Σερέν. Προσπαθῶ
νὰ κρυολογήσω γιὰ νὰ μὴ μπορέσω νὰ κάμω τὸν μπᾶσσو στὸ
«φάντασμα» τοῦ Ἀμιέτου!

Δὲν κατωρθῶσε ὅμως ὁ δυστυχῆς Σερέν νὰ εὐχαριστήσῃ
τὸν ὑπερβολικὸ διευθυντὴ του, διότι τὴν ἐπομένην ἔπαισε ἀρ-
ρωστος στὸ κρεβάτι ἀπὸ πνευμονία καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες
μέρες πέθανε!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΕ ΤΡΥΦΕΡΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ Ι. ΜΑΤΤΙΕ

(Η σκηνή μέσα σ' ένα σπίτι)

Πρόσωπα:

ΝΤΕΖΙΡΕ (δεκατριών χρόνων, λεπτούλα και πολύ ψηλή για την ηλικία της. Πρόσωπο γλυκό και ρεμβώδες, φόρεμα μαύρο μάλλινο, με μπαντούρα από κρέπι, καπέλλο από κρέπι, γάντια μαύρα).
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (δ παππούς της, εξηντάρης, πολύ κυρτωμένος. "Εκφρασις θλίμματος κουρασμένη και πονεμένη. Γένεια άσπρα και περιποιημένα, τὰ ρούχα του προδίδουν μεγάλο πένθος, σάν της μικρής).

Ο ΑΜΑΞΑΣ (παλληκάρει είκοσι χρόνων).

("Εξάφνα σ' ένα σημείο της πλατείας της Βασιλίδης σταματά δ άμαξάς τὸ ἀμάξι του διατακτικός).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (θγάζοντας τὸ κεφάλι του ἀπ' τὴν παραθυρόπορτα καὶ ἀμαξιοῦ) — Δὲν μοῦ λές, άμαξά, γιατί σταμάτησες;
 ΑΜΑΞΑΣ. — Τὸ πρόστειο Σαίντ-Άντουάν εἶνε δεξιά;

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Μά ὄχι, εἶνε ἀριστερά. Ἀπὸ τ' ἀριστερό σου χέρι. Ὅχι ἀπὸ κεῖ, σοῦ λέω. Ἀριστερά. Ὅλοῖσα ἐμπρός. Ἔτσι γειά σου! Μά τί διάβολο, δὲν ξέρεις τὸ Παρίσι;
 ΑΜΑΞΑΣ. — Τοῦτα τὰ μέρη ἐδῶ δὲν τὰ ξέρω καλά, κύριε. Βλέπετε εἶμαι ἀπ' τὸ Ὅτέ!

(Τὸ ἀμάξι διασχίζει τὸ πρόστειο Σαίντ-Άντουάν).
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (στὴν Ντεζιρέ). — Εἶνε, λέει, ἀπὸ τὸ Ὅτέ! Τί ἡλίθιος! Ὅταν σκέπτεται κανεὶς ὅτι ἐμπιστεύεται τὴ ζωὴ του σὲ τέτοιους θλάκες! Βάζω στοίχημα ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού ὀδηγεῖ ἀμάξι. Ἐχει ὕψος τόσο χαμένο!

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Καὶ ὅμως μοῦ φέρθηκε πολὺ εὐγενικά. Πῆρε κοντὰ του τὴν καπελλοθήκη μου.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Τί δὲν πῆρες παρὰ ἓνα μόνον καπέλλο μαζί σου;
 ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ναί, παππού. Τὸ καπέλλο τῆς στολῆς μου.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Καὶ γιὰ τίς μέρες πού θὰ ἔχης ἔξοδο;
 ΝΤΕΖΙΡΕ (δείχνει τὸ καπέλλο της). — Θὰ φορῶ τοῦτο ὅδῶ.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Εἶνε πάρα πολὺ πένθιμο, παιδί μου.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ὡ, ὄχι, παππού!
 ("Ἀρετὰ παρατεταμένη σιωπῆ).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ προτιμοῦσες ἴσως νὰ πᾶς σιδηροδρομικῶς στὸ Σαίν-Μαντέ. Ἀντὶ νὰ πᾶς μετ' ἀμάξι;

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀπεναντίας! Θὰ φτάναμε πάρα πολὺ γρήγορα, μετ' τὸ τραῖνο. Ἐνῶ ἔτσι θὰ εἴμαστε περισσότερη ὥρα μαζί... Τί ὥρα θὰ φτάσωμε στὸ μοναστήρι, παππού!

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Κατὰ τίς τρεῖς.
 ΝΤΕΖΙΡΕ. — Καὶ τί ὥρα εἶνε τώρα;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Δύο καὶ τέταρτο.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ὡστε ἔχουμε ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμη μπροστὰ μας. Τί εὐτυχία! (Φίλει τὸν κ. Λουσσὶ καὶ μένει μετ' τὸ πρόσωπο ἀκουμπιμένο πάνω στὸν ὅμο του).

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (σηκωντάς της τὸ κεφάλι). — Τί ἔχεις; Κλαῖς, ἀγαπημένη μου;

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ὡ, λιγάκι, πολὺ λίγοι! Μὴν δίνεις προτοχή, παππού, θὰ μοῦ περάσῃ.

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ (μετ' τρεμάμενη φωνή). — Καὶ μὲν μοῦ μικρούλα, ἀγαπημένη. Κάνε κουράγιο!

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ναί, παππού! Ναί, ἔχεις δίκιο! (Σκουπίζει τὰ δάκρυά της. Σιωπῆ).

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Θὰ σοῦ γράψω αὔριο κιόλας... Θὰ μοῦ ἀπαντήσης ἀμέσως;...

Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Ἀμέσως, μικρούλα μου... Καὶ μιά πού τῶφερε δὲ λόγος, ἀκουσέ με, πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι...

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Τί; νὰ μὴ δείχνω τὰ γράματά μου;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Ἐν πρώτοις αὐτὸ βέβαια. Ἀλλὰ δὲν

εἶνε αὐτὸ μόνον. Ἀκουσέ με... (Ψάχνει νὰ βρῇ κατὰλληλές λέξεις): Ὑστερὰ... Ὑστερὰ... ἀπ' ὅτι ἐγίνε... μετὰ τὸ σφάλμα... τὸ σφάλμα... τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔγκλημα, ναί, τοῦ πατέρα σου, καταλαβαίνει ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ διατηρήσῃς τὸ ὄνομά του, τὸ πάρα πολὺ γνωστὸ ὄνομά του, τὸ ἀτίμασμένο... Μίλησα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ μετ' ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ σου. Ἐχει καὶ κείνη τὴν ἴδια γνώμη. Πρέπει ν' ἀλλάξῃς τὸ ὄνομά σου. Διαφορετικὰ ἂν λωστέ δὲν θὰ μποροῦσε καὶ νὰ σὲ δεχθῇ στὸ μοναστήρι της...

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

ΝΤΕΖΙΡΕ. — Ἀ!... Καὶ τί ὄνομα θὰ μοῦ δώσουν;
 Ο κ. ΛΟΥΣΣΙ. — Θὰ σοῦ δώσουν τὸ δικό μου τ' ὄνομα, τ' ὄνομα τῆς καὶ μὲνης σου τῆς μαμάκας πού ὁ Θεὸς τὴν λυπήθηκε καὶ τὴν πῆρε πρὸ δύο χρόνων γιὰ νὰ μὴ ὀῆ ὅλες αὐτὲς τίς ντροπές. Θὰ ὀνομάξῃσαι Ντεζιρέ Λουσσὶ. Καὶ ἔτσι κανένας δὲν θὰ ὑποψιαστῇ ὅτι εἶσαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Λορντέζ τοῦ κλέφτη.

Ἐκλείνα τὸ βιβλίο μου καὶ τοῦ χαμογελοῦσα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Ἐχουμε περισσότερα περιττά πράγματα ἀπ' ὅσα χρῆσιμα γνωρίζουμε.

Ἰοὺς ἀνοήτους δὲν τοὺς διδάσκει ἡ πεῖρα, ἀλλὰ ἡ δυστυχία.

Τὶ ἀνόητοι ποῦνε οἱ ἄνθρωποι! Μιά στιγμή πεθαίνουν κι' ἔχουν τὴν ἀπαίτησι νὰ μάθουν τί εἶν' ὁ θάνατος, ἐνῶ ζοῦνε τόσα χρόνια καὶ δὲν ξέρουν τί εἶνε ἡ ζωὴ.

Ὅποιος χάσῃ περιουσία χάνει πολλὰ, ὅποιος χάσῃ φίλο χάνει περισσότερα, ὅποιος χάσῃ τὸ θάρρος του χάνει τὸ πᾶν.

Ἐνα πρᾶγμα μπορεῖ νᾶνε σωστὸ καὶ δίκαιο γιὰ ὅλους, ὄχι ὅμως κι' εὐχάριστο σ' ὅλους.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται εἰλικρινεῖς καὶ πεθαίνουν ἀπατεῶνες.

Ἐπαινος δὲν ἀξίζει σ' ὅποιον δὲν κάνει τὸ ἀδικο, μὰ σ' ὅποιον οὐτε καν τὸ σκέφτεται.

Τὸ συμφέρον μᾶς παρηγορεῖ γιὰ τὸ θάνατο τῶν δικῶν μας, ὅπως ἡ φιλία τοὺς μᾶς παρηγοροῦσε γιὰ τὴ ζωὴ τοὺς.

Χάνεις τὸν κόπο σου προσπαθώντας νὰ ἐπαναφέρῃς στή λογικὴ ἓνα πού νομίζει πῶς εἶνε πολὺ ἐξυπνος.

Πολὺ σπάνιο εἶνε νὰ ἐκτιμοῦμε ὅσους μᾶς κάνουν νὰ γελοῦμε.

Πολλὲς φορὲς ἡ πιὸ γελοῖα ἐλπίδες ἦσαν ἡ αἰτία τῶν μεγαλύτερων ἐπιτυχῶν.

Ὅποιος μπλέξει μετ' ὅλους, ἀς ξεγράψῃ καὶ περιουσία καὶ μαλὸ.

Ἐνὰ μὲν ἄνθρωπος νὰ ἀνοίξῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ τὸν ἑαυτὸν...

Ἐνὰ μὲν ἄνθρωπος νὰ ἀνοίξῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ τὸν ἑαυτὸν...

Ἐνὰ μὲν ἄνθρωπος νὰ ἀνοίξῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ νὰ ἀνακαλύπτῃ τὸν ἑαυτὸν...

Ἐνὰ μὲν ἄνθρωπος νὰ ἀνοίξῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ νὰ

ΠΕΡΙΠΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

Ο Άλβέρτος άρχισε να τρέμει... Επρόκειτο τάχα να του αποκαλυφθή τώρα όλη ή αλήθεια;

Γλύττησε κατά μήκος του τοίχου, κοντά στο φράχτη. Η στέγη του σταύλου καίγεται κ' ή φλόγες ανεβαίνουν ολόιαιες προς τον ουρανό, κόκκινες στη θάσι τους και καταλήγοντας σ' ένα καπνό λευκό που σχηματίζει ένα πυκνό σύννεφο πάνω απ' το σπίτι, προς το όποιο έτρεξε λαχανιασμένος.

Ο Άλβέρτος χτύπησε την πόρτα και μιά φωνή τον ρώτησε από μέσα:

- Ποιος είναι;
- Ο Άλβέρτος. Άνοιχτε μου.

Η πόρτα μισάνοιξε.

Ξαφνιάστηκε θέλοντας τον Ζουλιέν, κατάχλωμο, όρθιο κοντά στο τζάκι κ' έπειτα τον Νευράκ, ο οποίος τον ρώτησε:

- Ποι έισατε;
- Έψαχνα να σας θρω.
- Ήταν τρέλλα αυτό που κάνατε.

Δέν μετανωδ. Είδα κάποιον που κρυβόταν έξω στο δρόμο...

- Ποιόν; τον ρώτησε ο αστυνομικός.
- Δέν ξέρω, μά, καθώς απομακρυνόταν στο δρόμο, αυτός ο άνθρωπος έβγαλε ένα μούγκρισμα όμοιο μ' εκείνο που ακούσαμε μαζί προ δύο ώρων.
- Ήταν λοιπόν ο Συρζέρ;
- Δέν ξέρω.
- Θέλω να το μάθω. Πάω να δω.
- Σας ακολουθώ, είπε ο Άλβέρτος.

Ο αστυνομικός μισάνοιξε την πόρτα και είπε στον Ζουλιέν:

- Κύριε Σαλθαίρ, αν δέν κινηθήτε από δω δέν θα συμβή τίποτε.
- Κι' αν ή φωτιά έπεκταθή και στο σπίτι;
- Όχι υπάρχει απόσταση πέντε μέτρων μεταξύ του τοίχου του σταύλου και του τοίχου του σπιτιού, και δέν φυσάει καθόλου άερας.

Και ο αστυνομικός θγήκε έξω, ακολουθούμενος από τον Άλβέρτο. Μόλις έκλεισαν την πόρτα πίσω τους, είπε στον νέο:

- Κάνετε άσχημα νάρθητε μαζί μου.
- Ο Άλβέρτος δέν άπάντησε.
- Σε λίγο ο αστυνομικός τον ρώτησε:
- Ο άνθρωπος που είδατε έτρεξε;
- Όχι, τραβιότανε πάνω θήμα προς θήμα.
- Θά κάνουμε τώρα μιά μεγάλη στροφή για να τον αποφύγουμε.

— Και που λογαριάζετε να τον συλλάβετε;

- Όχι εδώ. Θέλω να βεβαιωθώ εν πρώτοις ότι δέν γελαστήκατε ως προς την καυτότητά του.
- Και πώς θα βεβαιωθήτε γι' αυτό; ρώτησε ο Άλβέρτος.

— Πηγαίνοντας στο σπίτι του, άπάντησε ο αστυνομικός. Άν το σπίτι είναι έρημο, θάχουμε μ' απόδειξη και, στην ανάγκη, θα περιμένουμε την επιστροφή του...

Διέσχισαν τον κήπο, έπειτα απομακρύνθηκαν απ' το δρόμο και τράβηξαν προς τα χωράφια.

Όταν προχώρησαν καμιά τρακοσαριά μέτρα, στάθηκαν μιά στιγμή κι' άφογκράστηκαν. Όλα ήσαν σιωπηλά. Πίσω τους ή πυρκαϊά σχημάτιζε μιά έστια, περιωρισμένη πειά, απ'

δπου ξεπετιόντουσαν μικρές φλόγες.

Προχώρησαν τότε προς το δρόμο κι' άρχισαν να διευδωννται γρήγορα στο δάσος.

— Πρέπει να μάθω! είπε ο Νευράκ. Θά προτιμούσα άστούσο να μείνεται με το θείο σας.

— Γιατί;

— Γιατί τρέχουμε κατ' ευθείαν προς ένα σίγουρο κίνδυνο, αυτή τη φορά. Εκτός πειά αν πέσατε θύμα παραισθήσεως κι' ο Συρζέρ δέν εγκατέλειψε καθόλου την κατοικία του. Πάντως, θα μάθουμε...

Φαινόταν στον Άλβέρτο πώς ο σύντροφός του ήθελε να κάνει θάρρος, να πείση τον εαυτό του ότι έπρεπε να δράση. Έτρεχε σχεδόν και του έλεγε:

— Άν δέν άπατηθήκατε, πρέπει να φτάσουμε πρώτοι εκεί κάτω.

Κάθε τόσο σταματούσαν κι' άφογκραζόντουσαν μέσα στη νύχτα. Έφτασαν τέλος στην κορυφή του Γυμνού Βράχου κι' άρχισαν να κατεβαίνουν προς το Μοντουράι.

Καθώς πλησίαζαν στο σπίτι του Συρζέρ, ο Άλβέρτος είπε στον Νευράκ:

— Δέν μπορώ να έξηγήσω για ποιό λόγο ο Συρζέρ, αν είναι αυτός ο ένοχος, τ' κάνει όλ' αυτά...

— Τά συλλογίστηκα κι' εγώ όλ' αυτά, όταν μ' αφήσατε και δέν είμαι ίσως της γνώμης σας...

— Δέν μάς γνωρίζει καν...

— Αυτό δέν έχει σημασία. Άν πιστέψω όσα μου είπατε γι' αυτόν... Μά άς σωπάσουμε... Φτάσαμε!... Μήν ξεχνάτε ότι πρόκειται ίσως να παίξουμε με τη ζωή μας... Αφήστε με να περάσω πρώτος... Ξέρω τώρα το δρόμο...

Ο αστυνομικός, αντί να διευθυνθή προς την κατοικία του Συρζέρ, εξακολουθούσε να προχωρή στον κατηφορικό δρόμο.

— Άς κάνουμε πρώτα ένα γύρο προς το μέρος του σταύλου. Με τον παραμικρό κίνδυνο, μιμηθήτε με... Ριχτήτε κάτω και μη σηκωθήτε πριν από μένα.

Βρισκόντουσαν τώρα σε δυό μέτρων απόσταση απ' το σταύλο και ο Νευράκ είχε σταθή.

— Μείνετε εδώ, είπε ο αστυνομικός.

Και διευδυνθηκε προς την πόρτα του σταύλου, την οποία προσπάθησε ν' άνοιξη.

Μά εκείνη άντιστεκόταν.

— Την ξανάκλεισε! είπε με σιγανή φωνή. Η... Στάθηκε. Το άλογο μέσα τραβούσε την άλυσίδα του. Ξαναγύρισε προς τον Άλβέρτο και του είπε:

— Ο Συρζέρ μάς παρακολούθησε πεζός ή βρίσκεται ακόμα εδώ.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Πρέπει να μάθω... Κάμετε μερικά θήματα πίσω και κρυφτήτε πίσω απ' αυτό το δέντρο.

Ο Άλβέρτος υπάκουσε, έπειτα ο Νευράκ ξαναγύρισε κοντά στο σταύλο και προσπάθησε πάλι ν' άνοιξη την πόρτα.

Τό αποτέλεσμα ήταν ν' άρχιση το άλογο να χτυπάει τα πόδια του και να τραβάη δυνατά την άλυσίδα του.

Ο αστυνομικός όστόσο έπέμεινε, χτύπησε με τη γροθιά του την πόρτα και ξαναγύρισε κοντά στον Άλβέρτο, ο οποίος δέν καταλάβαινε τίποτε.

Η στιγμής περνούσαν, καθώς κύτταζαν το σιωπηλό σπίτι που ύψωνόταν μπροστά τους.

Έξαφνα, μακριά, στο δάσος, ένα πυροβολισμός ακούστηκε μέσα στη σιγαλιά της νύχτας.

— Πυροβόλησαν; ρώτησε ο Άλβέρτος άνησυχος.

— Έτσι φαίνεται. Μά δέν είμαι βέβαιος. Εκείνο για το οποίο είμαι βέβαιος είναι ότι δέν γελαστήκατε, κύριε Σαλ-

θαίρ. Ο άνθρωπος μας δέν είναι εδώ. Έλάτε να βεβαιωθώ με ακρίβως.

Και, παίρνοντας την άπόφασί τους, διευδυνθηκαν προς το σπίτι.

— Ξερετε, ρώτησε, ποιά είναι τα δωμάτια που βλέπουν προς αυτό το μέρος;

— Μπορώ να σας πω, άπάντησε ο Άλβέρτος, ότι αυτό το παράθυρο άριστερά είναι του σαλονιού. Όσο γι' αυτό δεξιά, δέν ξέρω... Δέν μπήκα παρά μόνο στον προθάλαμο και στο σαλόνι.

Ο Νευράκ πλησίασε στο παράθυρο του σαλονιού και προσπάθησε ν' άνοιξη τ' παντζούρια του, μά χωρίς αποτέλεσμα. Έπειτα, τάβαλε με τ' παντζούρια του γειτονικού παραθύρου, μά κι' αυτά ήσαν κλεισμένα καλά.

— Όλα είναι καλά κλεισμένα, είπε. Τό πράγμα δέν είναι και τόσο εύκολο.

— Θέλετε να μπήτε μέσα στο σπίτι; ρώτησε ο Άλβέρτος.

— Ναι, αφού μου παρουσιάζεται ή ευκαιρία, δέν θα συγχωρούσα τον εαυτό μου αν την άφηνα να μου ξεφύγη.

Ο νέος δέν μπόρεσε να κρύψη τους φόβους του και ρώτησε:

— Κι' αν ο Συρζέρ θρίσκειται μέσα;

— Θά εξαφανίζομαι πολύ. Ο θόρυβος που έκανα προηγούμενος θά έπρεπε να τον έξηγνησει και θάρχονταν να δη τι συμβαίνει, όπως έκανε και προ δύο ώρων.

— Μπορεί να είναι κρυμμένος, να μάς παραμονεύει;

— Κι' αυτό ένδεχόμενο, είπεν ο Νευράκ. Σας είπα ότι διατρέχουμε σοβαρό κίνδυνο.

Παρέκαμψαν το σπίτι κι' ο Νευράκ στάθηκε μπροστά στην πόρτα της εισόδου. Έβγαλε ένα μάτσο κλειδιά από την τσέπη του και προσπάθησε να την άνοιξη, μά χωρίς επιτυχία.

— Τό φανταζόμουν αυτό, είπεν ο Νευράκ. Έχει κλειδωιά ασφαλείας... Άς δούμε από που θα μπορέσουμε να μπειμε.

Κι' από αυτή την πλευρά, το σπίτι είχε δυό παράθυρα, όπως κι' από την άλλη. Μά κι' από δω τ' παντζούρια ήσαν κλειστά. Όστόσο το ένα απ' αυτά ήταν κάπως χαλαρωμένο.

— Από δω πρέπει να μπειμε, είπεν ο Νευράκ.

Έβαλε ένα γάντζο μέσ' από τ' παντζούρια και φωτίζοντας με τον ηλεκτρικό του λαμπτήρα, κατώρθωσε, έπειτ' από πολλές προσπάθειες, να τ' άνοιξη.

Έπειτα έκοψε γρήγορα το γυαλί και το παράθυρο άνοιξε.

Τό φως του λαμπτήρος τους έδειξε ένα μικρό δωμάτιο, άθλια έπιπλωμένο, μ' ένα γραφείο, με μιά έταξέρα και μερικές καρέκλες.

Ο Νευράκ, κρατώντας το περιστροφό του, μπήκε μέσα και ο Άλβέρτος τον ακολούθησε.

Μπροστά τους ήταν μιά πόρτα που ο έπιθεωρητής την άνοιξε. Έβγαλε σ' ένα στενό διάδρομο, στον οποίο προχώρησαν με προφύλαξη.

— Η πόρτα που βλέπετε μπροστά σας, είπε τότε ο Άλβέρτος, είναι του σαλονιού. Ο προθάλαμος είναι εδώ, άριστερά.

Ο Νευράκ μπήκε μέσα στο σαλόνι, ακολουθούμενος πάντα από τον Άλβέρτο και ο λαμπτήρας φώτισε διαδοχικά το τζάκι, το γραφείο, την πανοπλία, όπου έλαμπαν δυό έγγχειρίδια διασταυρωμένα, και το πορτραίτο της Κλάρας Φοντάνζ, κοντά στην υπό μεγέθυνσιν φωτογραφία της.

— Αναρωτιέμαι, είπεν ο Νευράκ, πώς αυτή ή νέα κόρη...

Μά δέν τελείωσε. Την ίδια στιγμή, το παρκέτο έτριξε από πάνω τους κι' ακούστηκε ένας κρότος.

Σχημάτισαν την έντύπωσι πώς κάτι είχε πέσει...

Ο αστυνομικός ώρμησε έξω από το σαλόνι και ξαναγύρισαν στο γραφείο. Τό παράθυρο είχε μείνει διά-

πλατα άνοιγμένο.

Άφογκράστηκαν. Μά δέν ακούστηκε κανένας άλλος θόρυβος.

— Ασφαλώς, δέν είμαστε μόνοι εδώ, είπεν ο Άλβέρτος.

— Ίσως. Μά τότε τί μυστήριο είναι αυτό;... Άν ο Συρζέρ ήταν άπάνω, θά τον είχαμε δη κιόλας... Είναι αλήθεια ότι τίποτε δέν μάς άποδεικνύει πώς ζή μόνος.

— Νομίζετε... Θά το ήξεραν οι γείτονες.

— Κι' αν δέν το ξέρουν;... Υποθέστε ότι το πρόσωπο που ή μαζί του δέν έχει θγή ποτέ έξω... Αυτό θά έφτανε μόνον για να έξηγήση την άγριότητά του και την ύποδοξη που κάνει σε όσους έρχονται να τον έπισκεφθούν. Μά τώρα, περισσότερο από ποτέ, θέλω να μάθω...

— Θά ριψοκινδυνεύσετε ν' άνεβήτε επάνω;

— Πρέπει... Εκτός αν αυτός που ήταν επάνω, κατεβαίνει κιόλας προς έμάς... Άκούστε...

Τό ίδιο τρίξιμο που είχε ακουστή προηγούμενος επανελήφθη τη στιγμή εκείνη, μά πιο κοντά τους αυτή τη φορά.

Έπειτα στη σιωπή που τους έσφιγγε την καρδιά, ακούστηκε τό φοβισμένο και άγριο συγχρόνως νιαούρισμα ενός γάτου.

— Αυτός ο γάτος έκανε τη φασαρία και μάς άνησυχισε τόσο, είπεν ο Νευράκ. Θά πήδηξε από τό κρεβάτι του κυρίου του. Είμαι σχεδόν βέβαιος, ότι ή κάμαρη του Συρζέρ θρίσκειται πάνω απ' αυτό τό σαλόνι.

Κι' ο άστυνομικός προχώρησε προς τον αντιθάλαμο, χωρίς φως, ψαχουλεύτά, με τό περιστροφό του στο ένα χέρι και με τον λαμπτήρα του στο άλλο.

Ο γάτος, μέσ' στο σκοτάδι, θά τους έβλεπε. Τά νιαουρίσματα του άπομακρυνόντουσαν τώρα.

Ο Νευράκ άναψε φως. Ήσαν μόνοι και σχημάτισε τώρα την άπόλυτο πεποίθησι πώς ο Συρζέρ είχε θγή έξω.

Έπειτα σκέφθηκε: «Ο γάτος θγήκε από την κάμαρή του, άρα ή πόρτα της είναι άνοιχτή...»

Γυρίζοντας έπειτα προς τον Άλβέρτο του είπεν:

— Μείνετε εδώ, και αν μου συμβή τίποτε, φευγάτε από τό παράθυρο του γραφείου, χωρίς ν' άνησυχήσετε για μένα. Δέν θα μπορέσετε ν' μου προσφέρετε καμιά βοήθεια.

Ο Άλβέρτος, όταν σε λίγο είδε τον σύντροφό του ν' άνεβαίνει τη σκάλα και να εξαφανίζεται, όταν είδε πώς είχε μείνει μόνος, άρχισε να μετανωή γιατί δέν τον ακολούθησε.

Έν τώ μεταξύ, ο Νευράκ προωρούσε στο διάδρομο του άπάνω πατώματος, αφήνοντας δεξιά του κι' άριστερά του δυό πόρτες κλειστές. Αυτή που τον ένδιέφερε ήταν ή μισανοιχτή πόρτα που θρίσκόταν στην άκρη σχεδόν τό διάδρομο.

Ο γάτος εξακολουθούσε να νιαουρίζει στην κάμαρή αυτή, στην οποία είχε εξαγριστεί.

Ο Νευράκ πλησίασε και δίνοντας μιά κλωστή στην πόρτα την άνοιξε διαπλάτα. Έπειτα, προτεινοντας το χέρι του, με τό όποιο κρατούσε τό λαμπτήρα, φώτισε τό δωμάτιο.

Δέν έβλεπε ακόμα παρά τον τοίχο που θρίσκόταν άπέναντί του. Τότε, χωρίς να προχωρήση περισσότερο, παραμέρισε λίγο και κύτταξε καλύτερα. Μά κανείς δέν φαινότανε μέσα. Κι' όμως, άπόμεινε έξαφνα κατάπληκτος μπροστά σε κάτι που είδε...

Έπειτα, σκεπτόμενος ότι ο σύντροφός του κάτω θά ήταν άνησυχος, γύρισε ως τό κεφαλόσκαλο και τον φώναξε.

Ο Άλβέρτος άνεβήκε γρήγορα κι' άμέσως τον ρώτησε:

— Κανείς;

— Ναι, κανείς μέσα στο δωμάτιο του Συρζέρ. Θά δω τώρα και τά άλλα δωμάτια.

Κι' άμέσως, χωρίς διαταγμό άνοιξε τις πόρτες τριών άλλων δωματίων. Μά ούτε και σ' αυτά υπήρχε κανείς.

— Άκούστε!

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Ο Νευράκ, κρατώντας τό περιστροφό του, μπήκε μέσα.

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΜΗ ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΣΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟ!..

Ενα πολύκροτο άρθρο του διασήμου "Αγγλου συγγραφέως Χ. Ουέλς για τὰ πνεύματα.— Ο πνευματισμός και ο Κόναν Ντόυλ.— Η προφητείες του "Αραβος Φενέα.— Το μυστήριο τῶν «μέντιουμ» Η «ὀλοποίησης και τὰ ἐκτοπλάσματα. κλπ. κλπ.

ΛΥΠΟΥΜΑΙ εὐλικρινῶς, γιατί μ' ἔλη την καλή θέλησι πού ἔχω, δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω στὸν πνευματισμό. Ἐγὼ δὲ τὴ γνώμη πὼς αὐτὸ πρέπει νὰ κάνῃ κάθε φρόνιμος, λογικὸς καὶ μορφωμένος ἄνθρωπος.

Στὴν Ἀγγλία, ὁ πνευματισμὸς ἔχει πάρα πολλοὺς ὁπαδοὺς. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κ' ἀπὸ τοὺς πρὶ φανατικούς ἦταν ἄλλοτε ὁ μακαρίτης συγγραφεὺς Κόναν Ντόυλ, πού τὸν ἀγαποῦσα κ' ἀκούγα με μεγάλο σεβασμὸ τὶς ἰδέες του καὶ τὶς κρίσεις του. Ποτὲ ὅμως ὁ διάσημος «πατὴρ» τοῦ Σέρλοκ Χόλμς δὲν κατ' ὀρθῶς νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ὑπάρχουν πνεύματα κ' ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶναι μιὰ καινούργια ἐπιστήμη, στὴν ὁποία πρέπει νὰ πιστεύῃ ὁλος ὁ κόσμος.

Ὁ Κόναν Ντόυλ λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι ποντήρες τοῦ πνευματισμοῦ ἔχουν γράψῃ πολλὰ περίεργα βιβλία, σὰ ὅποια προσαποθῶν με ἀκλόνητα τάχα ἐπιχειρήματα νὰ ἐξουδετερώσουν καὶ νὰ καταρρίψουν ὅλες τὶς ἀντιρρήσεις τῶν ἀπίστων. Σ' ἕνα σύγγραμμά του, πού τὸ ἐξέδωκε τὸ 1922, ὁ Κόναν Ντόυλ μᾶς παρουσιάζει ἕνα ἐκπληκτικὸ πνεῦμα. ποὶ τοῦ παρουσιάσθηκε μιὰ νύχτα με τὴν μορφή ἑνὸς πλουσίου Ἀραβὸς ἐμπόρου.

Ὁ ἴδιος μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ πνεῦμα αὐτὸ λεγόταν Φενέας καὶ ὅτι πίσω ἀπὸ τὸ δρομὰ τοῦ ἀπλωνόταν ἡ γιγαντιαία σκιά ἑνὸς ὀπλισμένου σκλάβου καὶ δίπλα τῆς τὸ δρομὰ μιᾶς ὁμορφῆς δαυλίσκης. Ὁ Φενέας αὐτὸς πού ἔκανε τέτοιες θεατρικὲς ἐμφανίσεις, ἔγινε σὲ λίγο ὁ πνευματικὸς ὁδηγὸς τοῦ Κόναν Ντόυλ. Τοῦ ἔδινε ἕνα σωρὸ συμβουλῆς γιὰ τὴν καθημερινή του ζωὴ, τοῦ ὑπεδείκνυε θέματα γιὰ τὰ ἀστυνομικά του διηγήματα καὶ τοῦ προφήτευε καταπληκτικὰ πράγματα, πού ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν καὶ ν' ἀναστατώσουν τὸν κόσμὸ ὕστερ' ἀπὸ δύο ἢ τρία χρόνια... "Ε, λοιπὸν! Εἰμαστε στὸ 1936 καὶ ὅμως καμμία, μὴ ἀπολύτως καμμία ἀπὸ τὶς προφητείες τοῦ "Αραβὸς Φενέα δὲν ἐπαληθεύει!..

"Αλλ' ὡς ἐξετάσουμε τώρα κάπως γενικώτερα τὸ ζήτημα τοῦ πνευματισμοῦ. Ὁμολογῶ, χωρὶς νὰ ντρέπωμαι, ὅτι εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει ἐμπιστοσύνη μόνον στὶς ἀισθήσεις του. Μ' ἀρέσει νὰ πείθωμαι μόνον μ' αὐτὲς καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, πιστεύω ὅτι γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγὸ μού τὶς ἔδωσε ὁ Παντογνώστης. Ἐκεῖνο ὥστόσο πού με κάνει νὰ δυσπιστῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή γιὰ τὸν πνευματισμὸ, εἶναι τὸ ὅτι μού ἀποκλείει παντελῶς τὴν χρησιμοποίησι τῶν ἀισθησέων μου.

"Ας ποῦμε ὅμως ὅτι ἔχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ παρευρεθῶ σὲ μιὰ πνευματιστικὴ συνεδρίασι. Τί θὰ συμβῇ ἐκεῖ πέρα; Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ με θάλουν νὰ καθίσω σὲ μιὰ αἴθουσα πού εἶναι μισοφωτισμένη ἢ τελείως σκοτεινὴ. Τὸ ἄπλετο φῶς ἀπαγορεύεται! Γιατί ἀρᾷ γε; "Ας εἶνε. Θὰ καθίσω λοιπὸν μέσῃ στὸ σκοτάδι ἢ στὸ ἡμίφως ὡρὲς ὀλόκληρες περιμένοντας τὴν ἀφίξι τῶν πνευμάτων. Στὴ μέση τῆς διμυγύρεως κάθεται τὸ μέντιουμ — ἕνας ἄνδρας ἢ μιὰ γυναῖκα — με τὸ ὅποιο θὰ ἐπικοινωνήσουμε με τὰ πνεύματα. Τὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ μέντιουμ — πού εἶναι συνήθως ἕνα ὑστερικὸ κορίτσι — εἶναι ἕνα εἶδος εὐπαθεστάτου ἀσυρμάτου πού συλλαμβάνει τὰ παράδοξα κρυπτογραφικὰ τηλεγραφήματα τοῦ Ὑπερπεράν. Τὰ πνεύματα τώρα, ἂν ἔχουν τὴν καλὴ διάθεσι, θὰ μᾶς ἀπαντήσουν. Ἀλλοῶς, θὰ περιμένουμε ὡρὲς ὀλόκληρες, δίχως καμμία ἱκανοποίησι τῆς περιεργείας μας. Μὰ, γιὰ τοὺς πνευματιστὰς αὐτὸ δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμία σημασία. Καλοῦν τὰ πνεύματα πολλὰς φορὲς, μήπως τυχὸν πετύχουν μιὰν ἀπάντησι... Αὐτὸ μ'

ἀναγκάζει νὰ κάνω τὴν ἐξῆς σκέψι: "Αν ἕνας ταχυδακτυλουργὸς μού δεῖ... | πρῶτα τὸ ἄδριο καπέλλο του κ' ὕστερα ὀγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἕνα φρέσκο αὐγὸ, βέβαια δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι πρόκειται περὶ θαύματος! Ξέρω πολὺ καλά ὅτι πρόκειται περὶ ταχυδακτυλουργίας, χωρὶς ὥστόσο νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνω κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο τέχνασμα, γιὰ ν' ἀποδείξω τοὺς ἰσχυρισμούς μου. Δὲν εἶνε ἔτσι; "Αν ὅμως ἀμφισβητήσω τὰ «παρρηληρήματα» τοῦ μέντιουμ, οἱ πνευματισταὶ θὰ μού ζητήσουν ν' ἀποδείξω ὅτι εἶναι παρρηληρήματα!..

"Ας ἔρθουμε τώρα σὲ μιὰ ἐκδήλωσι τοῦ πνευματισμοῦ, πού ἔχει ἐξαιρετικὴ σημασία γιὰ τοὺς ὁπαδοὺς του: σπὴν περιφημὴ «ὀλοποίησης» τοῦ πνεύματος. Οἱ πνευματισταὶ χάρις στὸ μέντιουμ ἔχουν κατορθώσει νὰ φωτογραφίσουν τὰ πνεύματα. Γι' αὐτοὺς, τὰ πνεύματα ὀλοποιούνται καὶ τότε ἔχουμε ἐκεῖνο πού λέγεται «ἐκτόπλάσμα». Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι ἕνα εἶδος προεξαγωγῆς στὸν κόσμὸ τῶν πνευμάτων, ἕνα ἐνδιάμεσο στάδιο μεταξὺ τοῦ Ὑπερπεράν καὶ τοῦ ἐπὶ γαίῃ κόσμου μας. Μᾶς δείχνουν λοιπὸν τὶς φωτογραφίες τῶν «ἐκτοπλάσμάτων» καὶ μᾶς λένε: Ὁρίστε, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξι!

Πολλὰ μέντιουμ ὑποβάλλονται στὴν «ὀλοποίησης» τῶν πνευμάτων, πού παίρνουν τὴν μορφή μελῶν τοῦ σώματος, κεφαλῶν καὶ παραδόξων πλάσμάτων πού μοιάζουν με ἄνθρώπους. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ φαινόμενα αὐτὰ τῆς «ὀλοποιήσεως» ἔρχονται σὲ ἐκπληκτικὴ ἀντίθεσι με τὴν ἐπιστημονικὴ πείρα πού ἔχουμε σήμερα κ' ὅτι δὲν ἐξηγοῦνται οὔτε με τοὺς πρὶ στοιχειώδεις νόμους τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας.

"Ενας σοβαρὸς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Τζέλεϋ, ἐξέδωκε πρὸ ἐτῶν ἕνα ὀγκώδες σύγγραμμα, στὸ ὁποῖο μᾶς παρουσιάζει πολλὰς φωτογραφίες «ὀλοποιήσεως» τῶν πνευμάτων. Τὰ ἐκτοπλάσματα αὐτὰ εἶναι ὡραία πλάσματα πού θγαίνουν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μέντιουμ καὶ ἀπὸ τοὺς πόρους πάλι τοῦ σώματός του ξαναγεννίζονται στὸ Ὑπερπεράν.

Κύτταξα μ' ἕνα εὐλικρινὲς ἐνδιαφέρον τὶς παράξενες αὐτὲς φωτογραφίες πού μᾶς παρουσιάζει ὁ δόκτωρ Τζέλεϋ. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς, τὸ κεφάλι καὶ τὰ αἰθέρια χαρακτηριστικά μιᾶς νεαρᾶς γυναῖκας διακρίνονται καθαρά καθὼς θγαίνουν μέσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μέντιουμ.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἶναι πάρα πολὺ ὡραίο. Ὅταν ὅμως ὁ δόκτωρ Τζέλεϋ θέλῃ νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα πραγματικὸ πρόσωπο, ὁμολογῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κάνω αὐτὴ τὴ χάρι. Τὰ μάτια, τὸ στόμα καὶ γενικά ὅλη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ πνεύματος, παραμένουν καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς πνευματιστικῆς συνεδριάσεως ἀναλλοίωτα. Κι' αὐτὸ φαίνεται καθαρά σ' ὅλες τὶς πολυάριθμες φωτογραφίες του. Μὰ τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη ἑνὸς ζωντανοῦ ἀνθρώπου κινούνται κ' ἀλλάζουν ἔκφρασι. Ὅσο πρὶ προσεκτικὰ ἐξετάζουμε αὐτὲς τὶς φωτογραφίες, τόσο πρὶ καθαρά βλέπουμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ ζωντανὰ πλάσματα. Τὸ πρὶ σπουδαῖο δὲ ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι κ' αὐτὸς ἀκόμη ὁ δόκτωρ Τζέλεϋ παραδέχεται ὅτι σὶς περιπτώσεις αὐτὲς γίνονται μεγάλες ἀπάτες!

"Αλλο πάλι χαρακτηριστικὸ φαινόμενο εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐκτοπλάσματα παρουσιάζονται πάντα συγκεχυμένα, ἀσπρῇ κ' ἀόριστα, χωρὶς καμμία τελειοποίησι. Ἐτοὶ λοιπὸν, μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ πνευματισταὶ δὲν μᾶς ἔχουν δώσει καμμία πειστικὴ ἀπόδειξι τῆς ὑπάρξεως τῶν πνευμάτων.

Χ. ΟΥΕΛΣ

Ὁ Φενέας, ὅπως παρουσιάζεταν στὸν Κόναν Ντόυλ...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

(Ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς Ἐπαναστάσεως.)

ΤΩΡΑ πού ὁ οικονομικὸς πυρετὸς κατέχει ὅλον τὸν κόσμὸ, γίνεται ἐπικρατὴς μιὰ σελίδα τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀναφερομένη στὴν ἀλληλογραφία τοῦ Γεωργίου Σταύρου, τοῦ κατόπιν ἱδρυτοῦ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς — με τὸν Γεώργιο Κουντουριώτη, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Λαζάρου προέδρου τότε τοῦ Ἐκτελεστικοῦ.

Ὁ Γεώργιος Σταύρου ἔγραφε τὰ γράμματά του κρυπτογραφικῶς με τὴ γνωστὴ μέθοδο τοῦ ζουμιῦ ἀπὸ λεμόνι. Γιὰ ὅσους δὲν τὴν ξέρουν, ἡ συνταγὴ εἶναι εὐκόλη: Στίθουμε λίγο λεμόνι σ' ἕνα φλυτζάνι καὶ σ' αὐτὸ — ὅπως σὲ μελάνι — θουτᾶμε τὴν πένα καὶ γράφουμε. Τὸ ἀδιόρατο ὅγρο στεγνώνει χωρὶς ν' ἀφήνῃ σημάδι. Ὅταν ὅμως τὸ χαρτί σιδερωθῇ με ζεστὸ σιδήρῳ, ἡ πυρωθῇ ἀντίκρου στὴ φωτιά, νὰ γράμματα ἐμφανίζονται. Συνήθως ἔγραφαν ἕνα κοινὸ γράμμα με μαῦρο μελάνι, γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τοὺς Τούρκους, καὶ μεταξὺ τῶν γραμμῶν ἔγραφαν τὰ μυστικὰ τοὺς με ζουμὶ τοῦ λεμονιοῦ.

Αὐτὸ ἔκανε κ' ὁ πατριωτικὸς Γεώργιος Σταύρου. Καὶ γιὰ νὰ τὸ διδάξῃ καὶ στὸν Γ. Κουντουριώτη τὸ τέχνασμά του, τοῦ ἔσπειρε τὴν ἀκόλουθη κρυπτογραφικὴ κλεῖδα με «πυρωμένα» τὰ λεμονοζουμὶ γράμματα:

Πρῶτα τὸ γράμμα μου καὶ μεταξὺ εἰς τὰς γραμμένας ἀράδας θέλει ἔσπειρε ἄλλα γράμματα: δταν θέλει σὰς γράφα, μεταξὺ τῶν ἀράδων θέλει ἔσπειρε τὸ σημεῖον τοῦτο (f), ὡς τώρα ἔχω σημειωμένον. Κάμετε καὶ ἡ Ἐκλαμπρότης σας δταν θέλετε τὸ ἴδιον. Καὶ γράφοντες κατ' ἀρχὰς τὸ f, θέλει ἔσπειρε τὰ μεταξὺ τῶν ἀράδων ἄλλα γράμματα σὰς.

Εὐγνώμων, ὁ δοῦλος σας
Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ παραπάνω σημεῖωμα ὁ πῆρχε μέσα σ' ἕνα γράμμα τοῦ Γ. Σταύρου, με τὴν ἐξῆς διευθύνσι:

Ἐπρὸς τὸν Ἐκλαμπρότατον Πρόεδρον
Κύριον Κύριον Γεωργίον τὸν Κουντουριώτην κτλ. κτλ. Εἰς "Ὑδραν".

Τὸ φανερό γράμμα — δηλ. τὸ γραμμένο με κοινὸ μαῦρο μελάνι — εἶχε ὡς ἐξῆς (τηρουντὴν καὶ τῆς ὀρθογραφίας τοῦ κειμένου):

Ἐπρὸς τὸν Πόρον, 30 Νοεβρίου 1826

Ἐκλαμπρότατε,
f εἶναι χρόνος μου εἰς τὴν σημερινὴν ἐργασίαν νὰ προσφέρω τὰς ἐγκαρδίας ἐλπίδας μου εἰς τοὺς Κυρίους Ἀνδρέας, τοὺς φιλότατους σας ἀνέμωιν καὶ υἱόν, ἵνα ἐπιδράσουν τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν τοῦ ὀνόματός των εἰς πολλοὺς χρόνους με θυεῖαν καὶ Εὐτυχίαν καὶ μετὰ τῶν γεννητόρων καὶ ἀδελφῶν των.

Χρὲς εἶχον τὴν τιμὴν νὰ σὰς γράψω καὶ νὰ σὰς περικλείσω γράμμα τοῦ κυρίου Μαυροκορδάτου, γράμμα τοῦ Μουσπινιώτη ἀπὸ Λιθόρνου πρὸς ἐμὲ, καὶ ἀντίγραφον γράμματος Καρραϊσκάκη πρὸς τοὺς Ψαρριανούς, με τὰς χαριστικούς εἰδήσεις.

Σήμερον, ἐπειδὴ πολλὰ πρὶ παραδίδοι τὴν παροῦσαν, δὲν ἔχω καμμίαν εὐχαιρὴν πρὸς φανερώσιν σας, ἀλλὰ συντροφεύω ἑαυτὸν τρία γράμματα πρὸς ἐμὲ τὸ ἀστυνόμου, καὶ ἐν δὴ τὸ Καστρί πρὸς τὸν ἐκεῖ Κωνσταντῖνον Π. Κυριακόν, μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν προστάξετε νὰ σφραγισθῇ καὶ νὰ σταλθῇ εἰς Καστρί.

Ὁ Ζαήνης κατέπεισε τοὺς ἐν Ἀλγίῃν εἰς τὰ θελήματά του, νὰ γίνῃ ἐκεῖ ἡ Συνέλευσις, καὶ ὑπερέβαινε εἰς τὴν τῶν Ψαρριανῶν φιλίαν δὲν μολέται νὰ ἀστυνόμος τοῦ... τὸ γράμμα ἔτι.

Σεβασμίας σας προσκυνοῦ καὶ τὸν ἀρχοντα Κύριον Λάζαρον, μένων τῆς Ἐκλαμπρότητός σας ταπεινὸς δοῦλος
Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ

Ὁ Λάζαρος Κουντουριώτης

δὴ ἡ Ὑπερτάτη Διοίκησις γνωρίζουσα τὸν ἔθνον, καὶ τὴν Χίον, θέλει φροντίσει τὴν ἀνάγκωσιν τῆς, καὶ ἀπὸ τὸ γενικὸν δάνειον θέλει δώσει εἰς τοὺς ἐπιστάτας τὰ πράγματα τῆς Χίου, ὅσα εἶναι ἱκανὰ διὰ νὰ τὴν ἐπάρωμεν ἀπὸ τὸν ἔχθρον, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ὁ Μαυροκορδάτος τῆς Λονδρας ἔπαυσε ἀπὸ τὸ νὰ ἐνεργῇ τὸ ἴδιαιτερον ἐκεῖνο δάνειον. Ἦλθον λοιπὸν οἱ διαλειφθέντες φίλοι νὰ μοὶ ἀναγγελοῦν τὰ εἰς Λονδρα διατρέξαντα, καὶ νὰ με συμβουλευθῶσι. Τοὺς ἀπεκρίθην ὅτι τὸ ἔθνος πᾶν διὰ θέλει φροντίσει καὶ διὰ τὴν Χίον καὶ κατὰ τὴν ἐπιτήρησιν των, δίδει ταύτην μου εἰς τὸν Μαυροκορδάτον, ὅπως ἐρχεται αὐτὸς νὰ σὲ ἀνταμώσῃ, διὰ νὰ σὲ ὁμιλήσῃ περὶ τούτων, καὶ τὸν συστήνῃ, καὶ τὴν ἐπὶ ἑσθῇ τῆς Χίου διὰ νὰ γενῇ κατ' ὅσον καὶ δταν τὰ πράγματά μας τὸ συγχωροῦν, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἐκεῖνη ἡ Ἠῆρος καὶ ν' ἀποκατασταθοῦν οἱ ἀπαιτητοὶ διὰ τὸν ἔθνον καὶ δυστυχότες καὶ ἀποθησκόντες δι' ἑνὸς αἵματος Χίοι.

Καταπαύσας σε δὲ μένω ὁ ἀδελφός σου
Λάζαρος Κουντουριώτης

19)4)1824

Αὐτὰ ἔγραφαν στὰ 1824 οἱ διαχειριζόμενοι τὸ οικονομικὸν μέρος τῆς Ἐπαναστάσεως.

κτὸς ἐν τῇ ἴδιᾳ πατριδί αὐτοῦ. Τώρα καὶ τὸν Καραϊσκάκη κάμετε ἐδικόν σας καὶ ὅλους. Πάλιν σὰς προσκυνῶ.

Περιεργότερον εἶναι ἕνα γράμμα τοῦ Λαζάρου Κουντουριώτη στὸν ἀδελφὸ τοῦ Γεωργίου, γραμμένο με τὸν ἴδιον κρυπτογραφικὸ τρόπο.

"Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρὶ κρίσιμες περιστάσεις τοῦ Ἱεροῦ μας Ἀγῶνος. Χρήματα δὲν ὑπῆρχαν στὸ Κυβερνητικὸ Ταμεῖο, ἡ περιφημὴς στέρνες τῶν Κουντουριώτηδων — ἡ ἄλλοτε γεμάτες λίρες — εἶχαν ἀδειάσει τὸ χρυσὸ τοὺς περιεχόμενον, καὶ οἱ δύο ἱστορικοὶ ἀδελφοὶ ζητοῦσαν δάνειο. Ἐγράφε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ὑδρᾶ ὁ Λάζαρος:

Ἐπρὸς τὸν ἐκλαμπρότατον Κύριον Γεωργίον Κουντουριώτην εἰς Μύλλους.

"Ἠγαπήτῃ μοι ἀδελφέ, σὲ ἀσπάζομαι.

Ὁ Νικόλαος Πρασσακάκης ἦλθεν συντροφειμὸς με τὸν Κον. Ἰωάννη Μαυροκορδάτον καὶ μοὶ ἐφανέρωσαν ὅτι ὁ Ζαήνης Μαυροκορδάτος εἰς Λονδραν γράφει πρὸς τὸν ὕστερον δι' ὀργανισμοῦ καὶ εἶχε προσπαθῇ ἐν δάνειον χρηστὸν διὰ τὴν ἀνάγκωσιν τῆς Χίου ἀπὸ λίρας 100 χιλιάδας ἐκ διαφόρων παντέρηδων, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ ἐκλιπῇ, ἐντὶ ὁ ἐθνικὸς μας κύριος Ἰωάννης Ὁρλάνδος ἐσυμφώνησε τὸ γενικὸν δάνειον. Ὁ διαλειφθεὶς κ' ἡ Ὁρλάνδος εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννη Μαυροκορδάτον, ὅτι ἀνάρμοστον εἶναι εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἔθους νὰ τὸ τελεωθῇ καὶ ἐν ταύτῃ περιττόν, ἐπεὶ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ

Η Φλωρέτα

ΠΕΡΙΛΗΨΗ... ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Η Φλωρέτα, μία φτωχή και μικρούλα χωρική, περνάει μία ζωή δυστυχισμένη στο σπίτι της. Η μητέρα της είναι άρρωστη θειραία και ο πατέρας της που ή άρρώστεια της, γυναίκας του τόν έκανε να χάση το θάρρος του, γκρινιάζει και τη μαλλώνει από το πρωί ως το βράδυ. Και σαν να μη φτάνουν όλ' αυτά, τούς δένει η πιο μεγάλη φτώχεια. Η μόνη χαρά της Φλωρέτας είναι να πηγαίνει να θόσκη τη γίδα τους και την αγελάδα τους στο χωράφια, όπου συναντάει ένα μικρό θοσκό, το Γιάννη, και παίζει μαζί του. Σιγά-σιγά μία στενή φιλία ενώνει τα δυο παιδιά κι' ο Γιάννης που είναι παιδί εύπορων χωρικών, αρχίζει να νοιώθει μεγάλο ενδιαφέρον για τη Φλωρέτα. Η μητέρα της Φλωρέτας πεθαίνει κ' η Φλωρέτα ξαναπηγαίνοντας σε λίγες μέρες στη θοσκή. Θρίσκει εκεί το Γιάννη με την άδελφή του Ρόζα. Η Ρόζα την παίρνει στο σπίτι τους κι' επειδή η Φλωρέτα θέλει να μάθη διάφορες οικιακές δουλειές, αναλαμβάνει αυτή μαζί με την μητέρα της να της διδάξη.

Η Φλωρέτα πήγαινε κάθε μέρα στην άγροικία του Γιάννη. Η μητέρα του αγαπούσε ολοένα και πιο πολύ τη μικρούλα εκείνη κόρη, η οποία δεν ζητούσε τίποτε άλλο παρά πως να φαίνεται χρήσιμη κι' έδειχνε σε όλα προσοχή κι' επιδειξιότητα, σπανία για την ηλικία της. Ήταν έξυπνη κι' έννοοις αμέσως ό,τι της έλεγαν. Είχε αρχίσει κιόλας να βοηθή τη μητέρα του Γιάννη στις δουλειές του σπιτιού, σκούπιζε, έπλενε τα δοχεία του γάλακτος και παρατηρούσε πως έφτιαχνε το τυρί. Ήταν εύκολη η δουλειά αυτή και καθόλου κουραστική. Το φτιάξιμο όμως του βουτύρου ήταν πολύ δύσκολο, ήθελε μία ώρα τουλάχιστον χτύπημα για να κτρινιστεί κι' επί του παρόντος, η δύναμεις της Φλωρέτας δεν έφταναν γι' αυτή την κοπιαστική εργασία. Έκανε λοιπόν τις άλλες δουλειές με προσοχή και προθυμία. Η μητέρα του Γιάννη της έδινε σχεδόν κάθε μέρα και κάτι για το δείπνο τους.

Ο Φραντί εν τω μεταξύ άπορούσε βλέποντας το καλυθόπιτο τους σκουπισμένο, ταχτοποιημένο και την αγελάδα τους καθαρή. Μία μέρα απάντησε στο δρόμο τη γειτόνισά του, που από καλωσύνη πήγαινε και τούς άρμεγε την αγελάδα και την ρώτησε:

— Άρμεξες απόψε την αγελάδα, κυρά Μαρία;

— Την αγελάδα; Μά δεν το ξέρεις;... Πάει πια καιρός που την άρμεγεις η Φλωρέτα, απάντησε η αγαθή χωρική.

Ο Φραντί γινόταν γύωτερο σκυθρωπός κάθε μέρα, βλέποντας τη δροσερή και πρόσχαρη όψη της κόρης του, η οποία τον περίμενε κάθε βράδυ στο κατώφλι. Κάθε πρωί, πάλι, εύρισκε καθαρισμένα τα ρούχα του, κομμένο το ψωμί και το τυρί, που έφτιαχνε τώρα με τα χέρια της η Φλωρέτα.

Ωστόσο ζύγωνε ο Γιούνιος, δηλαδή η μέρα που έπρεπε να πληρώσουν το νοίκι της χρονιάς και λεπτά δεν είχαν. Έπισης κι' ο φαρμακοποιός ζητούσε να πληρωθεί για τα ιατρικά του. Μονάχα ο γιατρός δεν ζήτησε τίποτε άμα είδε τη μεγάλη τους φτώχεια. Όλ' αυτά έθασαν σε μεγάλες έννοιες τόν δυστυχισμένο Φραντί. Ο σπιτονοικοκύρης τους ήταν κακός άνθρωπος, φιλάργυρος και δεν έννοοις πεινά να δεχτεί καμμία άναβολή στην πληρωμή του έννοικίου. Θά τούς πέταγε στο δρόμο, κι' αυτόν και τη μικρή Φλωρέτα... Και όμως ο Φραντί αγαπούσε πολύ το καλυθόπιτο εκείνο. Σ' αυτό είχε παντρευτεί, σ' αυτό είχε ζήσει, σ' αυτό πέθανε η δυστυχισμένη γυναίκα του. Και τώρα που έσια-ίσια άρχισε να μπαίνει κάποια τάξις και νοικοκυρασύνη στο σπίτι τους, τώρα τό ήθελε η κακή τους τύχη να τούς δώσουν; Άν είχε να πληρώσει αυτό το κάταρμένο χρονιάτικο, πόσο ήσυχος, πόσο εύτυχισμένος θά ζούσε!... Δέκα μέρες είχε ακόμα μπροστά του, κι' έπειτα... έπειτα έπρεπε να φύγει χωρίς να ξέρη που θά πάη!...

Ο φτωχός πατέρας, μη μπορώντας να κρατηθεί, είπε τόν πόνο του στη Φλωρέτα, η οποία, έδω κι' ένα μήνα, τὰ καταλάβαινε όλα και σκεφτότανε σά μεγάλη. Έξ' άλλου,

ο Φραντί είχε γίνει πειά άλλος άνθρωπος. Δεν ξενυχτούσε πια στην ταβέρνα όπως πρώτα. Μία νύχτα που είχε πηλίγο και ξαναγύρισε στο σπίτι του τρεκλίζοντας έλαμρα, η Φλωρέτα τόν κύταξε τόσο λυπημένη, ώστε ο Φραντί χαμήλωσε το κεφάλι του καταντροπιασμένος. Από κείνο τó βράδυ δεν ξαναπάτησε τό πόδι του στην ταβέρνα.

Εν τω μεταξύ, η Φλωρέτα πήγαινε ταχτικά στην άγροικία του Γιάννη, αλλά δεν είχε ούτε λέξι στους φίλους της για την κατάστασή τους. Ήταν βέβαιη ότι θά της έδιναν χρήματα, αν ζητούσε. Άλλ' απ' αυτούς προπαίναν δεν ήθελε να δεχτεί έλεημοσύνη.

Εκείνο το πρωί η Φλωρέτα τραβούσε για την άγροικία του Γιάννη καταλυμένη για τη φτώχεια τους, με σκυψτό τό κεφάλι, όταν έξαφνα έννοιωσε ότι κάποιος την έπιασε κι' ένα στόμα τη φίλησε και στά δυο μάγουλα.

— Τι περπατάς έτσι λυπημένη, Φλωρέτα μου; τη ρώτησε. Τόσο βυθισμένη ήσουν που δεν με είδες πως στεκόμουν μπροστά σου!

— Δεν έχω διάθεσι, καλέ μου Γιάννη.

— Δεν έπληγανες στο σπίτι μας; Μήπως γι' αυτό δεν έχεις διάθεσι; Σίγουρα δεν μ' αγαπάς πια...

— Σώπα, Γιάννη, μην τό λες αυτό, γιατί θά λυπηθώ ακόμα πιο πολύ... Μου φτάνει η λύπη που έχω... Παιός σου είπα πως δεν σάς αγαπάω πια;... Ίσια-ίσια σάς αγαπάω πολύ και γι' αυτό κανένα άλλο μέρος δεν θά μου άρσσει όταν φύγω από δω...

— Όταν φύγης από δω;... Έκανε ο Γιάννης ξαφνιασμένος. Κάτι έχεις σήμερα, Φλωρέτα... Έλα, πές το μου! Κι' επειδή η μικρούλα έδειξε ότι ήθελε να έξακολουθήσει τό δρόμο της για να μην άπαντήσει, ο Γιάννης την άνάγκασε να κάτσει στην άκρη του δρόμου.

Ήταν πολύ ώμορφο τό μέρος που είχε διαλέξει. Άγριοστριαντάφυλλα σκαρφάλωναν στο φράχτη κι' άλλα σουρνιούσαν στη γη. Πιο πέρα τ' άγριολούλουδα φαινόταν σαν κεντημένα στη χλόη, και τὰ ταπεινά γιασεμιά σκίρπιζαν τη λεπτή τους ευωδιά.

Ένα μαύρο κοτούφι πέταξε ψηλά, μόλις πλησίασαν τα παιδιά. Τό πουλάκι σταμάτησε σ' ένα δέντρο και κελαιδούσε ανήσυχο, πετώντας από κλαδί σε κλαδί. Τέλος, δεν μπόρεσε να κρατηθεί πια και πηδώντας κοντά στα παιδιά, έπιασε μία κάμπια με τό ράμφος του και χώθηκε μέσα στο φράχτη.

— Άς μην κάνουμε θόρυβο, είπε ο Γιάννης. Χωρίς άλλο έδω κοντά θά έχη ο κότσυφας τη φωλιά του. Έλα σιγά-σιγά να τη βρούμε...

— Γιατί να πειράξουμε τὰ φτωχά πουλάκια, Γιάννη; απάντησε η Φλωρέτα. Ο πατέρας μου μοι είπε πως κανένας καλό στους γεωργούς γιατί τρώνε τις κάμπιες, τὰ σκουλήκια και τις άράχνες που καταστρέφουν τὰ φρούτα και τὰ σπαρτά.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε μία κραυγή, κάτι πομπόιζε με παραπονητικό γαύισμα. Φαινόταν να έθγανε μέσα απ' τούς θάμνους, σε δέκα βημάτων απόστασι από τα παιδιά.

— Τι νάνε αυτό, Γιάννη; Μοι φαίνεται σαν να κλαίει κανείς, είπε η Φλωρέτα.

Άφογκράστηκαν με προσοχή. Οδρλιάσματα κλαψιάρικα άκούγοντοσαν και οι θάμνοι ταράχτηκαν απότομα.

— Πώς φοβάμαι! είπε η Φλωρέτα. Μην είναι κανένα θωσασμένο σκυλί; Στο χωριό λένε πως τριγυρίζει στα χωράφια ένα σκυλί που λύσσαξε...

— Κρύψου από πίσω μου, Φλωρέτα... Πριν δαγκώσει έσένα τό σκυλί πρέπει να δαγκώσει έμένα...

Μία κραυγή άκούστηκε και πάλι. Ο Γιάννης που δεν ήταν καθόλου δειλός, έκοψε ένα κλαδί από κάποιο δέντρο και προχώρησε προς τούς θάμνους.

— Μείνε έδω, Γιάννη, κοντά μου! φώναξε ίκετευτικά η Φλωρέτα. Μην πας, σε παρακαλώ.

Άλλά ο Γιάννης προχώρησε. Όταν πλησίασε στους θάμνους, τούς χτύπησε δυνατά με τό κλαδί. Τότε ένα μικρό

ζώο πετάχτηκε απ' αυτούς ξεφωνίζοντας και, μόλις είδε τη Φλωρέτα να κάθεται κοντά στο φράχτη, έτρεξε προς αυτήν και πήδηξε στα γόνατά της.

Η μικρούλα φοβήθηκε και θέλησε να δώξη τό μικρό ζώο. Άλλά ο Γιάννης της φώναξε:

— Μη φοβάσαι, Φλωρέτα... Δεν είναι τίποτε... Είναι ένα μικρό σκυλάκι...

Πραγματικά, ήταν ένα σκυλάκι με σγουρά μαλλιά, ένα σκυλάκι έκλεκτης ράτσας που είχε στο λαιμό του δερμάτινο περιλαίμιο με χρυσά καρφάκια.

Τό δυστυχισμένο ζώο ήταν κατατρομαγμένο και θά έλεγαν κανείς ότι ζητούσε βοήθεια απ' τη Φλωρέτα, στην οποία έριχνε ίκετευτικές ματιές. Σε κάποια στιγμή, σηκώθηκε στα πσινά του πόδια κι' έτοι άρθιο, φαινόταν σαν να παρακαλούσε τη Φλωρέτα να τό πάρη μαζί της.

Τόσο νόστιμο ήταν τό σκυλάκι εκείνο, ώστε η μικρούλα δεν κρατήθηκε πια και τό πήρε στην άγκαλιά της. Τότε ο Γιάννης της είπε:

— Στάσου να δω τί έχει γραμμένο στο περιλαίμιο του, γιατί εσύ δεν ξέρεις γραμμάτα...

Και γυρίζοντας προς τό μέρος του τό περιλαίμιο, διάθασε τὰ εξής:

«Α Υ Γ Η»

άνηκει στην κόμησσα ντέ Λάντ

— Ά! είναι της μεγάλης εκείνης άρχόντισσας που κάθεται στο έξοχικό της παλάτι!... είπε ο Γιάννης. Πόσο ανήσυχη θά είναι που έχασε τό σκυλάκι της!... Φλωρέτα, ο δρόμος σου έσένα είν' από κεί... Τό βράδυ, όταν θά γυρίσης, έμπα μία στιγμή και δός το...

Τό σκυλάκι ήταν τόσο χαριτωμένο, ώστε η Φλωρέτα έέχασε μ' αυτό τη λύπη της. Τό πήρε μαζί της στην άγροικία του Γιάννη κι' ο φίλος της έπληγε κι' έφερε γάλα, τό οποίο η Αύγη ήπιε με μεγάλη όρεξη. Η Φλωρέτα ωστόσο φοβόταν μήπως την πειράξουν τὰ ζώα της άγροικίας και προπαίναν ο σκύλος, ο Πιστός. Άλλά ο Πιστός ήταν ένα λαμπρό ζώο, ήξερε πως είναι δυνατός και ότι δεν έπρεπε να κάνει κατάχρησι της δύναμώς του. Καταδέχτηκε λοιπόν να παίξη με την Αύγη και της έδειξε όλα τ' αξιοθέατα της άγροικίας, όπως ο Γιάννης τὰ είχε δείξει στη Φλωρέτα πρό τεσσάρων μηνών.

Στις τέσσερες τό άπόγευμα, ο Γιάννης συνάδευσε τη φίλη του ως την έξωπορτα της μεγαλοπρεπούς έπαύλεως της κομήσσης ντέ Λάντ κι' έφυγε, γιατί τό χωριό της Φλωρέτας δεν ήταν μακριά από κεί και προπαίναν γιατί ήθελε να φαηή ότι η Φλωρέτα βρήκε μόνη της τό σκυλάκι.

Η μικρούλα προχώρησε, κατακόκκινη από τη ντροπή της, στών άπέραντο κήπο του μεγάρου, του οποίου τὰ ψηλά, πανήφυλα δέντρα την έκαναν να φαίνεται ακόμα μικρότερη... Ήταν κατάφυτος με πλούσια και πανάκριβα λουλούδια. Η Φλωρέτα ούτε τὰ όνόματά τους ήξερε, ούτε είχε δη ποτέ παρόμοια...

Τέλος πλησίασε στο μέγαρο. Ω! πόσο μεγάλο ήταν! Οι κομπωντιμένοι ύπηρέτες, μόλις είδαν τη φτωχή μικρούλα, νόμισαν ότι ζητούσε έλεημοσύνη κι' έτοιμαζόντουσαν να της δώσουν. Ένας όμως απ' αυτούς, βλέποντας ότι κρατούσε την Αύγη, φώναξε χαρούμενος:

— Ά! τό σκυλάκι της κυρίας κομήσσης! Τί καλά! Πόσο θά ευχαριστηθί!...

Κι' ο ύπηρέτης ώδήγησε τη Φλωρέτα στα μαγειρεία της έπαύλεως, πήρε τό σκυλάκι απ' τὰ χέρια της κι' έτρεξε από δάσος, γιατί η μαγειρίασα του είπα:

— Η κυρία κόμησσα με τις φίλες της που ήρθαν από τό Παρίσι, πήγαν περίπατο από δάσος... Τρέξε να τις προστάσης... Η κυρία κόμησσα έχυσε σήμερα τό κόμας τὰ δάκρυα, γιατί έχασε την Αύγη. Ω! πόσο θά χαρή!...

Η Φλωρέτα περίμενε στα μαγειρεία. Σε λίγο άκούστηκαν φωνές και είδε έξω να περνάη μία ώραιότατη κυρία, η οποία κρατούσε την Αύγη στην άγκαλιά της και τη φιλούσε σαν να ήταν παιδί της.

Τότε, ήσυχη πια ότι τό σκυλάκι είχε παραδοθή στην κυρία του, σηκώθηκε να φύγει. Άλλά η μαγειρίασα της είπε:

— Στάσου, μικρούλα μου, στάσου να σε φιλέσω κάτι.

Ήταν όμως η ώρα περασμένη κ' η Φλωρέτα δεν ήθελε να καθυστερήσει. Την ίδια στιγμή μία ύπηρέτρια έφτασε τρέχοντας και είπα:

— Η κυρία θέλει να δη τό κοριτσάκι που έφερε την Αύγη. Έλα μαζί μου, μικρή, έπρόσθεσε κατόπιν, άπειθυνομένη στη Φλωρέτα.

Η ύπηρέτρια μπροστά και η Φλωρέτα πίσω, διέσχισαν πολλούς διαδρόμους και σαλόνια. Η μικρούλα χωρική μόλις τολμούσε να κυττάξη γύρω της... Ποτέ της δεν είχε δη τέτοιον πλούτο... Σπίτι ήταν εκείνο η παραμυθένιο παλάτι!

Η ύπηρέτρια άνοιξε τέλος μία πόρτα και η Φλωρέτα βρέθηκε έξωφνα ανάμεσα σε πολλές κομψές άριστοκράτισσες που την έκύτταζαν μ' ένδιαφέρον.

Μία από τις κυρίες αυτές, η ώραιότερη απ' όλες, η οικόδεσποινα κόμησσα ντέ Λάντ, αυτή την οποία είχε δη πρό όλίγου η Φλωρέτα να κρατάη την Αύγη στην άγκαλιά της, σηκώθηκε και είπα:

— Σού, μικρούλα μου, έφερεις την Αύγη; Για πές μου πως τη βρήκες.

Η Φλωρέτα διηγήθηκε τόν τρόπο της, τό θάρρος του Γιάννη, την άγάπη που της έδειξε από την πρώτη στιγμή η Αύγη και την έμπιστοσύνη με την οποία ζήτησε την προστασία της. Πραγματικά δε και τώρα, τό σκυλάκι, μόλις είδε τη Φλωρέτα στο σαλόνι της κυρίας του, έτρεξε προς αυτή σά νάθελε να την αναλάβη με τη σειρά του υπό την προστασία του.

— Που κάθεσαι κόρη μου; ρώτησε τη Φλωρέτα η ευγενής κόμησσα.

— Στο γειτονικό χωριό, κυρία.

— Κ' οι γονείς σου πως λέγονται;

— Τόν πατέρα μου τόν λένε Φραντί.

— Και τη μητέρα σου;

— Δεν έχω μητέρα, κυρία. Πέθανε έδω και δυο μήνες...

— Ά! την δυστυχισμένη μικρούλα! είπα η κόμησσα ντέ Λάντ με συμπόνοια.

Και βγάζοντας από την τσάντα της ένα νόμισμα, τό έβαλε στο χέρι της Φλωρέτας, η οποία ποτέ της δεν είχε δη τέτοιο νόμισμα. Ήταν κίτρινο, μικρότερο από φράγκο, αλλά πολύ βαρύτερο κι' άστραφτε λαμπρό.

— Δεν σάς έφερα τό σκυλάκι σας για να μοι δώσετε χρήματα, κυρία, είπα η Φλωρέτα. Μοι φτάνει ότι σάς έκανα να χαρήτε.

Κι' ενώ έλεγε τὰ λόγια αυτά μπροστά σ' εκείνες τις τόσο ώραιες και κομψές κυρίες, τό ώμορφο προσωπάκι της είχε γίνει κατακόκκινο.

— Τί χαριτωμένο κοριτσάκι! είπα η κόμησσα ντέ Λάντ. Πάρε, μικρούλα μου, τὸ νόμισμα.

λα μου, αυτό που σου δίνω και πές μου που κοντά στο χωριό κάθεσαι... Θάρθω την Κυριακή να σε ιδώ με την Αύγη, η οποία θά σου δείξη ότι δεν είναι άχάριστη.

— Καθόμαστε στην άκρη του χωριού, κοντά στο νεκροταφείο.

— Λοιπόν την Κυριακή, μικρούλα μου, θάρθω να παρακολουθήσω τη λειτουργία στην εκκλησία του χωριού σου και κατόπιν θάρθω να σε δω.

Τη στιγμή εκείνη πέρασε κάτω απ' τό παράθυρο τού σαλονιού ένα κομψότατο άμάξι, τό οποίο έσπρνε ένα ώραίο άλογο.

— Τό άμάξι γυρίζει από τό ταχυδρομείο, είπα η κόμησσα ντέ Λάντ.

Έπειτα, άπευθυνόμενη προς την ύπηρέτρια, πρόσθεσε:

— Πές στον άμαξά να μην ξεζεύη, αλλά να πάη την μικρούλα στο χωριό της. Είναι η ώρα περασμένη και δεν πρέπει να περάση μόνη της τό δάσος.

Έπειτα πήρε τη Φλωρέτα από τό χέρι και την ώδήγησε στα μαγειρεία.

— Άννα, είπα στη μαγειρίασα, βάλε σ' ένα καλάθι ένα μεγάλο κομμάτι κρέας, χοιρομέρι, τυρί, δυο άσπρα ψωμιά και δυο μπωτίλιες κρασί. Θέλω να ευχαριστηθί η μικρούλα... Άφού έγινε αίτια να χαρώ έγω, θέλω να χαρή κι' αυτή... Παιός ξέρει πως περνάει η φτωχούλα...

(Ακολουθεί)

Φλωρέτα

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ τοῦ 1915. "Ενας ἄγριος χιονιάς σκόρπιζε τὴν παγωνιά στὸ λιμάνι τοῦ Χερσοῦργου. Στὸ ναύσταθμο, ἐπάνω στὸ καταδιωκτικό «Ποσειδών» — ποῦ ἦταν ἕνας σκυλοπνίχτης τῆς ιακῆς ὥρας — ἕνας σαλπικτικὴς ἐξέκιζε τὸν τσουχτερό ἀέρα μὲ τὶς χάλκινες νότες του.

Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες δὲν εἶχαμε οὔτε μιὰς στιγμῆς ἡσυχία. Ὁ ὑποπλοίαρχος Φρουσάρ, ἀφέντης καὶ κύριος τοῦ καραβιοῦ, ἔκανε ὅ,τι τοῦ κάπνιζε, σάν παλῆρος κούρσας. Μ' αὐτὲς τὶς τρέλλες του, ὥστόσο, εἶχε τρομοκρατήσει τὶς θάλασσες τοῦ Βορρά, σάν νὰ κυβερνοῦσε κανένα καράβι - φάντασμα.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ ὅμως ποῦ εἶχε κάνει στὰ καινούργια καράβια τοῦ στόλου εἶχε κίνη τὴν καταραμένη λόξα τῆς πάστρας. Τὰ ἤθελε ὅλα καθαρά, υπογιατισμένα, λουστράτα κι' ὁμορφα. Λὲς καὶ τὸ «Ποσειδών» ἦταν καμμιὰ θαλαμηγὸς γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ ταξιδάκια τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Μιὰ μέρα λοιπὸν, ὁ ὑποπλοίαρχος Φρουσάρ κατακύλησε ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς γέφυρας καὶ ὥρμησε μέσα στὸ ὑπόστεγο ποῦ καθόντουσαν οἱ ναῦτες.

— Γκαργκαριοῦ! Φωνάζτε μου τὸν Γκαργκαριοῦ!... ἔκανε.

— Ἐφτασε! Νᾶμαι, καπετάνιο!... ἀπάντησε ἀμέσως ὁ Γκαργκαριοῦ.

— Ἀκουσε!... τοῦ φώναξε ὁ ὑποπλοίαρχος. "Ἀνοιξε καλὰ τ' αὐτιά σου, κέρατο τοῦ διαβόλου!... Τὸ λοιπὸν, σὲ τέσσε-
ρες ἡμέρες θὰ φύγουμε γιὰ μιὰ περιπολία, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὴ μοῖρα μας. Ἐγὼ, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ θὰ πεταχτῶ μιὰ στιγμὴ νὰ δῶ τοὺς δικούς μου, μέσα σὲ σαρανταοχτὼ ὥρες, γιατί ἔχω καιρὸ νὰ τοὺς φιλήσω. Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Καρντέκ θάρρη ἀπόψε στὸ καράβι... Τὸ νοῦ σου λοιπὸν. Θέλω νὰ μοὶ κά-
νετε τὸ «Ποσειδών» νὰ λάμπη ἀπὸ τὴν πάστρα. Γενικὸ γυάλισμα, λά-
δωμα παντοῦ καὶ μογιὰ, ἄφθονη λαδομπογιὰ, ἀπὸ τὸ κατάρτι ὡς τὴν καρένα. Εἴμαστε σύμφωνοι; Θέλω μπόλικη λαδομπογιὰ. Πάρτε ὅση ἔ-
χουμε στὴν ἀποθήκη. Μὴν τὴ λυπη-
θῆτε. Πρέπει ν' ἀστράφει τὸ καρά-
βι, γιὰ νὰ μᾶς καμαρώσῃ ὁ ναύαρχος, ὅταν θὰ συναντήσουμε τὸ στό-
λο. Κατάλαβες, Γκαργκαριοῦ; Κα-
τάλαβα, νὰ λές!

— Μάλιστα, καπετάνιο μου!...
— Καὶ τώρα μεταβολή! Ἐμπρός, μάρες!

Ὁ Γκαργκαριοῦ εἶχε μιὰ ἀδυναμία. Τὸν κυβερνήτη του τὸν ἔλεγε πάντα «καπετάνιο», συνήθεια παλιά, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δούλευε πάνω στὰ ψαράδικα τῆς Ἰσλανδίας.

"Ὅταν ὁ Γκαργκαριοῦ, ὁ ἀρχικελευστής, ἀπόμεινε μόνος στὸ καράβι, ἄρχισε νὰ πηγαίνει στὴ γέφυρα σάν τὴν ἀρκούδα μέσα στὸ κλουβί. Ἦταν στολισμένος σάν παγῶνι, μὲ καινούργια γαλόνια κι' ἀστραφτερά κουμπιά ποῦ θά-
λεγε πὼς ἦσαν ἀπὸ καθαρό χρυσάφι. Τέλος, ὅταν κου-
ράσθηκε πειὰ νὰ στριφογυρίσῃ, χτύπησε τὸ καμπαλάκι γιὰ τὸ πρᾶκτολητήριο.

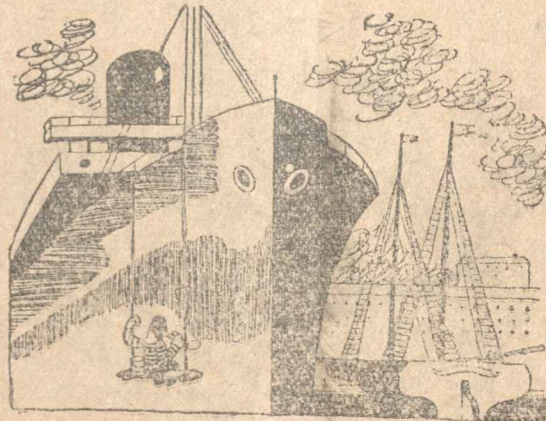
Ὁ Μπιζιέ, ὁ κελευστής, τσακίστηκε ν' ἀνεβῇ στὸ κατάρτι. Οἱ ναῦτες μῆκαν στὴ γραμμή. "Ὅλα ἐν τάξει. Μὰ μήπως ἡ «δύναμις» τοῦ καραβιοῦ ἦταν μεγάλη; "Ὅλοι ὅλοι δέκα ἄντρες!...

— Προσοχή! Παρόντες ὅλοι! φώναξε ὁ Μπιζιέ, δίνοντας ἀναφορά στὸν Γκαργκαριοῦ.

— Καλὰ, καλὰ... ἔκανε ἐκεῖνος. "Ἀκουσε τώρα, Μπιζιέ. Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος δὲν ἦρθε ἀκόμη... Ἐγὼ πᾶω γιὰ εἰ-
κοσιτέσσερες ὥρες στὸ Τουρλαβίλ γιὰ νὰ φιλήσω τὴ γυ-
ναῖκά μου. "Ὅσο θὰ λείπω, τὸ λοιπὸν, βάλε τοὺς ἄντρες νὰ μογιатиστούν τὸ καράβι... Πάρε ὅλη τὴ λαδομπογιὰ τῆς ἀποθήκης. Κατάλαβες, Μπιζιέ;

— Κατάλαβα, κύριε ἀρχικελευστά!...

Πέντε ναῦτες ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ πέντε ἀπὸ τὴν ἄλλη

Ὁ Μπαστιέν μογιατίζει στὸ δεξι πλευρὸ τοῦ καραβιοῦ...

κρεμόντουσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ μογιατί-
σουν τὸ «Ποσειδών». Μὲ τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ μάσημα τοῦ καπνοῦ, ἡ δουλειὰ τραβοῦσε μιὰ χαρὰ. Πάνω στὸ κατάρτι, ὁ Μπιζιέ, μ' ἀνασηκωμένα τὰ μανίκια, πασάλευε μὲ λίπος τὸ κανονάκι τοῦ καραβιοῦ. Ὁ Μπιζιέ ἦταν καλὸ καρδὸς κι' ἀπλοϊκὸς σάν ἕνα μαρὸ παιδί.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔσκασε ἡ μπόμπα. Ὁ Μπαστιέν, ὁ διο-
πτος, ποῦ μογιατίζει τὸ δεξι πλευρὸ τοῦ καραβιοῦ, ἀνέβη-
κε πάνω τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴ ποῦ ἀνέβηκαν καὶ δυὸ ἄλλοι μογιατίζηδες, ὁ Γκοντάρ κι' ὁ Ρουμπλάρ.

— Σώθηκε ἡ μογιὰ μας... ἔκαναν κι' οἱ δυὸ.

— Κ' ἡ δική μου σώθηκε... φώναξε ὁ Μπαστιέν.

— Τί λέτε, μπρέ! οὐρλιαξε ὁ Μπιζιέ. Τὸ πρῶτ' ὅς τὴν ἔδωκα ὅλη! Τί τὴν κάνετε; Τὴν ἤπιατε;

— Ἡ μογιὰ σώθηκε... ἔκανε μὲ πείσμα ὁ Μπαστιέν. Καὶ μιὰ καὶ μᾶς εἶπε ὁ Γκαργκαριοῦ νὰ πάρουμε ὅλες τὶς λα-
δομπογιές τῆς ἀποθήκης, θὰ τὶς πάρουμε!... Θὰ τὶς ἀνακα-
τέψουμε καὶ θὰ κάνουμε ἕνα «μίγμα», ὅπως λένε οἱ μο-
γιατίζηδες...

— Αὐτὸ νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὸ νοῦ σας!... φώναξε ὁ Μπι-
ζιέ. Ἡ μαύρη μογιὰ εἶνε γιὰ τὰ σίδερα κι' ἡ κίτρινη γιὰ τὸ κατάρτι... Ἀφήστε με ἡσυχὰ μὲ τὰ ἀνακατωμάτα σας!...

— Ἀκουσε, Μπιζιέ... τοῦ εἶπε ὁ Μπαστιέν. Μᾶς δένεις τὰ χέρια!... Ἐγὼ ὑποστηρίζω πὼς μὲ τὴν μπλέ, τὴν ἀ-
σπρη καὶ τὴ μαύρη θὰ κάνουμε σκούρα μογιὰ, γκρίζα, αὐτὴν ἀκριβῶς ποῦ μᾶς χρειάζεται.

Καὶ δίχως νὰ περιμένουν καμμιὰ ἀπάντησι, ὁ Μπαστιέν καὶ ὁ Γκον-
τάρ ἀνακάτεψαν τὶς μογιές, τὶς ἐ-
μοίρασαν καὶ ξανάρχισαν τὴ δου-
λειά τους.

Τὸ βράδυ, τὸ «Ποσειδών» ἦταν φρεσκοβαμμένο ἀπὸ τὸ κατάρτι ὡς τὴν καρένα. Οἱ ἄντρες πῆραν διπλὸ συσσίτιο κι' ὅπως ἦταν κουρασμέ-
νοι, ἔσπλωσαν ἀμέσως κι' ἀποκοι-
μήθηκαν βαθεῖα.

Τὸ πρῶτ', ἕνας ὡμορφος χέιμα-
νιάτικος ἥλιος ἔλουζε ὅλο τὸ Χερ-
σοῦργο. Ὁ Μπιζιέ, περιεργός, θέ-
λησε νὰ καμαρώσῃ τὸ καράβι καὶ κατέβηκε στὴν προκυμαία.

Μὰ μόλις ἔβριξε μιὰ ματιά στὸ «Ποσειδών» ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ καὶ νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά του...

— Τί κάνετε, μπρέ κακοῦργοι, τί κάνατε!...

Τὸ καράβι ἦταν μογιατισμένο μὲ χίλια δυὸ χρώματα, σάν νὰ ἦ-
ταν μπλέ, γιὰ νὰ σβῶσιν τὸ ἄσπρο καὶ νὰ καταλήξῃ στὸ κόκ-
κινο. Τὸ «Ποσειδών» ἦταν ἀγνώριστο. Ἦταν σάν ἐκεῖνα τὰ καράβια ποῦ βλέπουν στὰ ὄνειρά του οἱ μεθυσμένοι να-
υτικοί...

— "Ὡ! συμφορά μου! στέναξε ὁ Μπιζιέ. Αὐτὸ δὲν εἶνε καράβι! Εἶνε φάντασμα!... Μπαστιέν, Γκοντάρ, Ρουμπλάρ, στὸ πειθαρχεῖο, γουρούνια. Στὸ πειθαρχεῖο...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ἔφτασε ἕνας ναύτης ἀπὸ τὸ λιμεναρ-
χεῖο.

— Αὐτὸς ὁ φάκελλος εἶνε γιὰ τὸν κυβερνήτη... τοῦ εἶπε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σφραγισμένο φάκελλο.

Ὁ Μπιζιέ τὸν στριφογύρισε στὰ χέρια του, εἶδε τὸ βου-
λοκέρι καὶ τὸ «ἐμπιστευτικόν» καὶ συλλογίστηκε τὸ Ναυ-
τοδίκαιο.

— Πάει, δὲν γλυτώνω τὸ μουσκέτο... ψιθύρισε ἀνατριχί-
ζοντας.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Γκαργκαριοῦ, ἡ φωνὴς ξεπήδησαν ὡς τὰ μεσοῦρανα.

— Μασκαράδες!.. μούγγριζε. Μογιατίσατε τὸ καράβι σάν ἀποκρηάτικη μουτσούνα!... Θὰ πᾶμε ὅλοι Ναυτοδίκαιο!...

— Μὰ, κύριε ἀρχικελευστά, εἶπατε...

— Σκαμὸς! Δὲν ἐπιτρέπω ἀντιλογίες!...

Τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἔφτασε ὁ ὑποπλοίαρχος Φρουσάρ, τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ ἐξαφανίστηκε στὸ ἀμᾶρι.

— Χριστὸς καὶ Παναγιά! εἶπε ὁ κυβερνήτης. Γκαργκα-
(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

ΑΡΑΒΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΤΑΛΟΥΖΑ!... ΑΝΤΑΛΟΥΖΑ!...

ΑΚΟΜΑ τὸν βλέπω, ἀκόμη τὸν ἀκούω νὰ φωνάζῃ μέ-
σα στὴν ἔρημη νύχτα:

— Ἀνταλούζα, Ἀνταλούζα, ποῦ εἶσαι; "Ὡ! ἄλλοι-
μονο! Πέθανες, πέθανες, ἀγάπη μου!... Πέθανες!...

Κι' εἴς δὲν ἀπαντοῦσε στὰ λόγια του, ἐκεῖνος μόνον ἔτρεχε μέσα στὸ σκοτάδι, ἐκεῖνος μόνον φώναζε καὶ ἡ φωνὴ του ἔβγαυε σάν θῆνος ἀπ' τὸ στήθος του.

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!...

Ἦταν πολὺ γλυκεῖα, πολὺ μεθυστικὴ κι' ἀνοιξιὰτικὴ ἐκεῖ-
νὴ νύχτα. Ἐνα ἀεράκι ἔλαφρὸ ἔπνεε γύρω, καὶ τὸ ἀρώμα-
τὸν τριανταφυλλῶν καὶ τῶν γαρυφάλων τοῦ κήπου ἔφθανε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ σκοτεινοῦ δάσους καὶ ἀρωμάτιζε τὴ χλιαρὴ ἔσπερα. Κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι κελαϊδοῦσαν τὰ πουλιά, πὶ-
πέρα μουρμούριζε γλυκὰ τὸ νερὸ ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ καὶ ἡ φύσι ὅλη ὠνευροῦτανε θυθισμένη σὲ μιὰ θεῖα ἔκστασι...

Ἡ σκιά τοῦ ἀνθρώπου ποῦ θρηνηδοῦσε, γλυστοροῦσε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα. Ποῦ πῆγαινε μόνος μέσ' στὸ θράδυ;

Τρία πουλάκια πέταξαν καὶ χάθηκαν στὰ θάθη τοῦ πυ-
κνοῦ δάσους. Πίσω τους μιὰ πεταλούδα ἀνοίξε τὰ φτερά της καὶ χάθηκε κι' αὐτή.

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!... ἔ-
πανέλαβε ἡ φωνή...

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως αὐτὸς δὲν προ-
χωροῦσε πειὰ. Εἶχε σταθῇ κοντὰ σὲ
μιὰ πηγὴ καὶ εἶχε γονατίσει μπρο-
στὰ της... Μιὰ ἀνθρώπη κραυγὴ ξέφυ-
γε τότε ἀπ' τὰ στήθια του... Στὴν ἡ-
συχία τοῦ δάσους ἀντήχησε παρὰ ἐ-
να ὅχι μίαν φωνή.

— Ναί, ναί, Μπουζιέν, σ' ἀκούω,
σ' ἀκούω, ἀγαπημένε μου!... τοῦ φά-
νικε πὼς ἀκουσε νὰ τοῦ λῆῃ ἡ φωνὴ
ἐκεῖνη ἀπὸ μακριά...

Τὰ μάτια του δὲν ἔβλεπαν κανένα
καὶ ὅμως ἕνα ρίγος πέρασε ἀπ' ὅλο
τοῦ τὸ κορμί...

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα! ψιθύ-
ρισε ἀκόμα μιὰ φορὰ ὁ Μπουζιέν...

Μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Ἡ
ἡσυχία κι' ἡ σιωπὴ ἀπλώνονταν
γύρω. Τὸ ἔλαφρο ἀεράκι ἔπνεε πόν-
τι καὶ μεθοῦσε μὲ τὸ ἄρωμα τῶν
τριανταφυλλῶν καὶ τῶν γαρυφαλι-
ῶν ὅλη τὴν κοιμισμένη φύσι.

Καύμενε Μπουζιέν! Ποιὸς ἤξερε
πὼς ἡ ἀγάπη σου θάταν τόσο ἀτυ-
χη...

"Ὡς τὸ πρῶτ' ἔμεινε γονατιστὸς
μπροστὰ στὴν πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά. Ἡ
ψυχὴ του σπάρανε ἀπ' τὸν πόνο. Ἀπ' τὸ
θολωμένο μυαλὸ του περνοῦσαν
σάν ὀπτασιές ὅλες ἡ ἡμέρες τοῦ πα-
ρελθόντος. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ τοὺς στερνοὺς
παλμούς της...

Τοῦ φαινότανε πάντα πὼς ἀκούγε τὴν ἴδια φωνὴ νὰ τοῦ
κράζῃ, νὰ τὸν καλῇ κοντὰ της:

— Μπουζιέν!... ἀγαπημένε μου Μπουζιέν!...

Εἶχε περάσει ὅμως πειὰ ἡ νύχτα καὶ τ' ἀστέρια χανόν-
τουσαν ἕνα-ἕνα ἀπ' τὸν οὐρανὸ. Ἡ καρδιά τοῦ νεαροῦ ἐρω-
τευμένου χτυποῦσε πάντα μὲ τοὺς ἴδιους δυνατοὺς παλμούς...
Ζοῦσε ἀκόμα ὁ Μπουζιέν... Τυλιγμένος στὸ ἄσπρο του μπουρ-
νοῦζι, μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ καὶ μὲ τὰ κατὰμαυρα σγουρά
μαλλιά του, ποῦ ἀκέπαζαν καὶ πλακίσωναν τὸ χλωμὸ του μέ-
τωπο, κυττοῦσε μὲ τὰ μάτια ἀπλανῇ στὸν οὐρανὸ, κυττοῦσε
μακριὰ πρὸς τὰ θάθη τοῦ ὀρίζοντος μὲ τὰ μαύμα τῆς αὐγῆς
ποῦ πρόβαλλε σιγα-σιγα καὶ ἐμπνέουσε μὲ τὰ χρυσὰ φτερά
τῆς τὴν κοιμισμένη ἔρημο τοῦ Ἀντάρ... Ἐνα τραγοῦδι μα-
κρυνὸ, κάποιος ἥχος φλογέρας, μερικὲς φωνὲς τῶν ἀράπη-
δων ποῦ ἐμπνέουσιν κι' αὐτοὶ πρῶτ' ἡμῶν γιὰ νὰ τρέξουν στὶς
δουλειές του, ἀκούστηκαν...

Πρὶν ἀκόμα ἐξημέρωσῃ, καθὼς τριγύρω στὰ θουνά θαμπο-
χάραζαν τὰ πρῶτα μηνύματα τῆς χαρουργῆς καὶ γεννοῦσαν
μιὰ νέα ἐλπίδα στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου, ὁ Μπουζιέν ἀφουγκρά-

— Ἐλα, Μπουζιέν, σὲ περιμένω!...

στηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ ξαναφώναξε:

— Ἀνταλούζα!... Ἀνταλούζα!...

Μέσα ἀπ' τὸν ἡσυχὸ θόρυβο τῶν νερῶν τοῦ ποταμοῦ, κα-
θὼς ἡ φύσις ὁλόκληρὴ ξαναγεννιότανε, ἔτοιμη νὰ ντυθῇ καὶ
πάλι τὴν ὁλόχρυση πορφύρα τοῦ ἡλίου, ἡ ἴδια φωνή, ὁ ἴ-
διος ἐκεῖνος κρυστάλλινος ἥχος κάποιας γυναικας ποῦ μι-
λοῦσε στὴν ἀγάπη της μέσ' ἀπ' τὰ νέφη, μέσ' ἀπ' τὸ κενὸ,
ἀπ' τὸ ἀπειρο διάστημα ποῦ μᾶς χωρίζει ἀπ' τὸν ἄλλο κό-
σμο, ἕνα καινούργιο ρίγος ἔφερε στὴν ψυχὴ τοῦ νεαροῦ ἐ-
ρωτευμένου:

— Ἐλα Μπουζιέν, σὲ περιμένω! Ὁ Ἐλ - Φαραμπί, ὁ με-
γάλος μουσικὸς μας εἶν' ἐδῶ καὶ μοῦ παίζει στὸ βιολί του
τοὺς πιὸ γλυκοὺς ἵχους, τὴν πιὸ ὑπέροχη μελωδία... Ἐλα,
Μπουζιέν...

Τὸ τελευταῖο ἀστέρι χάθηκε κι' αὐτὸ ἀπ' τὸ στερέωμα...
Τὸ ἀεράκι ἔπαψε νὰ πνέῃ... καὶ τὰ πουλιά σταμάτησαν τὸ
κελαϊδικόν τους...

Ὁ Μπουζιέν εἶχε σωριαστῇ κάτω στὴν καταπράσινη χλόη
καὶ ἀκίνητος κρατοῦσε ἀκόμα τὸ μαχαίρι αἱματομένο στὰ
χέρια του... Μιὰ πληγὴ φαινότανε ἀνοιγμένη στὸ στήθος του
κοντὰ στὴν καρδιά. Τὸ αἷμα ποῦ ἔ-
τρεχε εἶχε θάψει τὰ λίγα ἀγριολού-
λуда ποῦ φύτρωναν γύρω ἀπὸ τὴν
πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά...

Λίγες στιγμὲς πρὶν ἐξφυγῆς εἶχε
προφέρει ἀκόμα τὸνομά της:

— Ἀνταλούζα! Ἀνταλούζα!...

Καὶ λίγο πρὶν τὰ μάτια του κλει-
στούν γιὰ πάντα, εἶχε ἀκούσει, σάν
μέσα σ' ἕνα ὄνειρο, τὴν ἴδια φωνὴ νὰ
τὸν φωνάζῃ:

— Μπουζιέν, Μπουζιέν, ἔλα κοντὰ
μου...

Τώρα ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσε-
ως εἶχε διαγραφῇ στὰ ὠχρὰ του χεί-
λη... Ἡ αἰώνια ζωὴ τοῦ ἄλλου κό-
σμου, θὰ ἔκανε πειὰ τὶς ψυχές τους
γιὰ πάντα...

"Ὅταν πειὰ ἐξημέρωσε καὶ τὸ φῶς
τοῦ ἡλίου ἀπλώθηκε χαρούμενο πᾶ-
νω στὸ ὠραῖο δάσος τοῦ Ἀχ-Μπλά,
ὁ φτωχὸς Μπουζιέν δὲν ζοῦσε πειὰ...
Οἱ ἥχοι τῆς φλογέρας καὶ τὸ παλὸ
ἐκεῖνο τραγοῦδι ποῦ λίγες ὥρες πρὶν
τοῦ εἶχε ἐξοκίσει τὴν καρδιά του, δὲν
μποροῦσε πειὰ νὰ παρᾷ τὸν αἰῶ-
νιο ὕπνο τοῦ θανάτου τὸν ὁποῖον κοι-
νοῦσαν... Ἡ ψυχὴ του τώρα πετοῦσε
ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς ψυχές τῶν νεα-
ρῶν ἐρωτευμένων ποῦ ἀκολοῦθουν
πιστὰ τὸν δρόμο τῆς ἀγάπης τους...

Τὸ πτώμα του, τὸ θάψανε στὸν ἴ-
διο τάφο μὲ τὴν Ἀνταλούζα, κοντὰ στὴν πηγὴ τοῦ Ὀναϊζά.

Δυὸ μεγάλες φοινικιές ὑψωνόντουσαν στὸ ἔρημο ἐκεῖνο
μέρος καὶ ἀπλώναν τοὺς πυκνοὺς ἴσκιους τους, κάτω στὴν
ἀνθισμένη χλόη...

Τὸν καύμενο τὸν Μπουζιέν! τοῦ φαίνεται πὼς τὸν βλέπω
ἀκόμα μπροστὰ μου, πὼς τὸν ἀκούω ἀκόμα νὰ φωνάζῃ
τὴν ἀγαπημένη του κι' ἐκεῖνη νὰ τὸν κράζῃ, νὰ τὸν καλῇ
κοντὰ της...

Ὁ Ἀλλάχ ὥστόσο εἶνε μεγάλος καὶ ὅλοι πιστεύουμε πὼς
θὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ζῇ εὐ-
τυχισμένος κοντὰ στὴν Ἀνταλούζα του...

Μόνον τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιη-
κὰς τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900,
διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ.
Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πα-
τρῶν 5, Κήπος Κλαυθμῶνος, 3-9 μ. μ. κατ' ἐκτίμησιν καὶ τὰς
Κυριακάς.

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

"Ενας Κεφαλλονίτης κάποτε, θέλοντας να παντρευτεί, έστειλε στο σπίτι της νέας, που είχε διαλέξει για γυναίκα του, ένα φίλο του για να τον προξενήσει.

— Πρόσεξε, του είπε, να δώσεις για το άτομό μου τις καλύτερες συστάσεις, για να επιτύχουμε το συνοικέσιο.

— "Εννοια σου, του είπε ο προξενήτης, εγώ απ' ό,τι είσαι, θα λέω δέκα φορές περισσότερα. Είσαι ευχαριστημένος,

— Σύμφωνοι!..
Πήγε λοιπόν ο προξενήτης στο σπίτι της νέας, θρήκε τούς γονείς της και τούς άνεκοίνωσε το σκοπό της επισκέψεώς του.

— Είμαστε πολύ ευχαριστημένοι, του είπαν εκείνοι, γιατί ξέρουμε ότι ο φίλος σου είναι πολύ καλό παιδί.

— Καλό, λέει. Σωστό μάλαμα!

— "Εχει και κάμποση περιουσία...

— Κάμποση... Αυτός είναι τετράπλουτος! πρόσθεσε μ' ένθουσιαστικό ύφος ο προξενήτης.

— "Ετσι έ;

— "Αν δεν ήταν έτσι, θα έρχόμουν εγώ να κάμω προξενιά;

— Είπε όμως και λιγάκι κοντοφθαλμος.

— Λιγάκι; Αυτός είναι... θεόστραθος! έξακολούθησε ο προξενήτης πάνω στη φόρα του υπερθεματισμού του.

Κι' έτσι έχάλασε το συνοικέσιο.

"Όταν εγκατέστησαν για πρώτη φορά τηλεγραφο στην Έλλαδα, ένας χωρικός απ' την Ακαρνανία, θέλησε να στείλει... τηλεγραφικώς ένα ζευγάρι τσαρούχια στο γιο του που έμενε στην Αθήνα. Ανέθηκε λοιπόν με μιά σκάλα σ' ένα τηλεγραφικό στυλό, κρέμασε στο σύρμα τα καινούργια τσαρούχια κι' έφυγε, βέβαιος πως η μυστηριώδης δύναμις του τηλεγράφου θα τα πάη εκεί που πρέπει.

"Ενας εξυπνότερος όμως συμπατριώτης του, περνώντας απ' το μέρος εκείνο, ξεκρέμασε και πήρε τα καινούργια τσαρούχια και στη θέσι τους έβαλε τα δικά του, που δεν ήταν καθόλου σ' καλή κατάσταση.

Κι' όταν ύστερα από μέρες ξαναπήγε ο χωριάτης στον τηλεγραφικό στυλό κ' είδε τα παλιά τσαρούχια που ήταν κρεμασμένα, είπε:

— Μπρέ το καμένο το παιδί! "Ε-

πήρε τα καινούργια και μούστειλε τα παλιά του να του τα μπαλώσω.

Και τα μπαλώσε και τα ξανακρέμασε στο στυλό, απ' όπου τα πήρε πάλι ο άλλος εξυπνότερός του χωριάτης.

Στην "Ηπειρο υπάρχει η έξης παράδοσι για τούς Έθραίους: Οι "Ε-

θραίοι δεν πιάνουν τσαπί στα χέρια τους ποτέ, κι' ούτε με χωράφια έχουν να καμουν. Γιατί κάποτε τούς σκλαβώσανε οι Άράπηδες, τούς θά-

λανε στ' άλωνια ν' άλωνίσουν γαϊδουράγκαθα κι' άρκουδόβατα ξυπόλητοι.

"Όλος ο έθραϊκός ντουνιας, μικροί-μεγάλοι, κάθε καλοκαίρι, τραβούσαν τα μαρτύρια της Κολάσεως μέσα στη ζέστη, άλωνίζοντας αγκάθια. Κ' οι σπόροι που θγαίναν απ' τ' αγκάθια ήταν η μόνη τροφή τους.

Γι' αυτό άμα άκουνε τώρα οι "Ε-

θραίοι ξινάρι κι' άλωνι, φεύγουν κι' άκόμα φεύγουν.

Το σημερινό μας παιχνιδάκι συνίσταται στο εξής: να ενώσετε τις διακεκομμένες γραμμές και να πάτε από το Α στο Β και από το Γ στο Δ με μιά μονοκον-

τυλιά, χωρίς δηλαδή να σηκώνετε καθόλου το μολύδι απ' τη γραμμή. Δοκιμάστε και θα δите πως δεν είναι δύσκολο.

Το σημερινό μας παιχνιδάκι συνίσταται στο εξής: να ενώσετε τις διακεκομμένες γραμμές και να πάτε από το Α στο Β και από το Γ στο Δ με μιά μονοκον-

τυλιά, χωρίς δηλαδή να σηκώνετε καθόλου το μολύδι απ' τη γραμμή. Δοκιμάστε και θα δите πως δεν είναι δύσκολο.

Το σημερινό μας παιχνιδάκι συνίσταται στο εξής: να ενώσετε τις διακεκομμένες γραμμές και να πάτε από το Α στο Β και από το Γ στο Δ με μιά μονοκον-

τυλιά, χωρίς δηλαδή να σηκώνετε καθόλου το μολύδι απ' τη γραμμή. Δοκιμάστε και θα δите πως δεν είναι δύσκολο.

Το σημερινό μας παιχνιδάκι συνίσταται στο εξής: να ενώσετε τις διακεκομμένες γραμμές και να πάτε από το Α στο Β και από το Γ στο Δ με μιά μονοκον-

ΛΑΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Κάθε πράμα τόν νοικοκύρη του μοιάζει.

— Ξέρει ή πάπια ποδνε ή λίμνη.

— "Ο φίλος του πισοτού είναι έχτρός της τσέπης.

— Μην μπιστευτής του φίλου σου και πής το μυστικό σου.

— Φίλος στο φίλο θά το πη κ' είναι κακό δικό σου.

— "Εκαμεν ο Θεός πλάσματα, μιά έκαμε και κλάσματα.

— Τόν Μάη τόν πενταφάητο τόν δωδεκαϋπνάτο. (Είπ' ο πιο τεμπέλικος μήνας).

— "Από τα μετρημένα τρώει ο λύκος.

— "Αν δεν έλπιζεν ο φτωχός, θά σκούσε.

— "Ο λύκος έχει τόνμα κ' η άλεπού τ' ά τρώει.

— Κατά το πάλωμα, δίνει κι' ο Θεός το κρύο.

— Μαθημένο 'νε τ' άρνι να του παίρνουν το μαλλί.

— "Εκεί που τόν τρώει, εκεί ξύνεται.

— Πού θρίσκει και πορεύεται (οικονομείται) τύφλα του σ' αν παντρεύεται.

— "Όσο σ' ετιμούν τα ρούχα, δεν σ' τιμ'ά το σόι σου.

— "Η δουλειά δεν φαίνεται, η πλάτη φαίνεται.

— Φαί κρύψε, δουλειά μή κρύψης.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— "Ο κύριος στον ύπηρέτη του:

— Βρέ Γιάννη, καύμενε, πρωί-πρωί πήγες να μεθύσης; Δεν ντρέπεται;

— Με το συμπάθειο, άφεντικό, έχεις λάθος. "Εγώ είμαι μεθυμένος από χτές το θράδυ...

Μεταξύ φίλων:

— Χθές αγόρασα, φίλε μου, ένα ρολόι του τοίχου, που άμα το κουρντίσω παίζει τρεις ώρες μουσική.

— Αυτό δεν είναι τίποτε. "Εγώ άμα κουρντίσω τη γυναίκα μου, φωνάζει τρεις εβδομάδες.

"Ο πελάτης.— Γκαρσόν!... Τί κατάστασις είν' αυτή...

Στη σουπα μου κολυμπα μιά μινιά!

Τό γκαρσόνι.— "Αδύνατο, κύριε! Πρό όλίγου τις έ-

θγαλα όλες μόνος μου!

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Πέντε ποντικοί κουτοί και δεκοχτώ νυφίτρες γάμο κάνανε μ' ένα σπυρί σιτάρι.

— Πού να το σακκιάσουμε;

— Στ'ης ψείρας το τομάρι.

— Πού να το φορτώσουμε;

— Στο ψύλλου τα καπούλια.

— Και πού να το άλέσουμε;

— Στ'ης βάθως το σφοντύλι.

Μαύρη ψείρα ζύμωσε, ή κονίδα κοσκινίζει.

Ψύλλος νειός άμούστακος τ'ά φρύγανα φουρνίζει.

Παίρνουνε φωτιά τ' άγκάθια — δσα πάθια τόσα μάθια — και του καίνε το ποδάρι.

"Α! το δόλο παλληκάρι κλαίνει ή δεκοχτώ νυφίτρες κλαίνει οι πέντε ποντικοί και της ψείρας της λωλώς της έλύθη ο άφαλός!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΔΡΟΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια και τέλος)

— Και να πής, κυρά κουμπάρα μου, συνεχισεν η Ρου-

φουλίνα, πως ήταν και καλύτερος... Μιά βάρκα είχε κι' ο καπετάν Μαστέλος, μιά κύτταξε... Είπε νοικοκύρης σήμερα.

Χρήματα με ούρά! Τι ήταν ο Καραμήτρος; Μούτσος μέσα στα ξένα καίκια... Μά κύτταξε τον... Πλοία και παρα-

πλοία, σπία και κόντρα σπία στο χωριό... Κι' από ποιόν ν' άρχισω και σ' ποιόν να τελέψω;... Και το «μόφορο» της

έκει πέρα έχει και λόγο να μιλά... "Εκανε τη καλή δου-

λειά βλέπεις ή βρωμούσα.

"Η Δροσούλα κατάλαβε πειά πως το πείσμα της δεν θα περνούσε. "Εσκυψε στο τέλος το κεφάλι της κι' έκανε το σταυρό της.

— "Ο,τι πη ο Θεός!

"Ετσι το κόλλο των άφεντικών της θαυματούργησε. "Ε-

γινε ο γάμος κρυφά κι' άπόκρυφα και το νέο τ' άντράγιο τραβήξε την ίδια νύχτα για την τρύπα του.

Μά και στην περίστασι αυτή δείξαμε οι Ρουφουλαίοι την

ατιμία τους. Από τις δυο χιλιάδες πούχανε ύποσχεθ' στο

γαμπρό του δώσανε μονάχα τις χιλίες κι' άλλες ψευτού-

ποσχέσεις για το μέλλον.

"Η Δροσούλα ρίχτηκε με τα μούτρα στο καινούργιο της

νοικοκυριό. Καθαρή, δουλεutάρα, χρυσοχέρα. Φτωχή μ' ά καλονοικοκυρούλα.

"Ο άντρας της άλλαξε κι' αυτός. "Εγινε άλλος άνθρω-

πος.

Στο σπίτι του βασιλευε η ευτυχία.

Μά πόσο κρατάει η ευτυχία σ' αυτό τόν κόσμο;

Δεν προφτάνη να πής «δόξα ο Θεός» και πλακώνουν η

συμφορές άπανωτές, ή μιά ύστερ' απ' την άλλη.

Το ίδιο συνέβη και σ' αυτή την περίστασι και το φταί-

σιμο ήταν το κόσμος.

"Όταν η Δροσούλα γέννησε άρχισαν να κόβουν και να

κόβουν τα κακά και τα φαρμακερά τα στόματα.

— Είδες εκεί; Γεννητούρια άμέσως ύστερ' από το γάμο!

"Απ' τόν ουρανό έπεσε αυτό το μωρό;

"Ο άντρας της Δροσούλας που δεν είχε λογαριάσει το

κόσμο την καταλαλιά όταν δέχτηκε να την πάρη γυναίκα

του, κακοκάρδιος. Και τάβαλε με τη γυναίκα του. "Αρ-

χισε στο σπίτι ή φαγούρα. Γκρίνια άβάσταχτη και ξύλο

άλύπητο.

Τόν πειράζανε οι φίλοι κ' οι γνωστοί του στο παζάρι

κι' αυτός για να ξεθυμάνη πήγαινε και μαύριζε στο ξύλο

την άχαρη κι' αγλύκαντη τη γυναίκα του. Μαύρη ζωή,

μαύρη και στερεμένη.

"Η έρημ ή Δροσούλα τ'ά υπε

μενε όλα στην άρχη.

«Μπόρρα είναι και θά περάση

έλεγε στον εαυτό της. Δικό μου είναι το φταίξιμο».

Μά ή μπόρρα δεν περνούσε.

"Ο άντρας της ήταν πειά θη-

ρίο ανήμερο. Ξανάρχισε να πίνη

να μπεκρουλιάζει, να σέρνεται

στις ταβέρνες και να γυρνάη

στο σπίτι του άργα για να ξε-

θυμάνη στη Δροσούλα.

Τού είχε γίνει συνήθειο να την

δέρνη, να τη βασανίζει, να της

φέρνεται σαν νάταν σκυλί κι' ο-

χι άνθρωπος.

Δυό-τρεις φορές είχε χυμή-

ξει να σκοτώση το μωρό πάνω

στη λύσσα του και στου κρασιού

στη παραζάλη. Και θά το σκό-

τωνε, θά το τσαλαπατούσε σ' α-

γατί κάτω απ' τα χοντροπάπου-

τσά του, αν δεν τόν συγκρατού-

σε την τελευταία στιγμή ο φό-

βος της τιμωρίας απ' το νόμο.

Μέσα στην κόλασι αυτή ποι

ζούσε πειά ή Δροσούλα άρχισε

να γάη το κουράγιο της. Κατα-

λάβαινε καλά πως ή καλές ήμέρες δεν θά ξαναγυρίζανε.

"Ο άντρας της τάχε και με τούς Ρουφουλαίους που ούτε

γυρίζανε πειά να τούς κυττάσουνε, ούτε τις χιλίες δραχ-

μές της προίκας τού δώσανε.

Τι έφταιγε γι' αυτό ή Δροσούλα ή άμοιρη;

"Αν τού φάγανε αυτού χιλίες δραχμές, της ίδιες της ει-

χαν φάει όλη την οίκογένεια, της είχαν φάει τ'ά γονικά

της, την είχαν ρημάξει.

Μόνη της παρηγοριά στο φτωχικό της είχε ή Δροσούλα

το παιδάκι της.

Το άγαπούσε.

"Ωρες κι' ώρες έσκυβε από πάνω του με λαχτάρα και

του μιλούσε γλυκά, λες και την καταλάβαινε, και τού ά-

νιγνε τη μαύρη κι' άραχνιασμένη της καρδιά.

Το μωρό της χαμογελούσε άγγελικά.

"Ηταν ένα άδωο πλασματάκι που δεν καταλάβαινε τί-

ποτα από τη δυστυχία και την άθλιότητα. Μά ή δυστυχία

έκείνη δεν άργησε να συντρίψη το δυστυχισμένο εκείνο

πλάσμα. Παρ' όλες τις περιποιήσεις της Δροσούλας έπεσε

μιά μέρα άρρωστο και μέσα σ'ε μιά βδομάδα πέθανε.

"Η άπώλεια αυτή συνέτριψε τη Δροσούλα.

Το άδωο εκείνο βρέφος ήταν ή μοναχή της παρηγοριά.

Τώρα πειά δεν είχε κανένα στον κόσμο, κανένα εκτός

από τόν άντρα της, το βασανιστή της.

"Η Δροσούλα έλπιε στην άρχη πως ο θάνατος τού μω-

ρού θά ήμέρευε τόν άντρα της. Μά γελάστηκε.

"Αντί να ήμερέψη, εκείνος έπαιρνε διαρκώς τόν κατή-

φορο.

"Ελεπε μερόνυχτα απ' το σπίτι, κοιμόταν, όπως και

πριν, όπου έφτανε, δεν νοιαζόταν για το ψωμί της γυναίκας

του.

"Η Δροσούλα είχε μαραθ'ή, είχε λυώσει, που λέν, στον

άπάνω κόσμο.

Γκρίνια και πείνα και δυστυχία, μαύρη δυστυχία!

"Εκλαιγε μερόνυχτα τη μοίρα της.

Τι κακό είχε κάνει στο Θεό και την βασάνιζε; Γιατί της

ξεκλήρισε το σπίτι της;

Τη νύχτα που κουβαριάζοταν να κοιμηθ'ή, σκεφτόταν

τ'ά γονικά της. "Εκείνη είχε πεθάνει, είχαν ήσυχάσει.

Κι' ο άδερφός της; Για να μην άκουστή θά τόν έφαγε και

κείνον ή μαύρη ξενιτιά.

Γιατί τότε ζούσε αυτή;

Τι την κρατούσε σ' αυτή τη ζωή;

Γιατί να μη φύγη από τούτον το κόσμο που ήταν γεμά-

τες βάσανα και πίκρες άβάσταχτες;

"Αχ, να πέθαινε, να πέθαινε να ήσυχάζει!

Η σκέψις της αυτή γινόταν έ-

λο και πιο επίμονη. Τώρα πειά

την έγνώτευε και την τραβούσε

ειναιά. Ναιρευτόταν μ' άνισια

τά μάτια τη ζωή τού άλλου κό-

σμου. Και στο τέλος τ'ά αποφά-

σιζε.

Θα πήγαινε να πέτη στη θά-

λασσα. Θά γλίτωνε απ' τ'ά βά-

σανα κι' απ' τις παλατιώσεις,

απ' την πείνα και το ξύλο τ'ά

λύπητος.

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΟΙ ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε ένας άνθρωπος γνωστός που θέλησε—άλλοιμονο!— να γίνει τρελλός, όταν έμαθε ότι στην πολιτεία είχε πέσει πείνα κι' αθλιότητα απερίγραπτη. Υπήρχαν εκεί πέρα άνθρωποι δυστυχισμένοι και θεόφτωχοι, που για την περίθαλψή τους χρειάζονταν τουλάχιστο ένα εκατομμύριο λίρες. Κι' ο άνθρωπος που θέλησε να γίνει τρελλός σκέφτηκε κ' είπε με το νοῦ του:

«Βέβαια, ένα εκατομμύριο λίρες έχω δεν τις έχω, αλλά μπορώ πολύ εύκολα να τις οικονομήσω πουλώντας δι' εἶχ' κλεισμένο μέσα σ' αυτό το μικρό κατραμωμένο σακκί».

Κι' ο άνθρωπος που θέλησε να γίνει τρελλός, ξεκίνησε και πήγε στην πολιτεία, όπου χιλιάδες άνθρωποι δυστυχούσαν.

Όταν έφτασε σ' εἰς πολυθρόνη και πλατειά λεωφόρο, είδε ένα πλούσιο κατάστημα που απέξω από την πόρτα του είχε την επιγραφή: «Εδώ πουλιούνται κι' αγοράζονται κάθε είδους εμπορεύματα».

«Εδώ μέσα, δίχως άλλο, θά' κάνω καλές δουλειές», είπε με το νοῦ του ο παράξενος άνθρωπος και μπήκε στο κατάστημα, κρατώντας στο ένα χέρι του το κατραμωμένο σακκί με το μυστηριώδες εμπορεύματά του.

—Τι αγαπά ο κύριος; τον ρώτησε χαμογελώντας κακόβουλα ο καταστηματάρχης.

—Δεν ήρθα ν' αγοράσω τίποτε, απάντησε ο ξένος με το κατραμωμένο σακκί. Άπεναντίας, ήρθα να σας πουλήσω κάτι.

—'Η ώρα ή καλή! Έκανε ο έμπορος. Και σαν τί πράγμα έχετε για πούλημα;

—Ο,τι υπάρχει μέσα σ' αυτό το σακκί, απάντησε ο ξένος. Αλλά σας προειδοποιώ, πώς θα ζητήσω πολύ μεγάλη τιμή... Ένα εκατομμύριο λίρες! Λιγότερο δεν έχει.

—Ένα εκατομμύριο; Έκανε ο καταστηματάρχης. Πολύ καλά! Φτάνει μόνο το εμπορεύματά σας να αξίζει τέσσερες φορές περισσότερο από το ποσό που μου ζητάτε, γιατί πρέπει κάτι να κερδίσω κι' εγώ. Δεν εἶν' έτσι; Άνοιξε λοιπόν το σακκί σου, σ' παρακαλώ, να ιδώ τι έχει μέσα...

—Πώς; Μά, αν ανοίξω το σακκί μου, το εμπορεύματά μου θα διαλυθῇ και δεν λὰ μείνῃ πια τίποτε μέσα!

Και επειδή ο καταστηματάρχης δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά, και φαινόταν σαν να τὰχε ολότρελα χαμένα, ο γνωστός άνθρωπος που βάλθηκε να γίνει σώνει και καλά τρελλός, του είπε:

—Οι γονείς μου, κύριε, από την ώρα που γεννήθηκα, είχαν την παράξενη ιδέα να μ' αναθρέψουν μαζί μ' έναν έξιπνο γάτο. Ο γάτος αυτός—όπως τώχουν από φυσικό τους όλοι οι γάτοι—αισθανόταν μεγάλη ευχαρίστηση να βγαίνει και να κάνει περιπάτους επάνω στα κεραμίδια των σπιτιών. Όταν λοιπόν μεγάλωσα λιγάκι, ανέβαινα κι' εγώ με τὸν σύντροφό μου το γάτο στα κεραμίδια και περπατούσαμε μαζί. Μην έχοντας τότε τί άλλο να κάνουμε, μάς έπιασε ἡ παράξενη μανία να μαζεύουμε τους καπνούς που έβγαιναν απ' τις καπνοδόχους των σπιτιών. Τους μαζεύαμε λοιπόν και τους κλείναμε μέσα σ' ένα κατραμωμένο σακκί.

Μαζεύαμε χίλιαν λογιών καπνούς: μαύρους κι' ανοιχτούς, γαλάζιους και σκούρους, ελαφρούς και βαρείους, πυκνούς κι' αραιούς, καπνούς θλιμμένους και καπνούς χαρούμενους. Κάποτε βγαίνανε μαζί με τους καπνούς αποκαθία και σπίνες, θρήνοι και κλάματα. Τὰ μαζεύαμε κι' αυτά και τα κλείναμε μέσ' στο σακκί μας.

Μέσα σ' εἰς κάθε σπίτι, κύριε, συνέχισε ο παράξενος άνθρωπος, μέσα σ' εἰς κάθε δωμάτιο, ἡ ψυχὴς ονειροπολὺν, ἐλπίζουν, αγαποῦν, υποφέρουν, μισοῦν, πάσχουν, θλιβόταν, γογγύζουν, θρηνοῦν... Καὶ τὰ αἰσθήματα όλων τῶν ψυχῶν ἀνεβαίνουν απ' τις καπνοδόχους στοῦ ἀπείρου. Για πολλὰ χρόνια λοιπόν πέρασα τὸν καιρό μου μαζεύοντας τους καπνούς τῶν ψυχῶν και κλείνοντας τους μέσα σ' αυτό το κατραμωμένο σακκί. Τὸ εμπορεύματά μου εἶνε γνήσιο, κύριε.

Ο καταστηματάρχης, σαν άκουσε αυτά τὰ λόγια, γέμισε τις δυὸ παχειές παλάμες του γελώντας και είπε: —Χά! χά! χά!... Εἶνε γελοῖο κι' ἀνόητο τὸ εμπορεύμα που μου φέρετε, φίλε μου! Μήπως νομίζεις δι' ἡ ἐνδοξαίοντες ἐμένα ἡ ἐλπίδες, ἡ θλίψεις κι' οἱ πόνοι τῶν ἀνθρώπων; Ζητᾷς μάλιστα κι' ένα εκατομμύριο λίρες γιὰ δι' αὐτά! Ὡ! δίχως άλλο, φίλε μου, έχεις χάσει τὸ λογικὸ σου. Εἶσαι τρελλός! Εἶσαι γιὰ τὸ φρενοκομείο! Ἐμπρός, ἔμπρός, κύριε, ἔξω ἀπ' ἐδῶ!

Ο άνθρωπος τότε που θέλησε να γίνει τρελλός, έβλεπε πολύ ἀπεισιμένος.

«Μὰ γιατί μ' ἔδιωξε ἔτσι;» σκεφτότανε στο δρόμο. Ὡστε ἡ ἀνθρώπινη ἐλπίδα κι' ἡ ἀνθρώπινη δυστυχία δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία; Ὡστε μάταια σπαταλοῦσα τὸν καιρό μου, μαζεύοντας μέσα σ' αὐτὸ τὸ σακκί τοὺς καπνούς τῶν ψυχῶν; Ἀλλοῖμονό μου!»

Κι' έγινε περισσότερο θλιμμένος, γιατί καταλάβαινε, δι' τὸν δὲν θὰ μπορούσε με κανένα τρόπο ν' ἀνακουφίσει τὸν κόμο—ἀδύνατος και πεινασμένος γυναίκες, γέροντες και παιδιὰ—που δυστυχούσαν.

Κι' ο άνθρωπος με τὸ παράξενο εμπορεύμα συνέχισε τὸ δρόμο του.

Κουρασμένος τέλος κάποτε, κάθισε σ' ένα σκαλοπάτι μπροστά από κάποια πόρτα, ἀπ' ὅπου βγαίνανε θλιμμένοι τόντοι μουσικῆς.

Σ' εἰς λίγο, είδε να ξεπροβάλλῃ ἀπ' αὐτὴ ἕνας νέος ἀδύνατος κι' ὠχρός, ὁ ὁποῖος στάθηκε στοῦ κατῶφλι τῆς μετὰ τὴν ὠχρῶν χέρια. Τὸ μέτωπό του ἦταν πλατὺ και τὰ μάτια του βαθουλωμένα.

—Κύριε, εἶπε στὸν ἄνθρωπο που καθότανε στοῦ σκαλοπάτι, μὴ φαίνεται πὴν λυπημένος. Ἐπειδὴ ὅμως κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι περισσότερο χαρούμενος, ἀφοῦ εἶμαι ἕνας ποιητής, αἰσθάνομαι πὴν κάτι με τραβάει σ' εἰς.

—Ἀλλοῖμονο, κύριε! εἶπε τότε ὁ ποιητὴς τοῦ καπνοῦ. Δὲν μπορεῖτε νὰ μου κάνετε τίποτε, ἀφοῦ δὲν ἔχετε βέβαια σὰ θέσι ν' αγοράσετε τὸ εμπορεύματά μου.

—Καὶ τί εἶδους εμπορεύματα εἶνε αὐτά;

—Εἶνε ὁ καπνὸς τῶν ψυχῶν.

—Χαρήτε, κύριε! Χαρήτε! φώναξε θραυθευτικά ὁ πολὺ ὠχρός κι' ἀδύνατος ἕκινος νέος. Ἐγὼ θ' αγοράσω δι' ἡ πύργει μέσα σ' αὐτὸ τὸ σακκί.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος που θέλησε νὰ γίνει τρελλός ἀπάντησε, κουνώντας τὸ κεφάλι του μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο:

—Καὶ πὴν θὰ τὸ αγοράσετε; Τί θὰ τὸν κάνετε σ' εἰς τὸν καπνὸ τῶν ψυχῶν; Ἐπειτα, ἔχετε τάχα νὰ πληρώσετε ἕνα εκατομμύριο λίρες που χρειάζομαι γιὰ ν' ἀνακουφίσω τοὺς δυστυχῆς και πονεμένους;

—Ὅχι, δὲν ἔχω ἕνα εκατομμύριο λίρες, ἀπάντησε ὁ ὠχρός ποιητής. Εἶμαι μάλιστα πολὺ φτωχός, φτωχότερος κι' ἀπὸ τὸν ἔσχατο ζητιάνο, μὰ ὅσο γιὰ τὴν πληρωμὴ, μὴν ἀνησυχεῖτε. Πωλήστε μου τις ἐλπίδες και τις θλίψεις τῶν ἀνθρώπων που μαζεύατε ἀπ' τις καπνοδόχους τῶν σπιτιῶν, καθώς λέτε, κι' ἀφήστε μου μιὰ ὥρα πίστωση μονάχα γιὰ νὰ σὰς πληρώσω. Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ, με τὸν καπνὸ τῶν ψυχῶν θὰ κάνω ἕνα ποίημα τόσο θλιβερό, ἀλλά και τόσο ὠραῖο, που νὰ μπορέσῃ με τὴ μαγικὴ του δύναμι ν' ἀνακουφίσῃ δι' ἡ μονάχα τοὺς φτωχοὺς και πονεμένους, μὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ ὅλοι τους, πὴν ἕνα, πὴν πολὺ, εἶνε δυστυχισμένοι...

ΚΑΤΟΥΛ ΜΑΝΤΕΣ

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ἡ πιὸ ἀχρηστὴ και ἀσκεφτὰ σπαταλημένη μέρα τῆς ζωῆς μας εἶνε κείνη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας δὲν υπορέσαμε νὰ γελάσουμε.

Εὐτυχισμένοι ἐκεῖνοι που τίποτε δὲν ἔχασαν και τίποτε δὲν ζητοῦν.

Τὸ μόνο παρηγορητικὸ που μοῦ ἀπόμεινε ἀπ' τὴ ζωὴ εἶνε πὴν ἔχω κλάψει.

Πὼλ Βερλαίν

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΟΙ “ΚΟΚΚΙΝΟΙ” ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ,

Τί ἀναφέρει στ' «Ἀπομνημονεύματά» του ὁ βαρὼνος Χέγκερντορν. Ἡ φοβερὴ δρᾶσις τῆς συμμορίας τοῦ Χίντερχαν. Ὁ φόβος τῶν χωρικῶν του Σάαρ. Ὁ θρῦλος ἐνὸς ἀχρείου. Πὴν ἔκλεβαν τοὺς πλούσιους Ἑβραίους και τοὺς πύργους τῶν εὐγενῶν. Ἡ νυχτερινὴ ἐπιδρομὴς τους. Ἐνας ἡρωϊκὸς ἄββας. κτλ.

Η ἀτυνομίες τῶν κρατῶν και τοῦ παλαιοῦ και τοῦ νέου κόσμου φημίζονται γιὰ τὴν ὀργάνωσί τους και τὰ τελειότατα ἐπιστημονικὰ μέσα που διαθέτουν γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἐνὸς ἐγκλήματος. Οἱ κακοποιοὶ σήμερα πολὺ δύσκολα μποροῦν νὰ τις ξεγελάσουν και συχνὰ πληρώνουν ἀκριβὰ τὰ διάφορα ἐγκλήματά τους. Ὡστόσο ὑπῆρξε μιὰ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ Γαλλία ἦταν ὁ παράδεισος τῶν ἐγκληματιῶν. Ἰδοὺ δὲ τί ἀναφέρει σχετικῶς στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του ὁ βαρὼνος Χέγκερντορν, τοῦ ὁποῦ τὰ κτήματα και ὁ πύργος είχαν λεηλατηθῇ πολλὰς φορές ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς:

Τὸ 1798, γράφει, σ' ὅλη τὴ Γαλλία ἐπικρατοῦσε μιὰ ἀφάνταστη ἀναρχία, πρὸ πάντων δὲ στὰ χωριά και τις πόλεις που ὀρισκόντουσαν στὰ γερμανικὰ σύνορα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς περιοχῆς είχαν χάσει τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας και με τὸν παραμικρὸ θόρυβο ἔτρεχαν νὰ κρυφθοῦν στοῦ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ τους, ὅπως τρέχουν νὰ κρυφθοῦν στὶς τρύπες τους τὰ ποντίκια.

Μὰ είχαν δίκην νὰ εἶνε τόσο πολὺ τρομοκρατημένοι. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ που ἀπὸ ὅλες τις πόλεις εἶχε ἀποσυρθῇ ἡ πολιτοφυλακὴ και τις εἶχε ἀφήσει στὴν τύχη τους. Ὁ κάθε ἄνθρωπος λοιπὸν μόνος του ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν περιουσία του και τὴν οἰκογένειά του. Πράγμα φυσικὰ πολὺ δύσκολο κι' ἐπικίνδυνο, γιὰτὶ οἱ κακοποιοὶ ἦσαν αἰμοδόροι κι' ἐκδικητικοί.

Αὐτὴν τὴν ἐποχὴ λοιπὸν, στὶς ἀρχὲς δηλαδὴ τοῦ 1798, στοῦ διαμερίσματος τοῦ Σάαρ, τοῦ ὁποῦ ὁ σημερινὸς εἶνε γερμανικόν, ἔκανε τὴν ἐμφανισί τῆς ἡ πρώτης σπείρας τῶν λωποδυτῶν, ἡ ὁποία ἦτο ὀργανωμένη με τὰ τελειότερα μέσα τῶν χρόνων ἐκείνων. Ἀρχηγὸς τῆς ἦταν ἕνας κάποιος Χίντερχαν, ἕνας ἀληθινὰ σατανικὸς ἄνθρωπος που είχε τὴν δύναμι νὰ ἐπιβάλλεται στοὺς αἰμοδόρους συντρόφους του. Ὁ θρῦλος μάλιστα κατόπιν παρουσίασε αὐτὸν τὸν κακοποιὸ ὡς ἐξῆς: «Ἦταν, λέει, ἕνας πλούσιος εὐγενῆς, ὁ ὁποῖος είχε θαρρεθῇ γυναικὲς. Μιὰ μέρα λοιπὸν πήρε τὴν ἀπόφασι ν' ἀλλάξῃ ζωὴ. Ἐθαμε τὰ πλοῦτί του σ' ἕνα μυστικὸ μέρος και κατόπιν διάλεξε δέκα τολμηροὺς ἀνθρώπους κι' ἔφτιαξε τὴν συμμορία του με τὴν ὁποία λεηλατοῦσε τὰ σπῖτια και τὰ πανδοχεῖα, δολοφονοῦσε τοὺς διαβάτες και κατόπιν τὰ λεφτὰ τὰ σκόρπιζε στοὺς φτωχοὺς».

Μὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ ἀλήθεια. Ὁ Χίντερχαν ἀρχισε τὸ λωποδυτικὸ στάδιό του ὡς κατακοκλέφτης. Ἐπικεφαλὴς μιᾶς σπείρας ἀλητῶν, ἔκλεβε ἀπὸ τὸ ἕνα χωριὸ τὰ ζῶα και τὰ παλοῦσε στοῦ ἄλλο. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν ἀργησε ὅμως νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Καὶ τότε προτίμησε ἀπὸ τὸ ἀμφίβολο κέρδος τῆς κλοπῆς τῶν ζώων, ν' ἀσχοληθῇ καλύτερα με τὴν λεηλασίαν τῶν ταξιδιωτῶν και ἰδιαίτερος τῶν πλουσίων Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι ταξίδευαν συχνὰ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Πράγματι δὲ ὡπλίσαν καλὰ τὰ μέλη τῆς συμμορίας του, τοὺς ἔδωκε μαῦρες προσωπίδες και τοὺς σκόρπισε στοὺς δημοσίους δρόμους. Μόλις δὲ ἔκαν τὴν ἐμφανισί τοῦ τοῦ ταξιδιωτικοῦ ὄχημα στοῦ

ὁποῦ ἐπέβαινε κανένας πλούσιος Ἑβραῖος, τὸ σταματοῦσαν με τὰ ὅπλα τους, σκότωναν τὸν ἄμαξά και τ' ἄλογα, ληστεύαν τὸν ξένο και καμμιὰ φορά τὸν δολοφονοῦσαν κ' ὕστερα ἐξαφανίζονταν πάλι με τὰ γρήγορα ἄλογά τους. Με τὸν ἴδιο ἐπίσης τρόπο λεηλατοῦσαν τις ταχυδρομικὲς ἄμαξες και ληστεύαν τοὺς διαβάτες.

Ὁ Χίντερχαν και ἡ συμμορία του είχαν γίνει λοιπὸν ὁ ἐφιάλτης τῶν κατοίκων τοῦ Σάαρ. Ἀρκοῦσε νὰ διαδοθῇ ἡ πληροφορία ὅτι οἱ «Κόκκινοι προσωπίδοφόροι» είχαν κάνει τὴν ἐμφανισί τους ἐκατὸ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ ἕνα χωριὸ, γιὰ νὰ τρομοκρατηθοῦν οἱ κάτοικοί του και ν' ἀμπαρῶθοῦν μέρες και μέρες στὰ σπῖτια τους.

Μὰ ὁ Χίντερχαν ἐργάζονταν πάντα με περίσκεψι. Εἶχε ἕνα μεγάλο δίκτυ κατασκόπων, οἱ ὁποῖοι τὸν πληροφοροῦσαν γιὰ τις κινήσεις και τὰ ταξίδια τῶν πλουσίων. Κάθε φορά δὲ που εἶχε μιὰ θετικὴ πληροφορία, ἔδινε ἐντολὴ στὰ μέλη τῆς συμμορίας του νὰ σκορπισθοῦν δυο-δυὸ στὰ διάφορα «περάσματα» και νὰ περιμένουν τὴν ἀφίξι τοῦ πλουσίου, ὁ ὁποῖος, ὅσην τὴν ἔχῃ κι' ἂν εἶχε, δὲν γλύτωνε τὴν παγίδα που τοῦ είχαν στήσει.

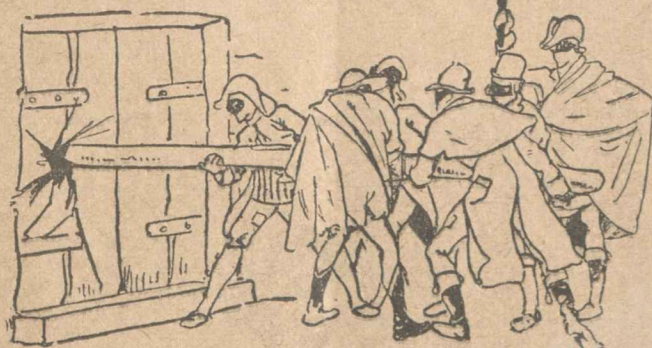
Μὰ ὁ Χίντερχαν ἐγινε κυρίως πασίγνωστος γιὰ τις φοβερὲς λεηλασίες τῶν πλουσίων σπιτιῶν και τῶν ἀρχοντικῶν πύργων. Ἡ διάρρηξις πράγματι ἐνὸς σπιτιοῦ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦταν ζήτημα μόνον δεξιοτεχνίας. Ἐπρεπε νὰ σπάσῃ και

νέις τὰ χοντρά ξύλα τῆς πόρτας ἡ τις θαρειὲς ἀλυσίδες και τις ἀμπάρες, ἡ ὁποῖες τὴν στερῶσαν. Ἐτοί ἡ ἐπιδρομὴ τῶν ληστῶν δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ ἕνα πρωτόγονο πόλεμο. Οἱ λησταί, ὡπλισμένοι με χοντρά δοκάρια, ἀρὰ τὴ νύχτα ἐρχόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, σπᾶν ἀνεμόχλητοι τὴν πόρτα του και τὸν λεηλατοῦσαν. Ἄν πάλι τύχαινε νὰ τὸν ἀντισταθοῦν οἱ ὑπῆρες, τοὺς κομματίζαν με τὰ ἐνχειρίδιά τους ἡ τοὺς τσάκιζαν τὰ κεφάλια με τὰ ὅπλα τους.

Γι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ μόλις ἀντιλαμβανόντο ὅτι ἐπλησίαζαν στοῦ χωριοῦ τους οἱ λησταί, γυποῦσαν τις καμπάνες τῆς ἐκκλησίας γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν ὅλους τοὺς κατοίκους του γιὰ τὸν κίνδυνο που τοὺς ἀπειλοῦσε. Κι' αὐτοὶ πράγματι ἀμπαρῶσαν καλὰ τις πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, τις στύλωναν και τις στερῶσαν με χοντρά ξύλα κ' ὕστερα πήγαιναν νὰ κρυφθοῦν στοῦ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ, πίσω ἀπὸ τὴν ἀσπίδα τοῦ κρασιοῦ. Κανένας δὲ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους που κινδύνευαν ἐκὰ τοὺς ληστές και που καλοῦσαν ἀπεγνωσμένους νὰ σ' ἐβοηθήσει.

Ἀλλοῦστε, ἐτρομοκρατοῦντο ἀπὸ τις ἀγριὲς φωνὲς τῶν ληστῶν, οἱ ὁποῖοι οὐρλιάσαν σαν λυσσασμένοι καθώς πολεμοῦσαν νὰ σπάσουν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ που ἦθελαν νὰ κλέψουν. Ἀλλὰ κι' ἂν τύχαινε κανένας νὰ βοηθήσῃ τοὺς χωρικοὺς που κινδύνευαν, οἱ λησταί γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν τὸν ἔκαιαν ἐπὶ τὸν αἵματά του με τὴν ὁλοκλήριά του!

Ἦτο δὲ τόσο τὸ θράσος τῶν ληστῶν, ὅστε γιὰ τὴν λεηλασίαν τῶν πλουσίων πύργων ἀνάγκαζαν κι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χωρικοὺς νὰ τοὺς βοηθῶν. Στὴν «ἀλώσι» παραδείγ (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ἡ ἐφοδος κατὰ τῶν οἰκιῶν

Ὁ κατόρθωμα του ἡρωικοῦ ἄββα.

Η υπό των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαιομάτος κρίσεως εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. Η αθέατος υπερτίμησις του παρά των Υποπαρακαταρκτών απαγορεύεται.

Πολλοί αναγνώσται των επαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπορέσουν να αποκτήσουν τα διόδια των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τα οποία δεν έφθασαν να προμηθευθούν. Τους απαντώνται ότι αρκεί να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον διόδιον και να τους τα στείλουμε ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις τὸ ὑποπαρακαταρκτὸν τῶν ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης» τοῦ τόπου των καὶ ἔτσι θὰ τὰ ἀποκτήσουν ἀσφαλῶς.

ΨΗΛΟΝ, Πάτρας.— Μας γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Αξιότιμε κ. διευθυντά, Μετὰ μεγάλης προφυλάξεως, καὶ πολλῶν διαταγῶν, ἀποστέλλω τὰ δύο πρώτα δοκιμιά μου, ὅπως ἐξετασθῶν ὑπὸ τῆς ἐμπήρου καὶ εὐκρινούς Ὑμῶν κρίσεως. Καὶ σὰς παρακαλῶ, ὅπως ἐξαντλήσετε κατὰ τὴν ἐπιεικειάν σας (ὅχι πρὸς τὰ δοκιμιά μου, ποὺ ἴσα, ἴσα εἰς αὐτὰ θέλω νὰ μοὶ εἰπτετε καθαρὰ καὶ ἐλεύθερα τὴν εὐκρινὴν Σας γνώμιν, ὥστε καὶ ἐγὼ νὰ μοὶ χάνω τὸν καιρὸν μου εἰς αὐτὰ, καὶ ὕμῃς ἀπασχολῶ ἀπὸ τὸν πολὺτιμον χρόνον Σας, προστιθέμενος ἕνας ἀκόμη ἐνοχλητικὸς ἀναγνώστης εἰς τὸ ἀγαπητὸ μας Μπουκέτο). Ἀλλὰ πρὸς ἡμᾶς κ. διευθυντά. Καθ' ὅτι τὴν πολλὴν μικρὰν πρακτικὴν πείραν ὅπου γνωρίζω, ἀπέκτησα ἐκ τῆς πολυετοῦς ἀναγνώσεως τοῦ ἀγαπητοῦ Μπουκέτου, καὶ ἰδίως, εἰς τὴν ὑμετέραν Ὑμῶν στήλην. (Καρτ-Ποσταλ). Καὶ διὰ τοῦτο ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικειάν σας εἰς τὴν αὐστηράν, ἀλλὰ δικαίαν κριτικὴν Ὑμῶν, πρὸς ἡμᾶς. Σὰς ἐυχαριστῶ, καὶ συγχωρίζομαι διὰ τὴν ἐνόχλησιν».

Δὲν μὰς ἐνοχλεῖτε καθόλου. Ἀλλὰ τὰ ποιήματά σας εἶνε ἐντελῶς ἄτεχνα, ἐντελῶς παιδικά. Ἰδοὺ τὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν:

ΛΙΓΗ ΕΛΠΙΔΑ ΣΟΥ ΖΗΤΩ

1
Στ' ἀκρογιάλι σὲ πρωτόδα
πρωϊνὸ τοῦ ἰουλίου
μοσχοδόλαγαν τὰ Ρόδα
στάς θαπείας τοῦ Ἥλιου.

2
Σὲ θραγάκι ἐκαθώσου
σὲν Σειρήνα ἐξωτική
κι' ἀπ' τὰ κύματα τραθιό
σου

3
Μιά θαρκοῦλα πλησιάζει
στὸ θραγάκι ἐκεῖ κοντὰ
κι' ἕνας Νέος σοῦ φωνάζει
ἔλα κόρη στὸν ὀντᾶ.

ΕΛΕΥΘ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΝ.— Μας γράφετε:

«Αγαπητὸ Μπουκέτο, Εἰς τὴν κρίσιν σας ἀφίνω τὸ παρὸν ποιήμα μου ἐπιφυλασσόμενος ὅπως ἀργότερα σὰς στείλω καὶ ἄλλα διηγήματα δεδομένου ὅτι τὸ δνειρόν μου εἶνε νὰ συμπεριληφθῇ τὸ δνομά μου

4
Σὰν πουλάκι τρομαγμένο
ποῦ φοβάτε τὸν Ἄητ, ἐφύγε. Κι' γὰρ προσμένο λίγη ἐλπίδα σοῦ ζητῶ.

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β (Τηλ. 26-135)

Ἰδρυτής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Διευθυντής: ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ἔσπερικοῦ δι' ἕν ἔτος Δραχ. 200 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρ. 6
Ἐξάμηνος » 100 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὴν Κογκό ἔτησια συνδρομὴ σελλ. 30. Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΝΙΚ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5 β.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου δραχ. 4.

Ἡ Ἀμερικὴ διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομὴν καὶ διὰ τὴν κατ' ἐπὶ πλῆθος πώλησιν ἢ ἑταιρεία New York News Agency General P. O. Box 497, New York City, ἐκπροσωποῦμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλοποῦλου

εἰς τοὺς «Ἑλληνας λογοτέχνας».

Εὐγενικὸν τὸ δνειρό σας, ἀλλὰ οἱ στίχοι σας ὄχι καλοὶ. Πρέπει νὰ διαβάσετε, νὰ ἐργασθῆτε, νὰ κουρασθῆτε, γιὰ νὰ ᾄητε τὸ δνειρό σας πραγματοποιούμενον. Νὰ τὸ ποιήμα σας:

ΠΑΛΙ ΜΟΝΟΣ

Ἔνα ἀνοιξιὰτικο θράδου
γνωριστικάμε οἱ δύο μας
στὸ σκοτάδι.
Κι' ὅταν ἐνώσαμε τὰ χεῖλιά μας
σ' ἕνα ὁλόθερμον φιλί,
Ἐνοιώσαμε μιὰ ἡδονὴ
νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχὴ.

Δὲν πέρασε ὅμως ἕνας χρόνος,
καὶ τριγυρνᾷ πάλι
μόνος...

Κι' ἔτσι ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης
μὲ τιμῶρεῖ πολὺ σκληρὰ
καὶ πληγωμένος μὲ τὸ θέλος
ζῶ ἀπὸ τότε μακρυὰ.

Πρόκειται περὶ ποιητικὸ πρωτοεὖλο δηλαδὴ.

Γ. ΜΙΣΑΝΛΙΔΗΝ, Πειραιᾶ.— Μας γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας:

«Αγαπητὸ Μπουκέτο, Σοῦ στέλλω ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα τῆς συλλογῆς μου μὲ τὴν παράκλησιν ὅπως ἔαν κριθῇ ὡς δημοσιεύσιμον ἐν αὐτῇ στήλῃ καὶ τὸ δημοσιεύσῃτε».

Ἀλλὰ τὸ ποιήμα σας δὲν εἶνε καλὸ. Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις:

ΘΑ ΣΕ ΖΗΛΕΥΩ ΟΣΟ ΜΠΟΡΩ

Δὲν θέλω ποτὲ μὲ κανένα νὰ μιλάς
οὔτε ἀκόμα μὲ τὰ μάτια νὰ κυττᾷς
ἢ εὐτυχία π' ἔχω σ' αὐτὴ τῇ ζωῇ
χάνεται μέσα σὲ μιὰ μονάχα στιγμή
Σ' ἀγαπῶ ἀπέραντα ἴσως ὅπως ποτὲ
δὲν ἔχει ἡ ἀγάπη περιορισμὸ γιὰ σὲ
ἐγὼ θέλω μονάχα ἐμένα νὰ κυττᾷς
ἂν καὶ σὺ στ' ἀλήθεια μ' ἀγαπᾷς.

Τὴ σκέψι, τὰ μάτια καὶ τὸ
(κορμὶ)
θέλω νὰ μ' ἀνῆκουν ἕως τὴν
(τελευταία πνοή)
ὀρκίσθηκα αἰῶνα ἐσένα ν'
(ἀγαπῶ)
καὶ θὰ σὲ ζηλεύω ἀκόμη
(ὅσο μπορῶ).
Ἡ ζήλεια μου τὸ ξέρω σ'
(ἐνοχλεῖ)
ὅταν δὲν σὲ ζηλεύω αὐτὸ
(νὰ μὴ σ' εὐχαριστῇ)
εἶνε ἡ ἀγάπη μὲ τὴ ζήλεια
(τόσο κοντὰ)
ποῦ δὲν χωρίζουν γιὰ εἶνε
(ἀδελφία πραγματική).

Ἡ μόνη συμβουλὴ συνεπὶς τοῦ
ἔχουμε νὰ σὰς δώσουμε εἶνε νὰ
σχεῖτε τοὺς στίχους σας καὶ νὰ
ἀρχίσετε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μελετᾶτε
τὰς συγγράμματα μὲ προσοχὴν καὶ
χωρὶς ὅταν.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΙΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)
ἔπαιζε στὸ θέατρο, γιὰτὶ ἡ μητέρα τῆς καὶ ὅταν ἀκόμη ἦτο εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν ἐξακολουθοῦσε νὰ τηγαίνει σ' αὐτό. Στὸ θέατρο μάλιστα τὴν ἔπιασαν οἱ πόνοι τῆς γέννας καὶ ἡ Βερωνίτσα παρ' ὀλίγον νὰ γεννηθῇ στὸ δρόμο!

Σ' ἡλικία τεσσάρων χρόνων ἡ Καίτη Βερώνη ἔκαμε τὴν πρώτη ἐπίσημὴ ἐμφάνισιν τῆς. Βγήκε στὴ σκηνὴ καὶ τραγούδησε σ' ἕνα ρολάκο τὸ γνωστὸ μαρουδίστικο τραγοῦδι «Ἡ κυρά μας ἡ δασκάλα». Ἐννοεῖται τὰ ἔχασε καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος τῆς φώναζε ἀπὸ τὰ παρασκήνια:

— Καίτη, πέστο. Θὰ σοῦ δώσω καραμέλλες.
Κ' ἡ καραμέλλες ἔκαναν τὴν Καίτη ν' ἀνακτήσῃ τὸ θάρρος τῆς.

Μὰ ἡ Καίτη Βερώνη γιὰ πρώτη φορὰ ὅγῃκε στὴ σκηνὴ σ' ἡλικία ἑπτὰ μηνῶν. Τὴν πέρασαν μ' ἕνα κορροτσάκι κι' ἔκανε τὸ ρόλο μιᾶς χαριτωμένης μπεμπέκας. Ὑστερα ἔπαιζε στὸ θέατρο Σμύρνης. Στὴν Ἀθῆνα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν τῆς στὸ θέατρο «Κεντρικόν» μὲ τὸν «Παπαγάλο». Αὐτὴ μάλιστα καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀνέλαθαν νὰ διδάξουν τὰ μπαλλέτα καὶ ν' ἀντικαταστήσουν μιὰ ξένη χορευτριά. Ἐπειτα ἔπαιξε στὸ θέατρο Κυθελῆς, στὸ Μακρό, στὴν Κοτοπούλη, ἔκανε τουργὲς σὲς ἐπαρχίες, ἔπαιξε στὸ θέατρο τῶν Νέων, στὸ «Θέατρο τοῦ Λαοῦ» καὶ ἀπὸ τὸ 1930 συνεργάζεται μὲ τὸν Κυριακὸ.

Ἰδοὺ δὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πῶς ὁμορφὰ ἀνέκδοτά τῆς:
Ὅταν τοὺς ἔδωσαν γιὰ πρώτη «φορὰ» νοῦμερα στὸ ἑλαιοφύλλο μουσικὸ θέατρο, κι' αὐτὴ κ' ἡ ἀδελφὴ τῆς, ντρεπόντουσαν νὰ γοῦν στὴ σκηνὴ μὲ γυνὰ πόδια. Γι' αὐτὸ φόρεσαν μακρυὰς κάλτσες. Ἐπειτα ὅμως πῆραν τὸν ἀέρα τῆς σκηνῆς καὶ τράβηξαν τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμον τους.

Ο κ. Κ. ΔΟΥΚΑΣ

Ὁ κ. Δούκας εἶνε ἀσφαλῶς ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς εὐχάριστους ἡθοποιούς μας. Ὡστόσο δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ ἔβγαινε στὸ θέατρο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγον τέλειωσε στὴ Σμύρνη τὴν Ἑμπορικὴ Σχολὴ μὲ τὸ σκοπὸ ν' ἀκολουθῇ τὰ θήματα τοῦ πατέρα του, ποὺ ἦταν ἀνώτερος ὑπάλληλος τῆς Γραφείας Ἀθηνῶν. Μὰ ἡ τύχη δὲν τὸ θέλησε. Ἐτσι ὁ κ. Δούκας θρέφθηκε μιὰ μέρα στὸ κόρο τοῦ Παπαγιάννη, ἔπειτα ἔκανε τουργὲς σὲς ἐπαρχίες μὲ τὸ θέατρο τοῦ Ζάχου Θάνου — Ζαφειρίου, προσελήφθη στὸ θέατρο τῆς Ροζαλίας Νίκα, ἡ ὁποία ἦταν καὶ ἡ πρώτη δασκάλα του. ἔπαιξε μὲ τὸ θέατρο τοῦ Δράμαλλ καὶ κατόπιν μὲ τὸ θέατρο τῆς Ριτσιάρδη καὶ τέλος προσελήφθη τὸ 1931 στὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ «Λαοῦ». Σήμερα παίζει στὸ «Καζινὸ» κι' ἔχει ἕνα πλῆθος συμπαινεῖς στὸν κόσμον τῶν φίλων τοῦ θεάτρου.

ΣΤΟ ἌΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Ἡ συνέχεια.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 48)
ριοῖ! Γκαργκαριοῖ!.. Ποῦ εἶσαι, μαρὲ, νὰ σὲ κρεμάσω!.. Ὁ Γκαργκαριοῦ παρουσιάστηκε μπροστὰ του σὰν βρεγμένη γάτα.

— Ἔννοια σου, μαρὲ καὶ θὰ δῆς! τὸν φοβέρισε ὁ κυβερνήτης. Θὰ σὲ στείλω δεμένο χειροπόδαρα στὸ Ναυτοδικεῖο! Ὁ Γκαργκαριοῦ ποῦ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ, ψιθύρισε δειλά:

— Καπετάνιο, ἔφεραν ἕνα φάκελλο... Εἶνε στὸ γραφεῖο σας.

Ὁ κυβερνήτης, βλαστημῶντας καὶ φτύνοντας, κλείσθηκε στὴν καμπίνα του. Μὰ σὲ λίγο πετάχτηκε ἔξω σὰν τρελὸς.

— Παιδιά μου! Νὰ σὰς φιλήσω! φώναξε στὸ πλήρωμα. Τὴν γλυτώσατε μιὰ χαρὰ, μασκαράδες!.. Ξέρετε τί εἶχε μέσα αὐτὸς ὁ φάκελλος; Μιὰ διαταγὴ νὰ καμουφλάρουμε τὸ καράβι, μὲ κάθε τρόπο, μ' ὅτι ἔχουμε! Τὸ λοιπὸν, τὸ καταφέρατε ὁμορφὰ καὶ γι' αὐτὸ σὰς κερνῶ ἀπὸ μιὰ μπουκλά κρσοῖ. Καὶ τώρα, μεταβολή!.. Ἐμπρός, μάρε!

Τὸ πλήρωμα μαζεύτηκε στὸ ὑπόστεγο τρομαγμένο. — Τί εἶπα; ψιθύρισε ὁ Μπασιτιέν.

Ὁ Γκαργκαριοῦ κούνησε περιλυπα τὸ κεφάλι του. — Πάει ὁ καπετάνιος μας! ψιθύρισε. Θὰ τοῦ ἔστριψε!.. Κ' ἦταν τόσο καλός!..

Τὴν ἄλλη μέρα, ὥστόσο, ἔμαθαν ὅτι καμουφλάρημα θὰ πῇ νὰ κἀνῃ ἕνα καράβι ἀγνώριστον γιὰ νὰ μὴ τὸ γνωρίζουν οἱ ἐχθροὶ συναντῶντας τὸ στὸ πέλαγος.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙΕΡΑ ΕΚΤΟΠΛΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 25)
σαράντα φωτογραφίες τῆς Καίτης Κίγκ, αὐτῆς τῆς μεταψυχικῆς γυναίκας, σ' ἕνα σωρὸ διαφορετικῆς στάσεις. Τὶς φωτογραφίες αὐτὲς τὶς δημοσίευσε στὸ Δελτὸ τῆς ἑταιρείας τῶν Ψυχικῶν Ἐρευνῶν τοῦ Λονδίνου.

Τὸ πῶς περιέργο ὅμως ἐκτόπλασμα εἶνε ἡ Ἰνδὴ πριγκίπισσα Φρυγία, τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὁποίας ἐπέτυχε ὁ δόκτωρ Νόρτμαν στὴν Καλκούττα, χάρις σ' ἕνα «μέντιουμ» ποῦ τὸ εἶχε πάρει μαζὺ του ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Ἡ πριγκίπισσα Φρυγία παρουσιαζόταν πάντα στὴν εἴσοδον τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ του, συνοδευομένη ἀπὸ ἕναν μικρὸ μαῦρον ὑπηρέτη ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕναν ἀσημένιον δίσκον μὲ δύο δοχεῖα: στὰ δοχεῖα αὐτὰ ἡ Φρυγία εἶχε τὰ μυρωδικὰ τῆς. Ἡ νυχτερινὴ αὐρα ἀνέμιζε ἀνάλαφρα τὸ πράσινο «σαρί» τῆς, τὸ πέπλο τῆς... Ὁ δόκτωρ Νόρτμαν στάθηκε πῶς τυχερός ἀπ' ὅλους τοὺς συναδέλφους του. Ἡ Ἰνδὴ πριγκίπισσα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κόψῃ μιὰ μπουκλά ἀπὸ τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς. Τὰ μαλλιά αὐτὰ σήμερα βρίσκονται στὸ «Μεταψυχικὸ Μουσεῖον» τοῦ Λονδίνου κ' εἶνε πασίγνωστα ὡς «ἡ μπουκλά τοῦ Νόρτμαν».

Ἡ ὑλοποίησις τῆς πριγκιπίσσης Φρυγίας γινόταν πάντοτε μὲ τὴν ἐμφάνισιν πρώτα μιᾶς ἀσπρῆς φωτεινῆς ζώμης ποῦ εἶχε τὸ σχῆμα ἐνὸς κερασιοῦ.

Αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ σπουδαιότερα μέχρι σήμερα ἐκτοπλάσματα. Ἐρχονται ἄρα γε ἀπὸ τὸ ὑπερέπαινον; Ὁ πνευματισμὸς θρίσκειται ἀκόμα στὰ πρώτα του θήματα, ὅπως ἦταν ἡ ἀστρονομία στὴν ἀρχαιότητα.

ΟΙ "ΚΟΚΚΙΝΟΙ" ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 53)
μάτος χάριν τοῦ πύργου τοῦ Σταίγκεκεσερ, ἐπειδὴ οἱ ὑπηρέτες ἀνοίξαν σφοδρὸν πῦρ ἐναντίον τῶν ληστών, ἐκείνοι χρησιμοποίησαν τοὺς χωρικοὺς ὡς ζωντανὰς ἀσπίδες. Καὶ ἔτσι κατάφεραν νὰ κυριεύσουν τὸν πύργον, νὰ τὸν λεηλατήσουν καὶ νὰ τὸν παραδώσουν σὲς φλόγες.

Πῶς δραματικὴ ὅμως ἦτο ἡ εἰσβολὴ τους στὸν πύργον τοῦ Στονχάιμ. Οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου ἐπὶ μιὰ ὁλόκληρη νύχτα τοὺς κατάβρεχαν ἀπὸ τὶς ἐπάλξεις μὲ ζεματιστὸ λάδι καὶ λωμένο μολόδι. Μὰ ὅταν οἱ λησταὶ κατάφεραν νὰ κυριεύσουν τὸν πύργον, αὐτοὶ οἱ ἡρωικοὶ ὑπηρέτες δολοφονήθηκαν μὲ τὰ ἴδια φρικτὰ μέσα τῆς ἀμύνης των.

Αὐτὴ ἡ βασιλεῖα τῶν ληστών κρατήσε ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ 1811. Τότε ὅμως παρουσιάσθηκε ἕνας τολμηρὸς ἀσθὴς, ὁ ὁποῖος ἐξήγγειρε τοὺς χωρικοὺς ἐναντίον τους καὶ τοὺς παρῶτρυνε νὰ ἐξοντώσουν τοὺς ληστές. Πρῶτος δὲ αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα, τσακίζοντας μὲ τὸ ὄπλον του τὰ κεφάλια τῶν ληστών οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπισκέφθηκαν γιὰ νὰ τοὺς κλείσουν μιὰ καὶ καλὴ τὸ στόμα. Καὶ πράγματι οἱ χωρικοὶ δὲν ἀργησαν νὰ τὸν μιμηθῶν. Ἐκπῆραν ἕναν ἐξοντωτικὸν πόλεμον κατὰ τῶν ληστών. Στὶς 24 Ὀκτωβρίου δὲ τοῦ 1803 ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Κόκκινων» προσωπιδόφορων συνελαμβάνεται μαζὺ μὲ τὰ περισσότερα μέλη τῆς ἐγκληματικῆς σπείρας του. Ὅλοι καταδικάσθησαν φυσικὰ στὸ μαρτύριον τοῦ πύργου. Καὶ πράγματι ὁ δήμιος τοὺς τσάκισε τὸ σῶμα καὶ τ' ἀφήσε κατὰ τὸν πύργον νὰ τὸ καταβροχθίσουν τὰ πεινασμένα κοράκια.

Αὐτὸ τὸ τέλος εἶχε ἡ πρώτη ὀργανωμένη συμμορία, ἡ ὁποία τρομοκράτησε πᾶσι ἀπὸ δέκα χρόνια τὴν περιοχὴ τῶν γαλλογερμανικῶν συνόρων.

Ἡ ΔΡΟΣΟΛΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 51)

ἕνα δυνατό χτυποκάρδι.
— Ἡ μάνα μου! Μ' ἐκάλεσε ἡ μάνα μου!.. Ἐρχομαι, μάνα, ἔρχομαι!..

Πῆδησε ἀπὸ τὸν γρήγορα γρήγορα.
Ἐκανε τὸ σταυρὸ τῆς μπρὸς στὰ εἰκονίσματα καὶ ψιθύρισε μὲ τρεμμένη φωνή:

— Συχώραμε, Θεέ μου, Παναγία μου!

Βγήκε ὕστερα στὸ δρόμον, ἔφτασε τρεχάτη σὲς βράχια τῆς ἀκρογιαλίας καὶ πῆδησε κάτω.

Τὰ μαῦρα νερὰ ἀνατράχτηκαν, πλατύνισαν καὶ στῶσανε πάλι σὰν μαῦρον, πελώριον σάβανο.

Μονάχα τὰ κυματάκια κρυφομολοῦσαν μὲ τὴν ἀκρογιαλιά, σὰν νάκλαιγαν μιλώντας, σὰν νὰ θρηνοῦσαν...

ΤΕΛΟΣ

ΜΕ 10
Persil
έξαοραμίζελε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξυμούρα ολίν
ἀποχυμασμένη
ἀπαοιραντιούνης
μαδαριόλντος
Είναι ιδιαιδίως δια ηγνάσιον
μαγειρων μελαζωων ηγνύλων υγην

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ
ΤΩΝ ΚΑΛΤΣΩΝ ΣΑΣ
ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΦΩΝ ΦΕΤΣΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 43 ΕΝΑΝΤΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ
ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΑΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣ.
ΜΟΝ ΜΗΧΑΝΑΣ VITOS

Επιδιόρθωσις τελεία όσον ψιλές και άν είνε ή
κάλτσες και όσους δήποτε πόντους ή τραβηγμέ-
νες κλωστής και άν έχουν.

Παραδώσατε έγκαιρώς όσες κάλτσες έχετε
διά να πάρουν σειρά εις τό άνω κατάστημα ή
στό Μυροπωλείον ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 16

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ο Χειροϋργος Ώτορινολα-
ρυγγολόγος

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

τ. Assistant τών καθηγη-
τών τών Παρισίων Lemaire
και Halphen μετώκη-
σεν εις τό Μέγαρον Μα-
λάμου Έμμ. Μπενάκη—
Μαυροκορδάτου 6 και δε-
χεται 4—6 μ. μ.

Τηλ. 29 562

Σταφυλοκοκκίασις

Θέλετε να απαλλαγείτε από τη
σταφυλοκοκκίασι, (σπυριά προ-
σώπου, δέρματος, καλογήρους,
μολύνσεις, πληγές, δέρματος,
πύον);

Σας συνιστώμεν τὸ ἀντιστα-
φυλοκοκκικὸν ἐμβόλιον εἰς Ἀ-
οιφήν:

ΤΟΡΟΝΑΒΑΚΙΝ
(τοποβαξέν)

Όχι μόνον θεραπεύει, ἀλλὰ και
προλαμβάνει, κάθε μόλυνσιν
ποῦ μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ
πληγὴν ξύσιμο, ἢ ἀμυχίν. Πω-
λεῖται εἰς τὰ φαρμακεία.

ΔΡΑΧ. 16

Αἱ βαφαὶ **ARTI** δὲν φθείρουν
τὰ φορέματα.

ΛΑΪΚΗ ΜΑΝΔΟΛΙΝΑΤΑ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1910

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΧΟΡΔΑ ΟΡΓΑΝΑ

καθώς και όλα τὰ Θεωρητικὰ μαθήματα κ.λ.π.
ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος με διδά-
κτρα λογικά, ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ εἰδικοῦ Μουσικοῦ
διδασκάλου και Συνθέτου.

Γ. ΤΥΡΤΑΙΟΥ
ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ Ἀσμάτων 42

ΚΟΣΜΟΧΑΛΑΣΙΑ

με τὸ νέον σύστημα

ΑΕΡΟΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΜΗΤΣΟΥ (Φωτοπούλου)

Με τὸ κατώτατον ὄριον τι-
μῆς δρχ. 125 συμφώνως τῷ
νόμῳ 68443:

Εἰς τὰ ἐργαστήρια **ΜΗΤΣΟΥ**
Σατωβριάνδου 6
ἀριθ. Τηλ. 31591
και Αἰόλου 105 Χαντεῖα
Τηλέφωνον 29705

«Κοσμητήριον Παρισίων»

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Εἰς συλλογὴν και φθι-
νειν εἰς τὰ εἶδη ἐπιπλά-
σεως, ἔχει ἐφέτος

ο ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Π. Φωκίωνος
(Παρ. Ἑρμοῦ 34)

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Πρὶν ἀποφασίσετε νὰ ντυθῆτε, νὰ κομψευθῆτε, νὰ ραφε-
τε ἕνα καινούργιο φόρεμα, ἐπισκεφθῆτε τὸν Οἶκον Ραπ-
τικής τῆς κ. Χρηστίνας Α. Θεοδωροπούλου, ὁδὸς Μητροπο-
λεως 14 α.

Εἰς τὸν Οἶκον Ραπτικής τῆς κ. Θεοδωροπούλου γίνονται
ἀληθινὰ θαύματα. Αἱ κυριαὶ ἐξέρχονται ἐκεῖθεν ντυμένες
με γούστο παριζιάνικο.

Ὁ Οἶκος τῆς κ. Θεοδωροπούλου εἶνε μοναδικὸν ὁρ-
λεῖον κοπτικής, με τὸ τελευταῖον γεωμετρικὸν σύστημα. Αἱ
μαθήτριάς εὐρίσκουν εἰς αὐτὸν στοργικὸν ἐνδιαφέρον και
μέριμναν, οἰκογενειακὸν περιβάλλον και ἐξέρχονται πολὺ
ταχέως ἀριστα κατηρτισμένα.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 18 ΤΗΛ. 80786

ἡμῶν
ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ
ΠΑΡΑΜΕΛΗΜΕΝΗ

Ὁ Παῦλος μου, πὺθ τὸν ἀ-
γαποῦσα τόσο, πατέρας τῶν
δύο ἀγαπημένων παιδιῶν μας
με παραμελοῦσε. Περνοῦσε
σπάνια τὰ βράδια στὸ σπῆτι,
και διὰν ἔμενε ἦτο μαζί μου
ἀπότμος και κακόκεφος. Ἀ-
κουσα τότε ἕνα βράδυ νὰ ὁμι-
λοῦν γιὰ μιὰ ἄλλη γυναῖκα.
Εὐνόμισα διὰ ἡ καρδιά μου θὰ
ἔσπαζε και διὰν ἡ ἀδελφή μου
Λουίζα ἦλθε νὰ μὰς ἐπισκεφθῇ
τῆς εἶπα ὅλον τὸν πόνον μου.
Μοῦ ἔδωσε μιὰ θαυμασιὰ συμ-
βολή

Ἡ μητρότης και αἱ οἱ
κριαὶ ἐργασίαι ἐγάλασαν τὸ
πρόσωπό σου Νίνα, μοῦ εἶπε
Σὲ κανένα ἄνδρα δὲν ἀρέσει.
νὰ ξαναβρίσκῃ στὸ σπῆτι μιὰ
γυναῖκα ρυτιδωμένη, γηρασμέ-
νη, ποῦ δειχνεῖ κουρασμένη.
Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι, διότι
γνωρίζω ἕνα μέσον ταχύ και
εὐκόλον διὰ νὰ ἀπαλλαγῇς
ἀπ' αὐτὰς τὰς ρυτίδας και νὰ
ξανακάμῃς τὸ πρόσωπό σου
καθαρό, φρέσκο και νεανικό
ὅπως ἦσουν μιὰ σύζυγος τό-
σον μαγευτικὴ στὴν ἀρχὴ τοῦ
γάμου σου.

Μοῦ εἶπε τὸ μυστικὸν τῆς,
τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ
νὰ μεταχειρίζεται κάθε βράδυ
πρὸ τοῦ κατακλιθῇ ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, χρώματος ρόζ. Τὴν
ἐδοκίμασα πράγματι και ἔμει-
να κατὰπληκτος ἀπὸ τὴν βελ-
τίωσι δπου ἐπροξένησε εἰς τὴν
ἐπιδερμίδα μου. Ἐντὸς μερι-

κῶν ἐβδομάδων ὅλαι αἱ ρυτί-
δες ἐξηλείφθησαν και ξαναπέ-
κτησα τὴν κοριτσιίστικὴ μου
φρεσκάδα. Τώρα ὁ Παῦλος
μου μοῦ λέγει διὰ εἶνε πιδὸ πο-
λὺ ἑρωτευμένος μαζί μου ἀπὸ
ἄλλοτε. Τὸ μυστικὸν τῆς ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ τροφὴ διὰ τὴν
ἐπιδερμίδα εἶνε διὰ περιέχει
ἐν ὕλικὸν ἀνανεωτικὸν και φυ-
σικὸν ὀνομαζόμενον «Biocel»
τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς
τῆς ἐπιδερμίδος. Ὅταν ἡ ἐπι-
δερμὶς χάνῃ τὸ φυσικὸν τῆς
«Biocel» γίνονται αἱ ρυτίδες
διὰν τοῦ ἐπαναδίδεται αἱ ρυ-
τίδες ἐξαφανίζονται. Τὸ «Bio-
cel» ἐπιτυγχάνεται τώρα ἀπὸ
νέα ζῶα κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ
καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης Dr Karl Stejkal
και περιέχεται ἐντὸς τῆς ΚΡΕ-
ΜΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ, χρώματος
ρόζ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα.

Μεταχειρίζοντάς τὴν τὸ βρά-
δυ πρὸ τοῦ ὕπνου κάθε γυναῖ-
κα δύναται ν' ἀπαλλαγῇ ταχέ-
ως ἀπὸ τὰς ρυτίδας, νὰ ξανα-
νείωσῃ μιὰ ἐπιδερμίδα γηρασμέ-
νη και μαραμμένη και νὰ φαίνε-
ται 10—15 χρόνια νεώτερα. Κα-
λὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἐγγυη-
μένα ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-
στρέφονται.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΑΠΗΤΩΝ

εὐθηνὸ και καλὸ γίνεται στὸ μόνον εἰδικὸν
ἐργοστάσιον ταπήτων

Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΙ

Βιομήχανοι ταπήτων Ἀνατολῆς
ΤΗΛ. 24 697 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 27

Ἡλεκτρικὸ ξεσκόνισμα, πλύσιμο, ἐπιδιορθώσεις,
Διατήρησις κατὰ τὸ θέρος εἰς εἰδικούς
θαλάμους.

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ
ΚΟΜΜΩΤΟΥ Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΔΙΑ
ΤΟΥΣ ΚΟΜΜΩΤΑΣ

Δοκιμάσετε τὸ νέον φάρ-
μακον **COMPRIME** Περ-
μανάντ τῆς **MADAME**
ASPLE.

Εἶνε ἀνώτερον ὅλων εἰς
ποιότητα και σύνθεσιν, ὡ-
στε ν' ἀποκρούῃ τὴν μεγα-
λυτέραν και νὰ ἐνισχύῃ
τὴν μικροτέραν δερμανοῖν.
Δίδει τὸ φυσικώτερον
ὄντυλάρισμα, μεγάλης δι-
αρκείας.
Οἱ ἀπεστέλλοντες 50
δρχ. λαμβάνουν 10 κυτία
διὰ 10 Περμανάντ πρὸς δο-
κιμὴν και χάριν σεκλάμας
(COMPRIME).

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος:

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκενδύλη 11 Τηλ. 27-975.

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

Θ) νίκη: Ν. Ψωμογερίδης, Πάυλου Μελά 22.

Βόλος: Δ. Τακόπουλος, Ἰωλκεῦ 39.

Καλλιέρα
ἀπὸ ὅσα εἶ
ἔλλα γραφία!

REX
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΛΟΥΤΡΑ ΘΕΡΜΑ
ΘΑΛΑΣΣΙΑ & ΙΑΜΑΤΙΚΑ

Κ. Κ. ΠΕΠΠΑ ΚΑΙ ΛΕΚΑΤΣΑ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 49

Κάτωθι Ὑπουργεῖου Ὑγιεινῆς και Προνοίας

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΛΑ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΑΡ ΤΗΛ. 26369 ΑΘΗΝΑΙ

Έχει τὰ τελειότερα καὶ τὰ τελευταίου συστήμα-
τος μηχανήματα διὰ μίαν περμανάντ ἄνευ καὶ μετὰ
ἡλεκτρισμοῦ.

Ἡ συχνὴ ἐπίσκεψίς του στὸ Παρίσι τοῦ ἐπιτρέ-
πει νὰ ἐγγυᾶται διὰ τὴν τελείαν ἐπιτυχίαν.
Ἐπὶ πλέον ἐπλούτισε τὸ κομμωτήριόν του με-
ἰδιότερον τμήμα Ἀρωματοπωλείου.

Ἐκεῖ θὰ εὑρετε καὶ τὸ περίφημον καὶ παγκοσμίου
φήμης βερνίκι ὀνύχων

L' ECLAT

εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ:

Ἐμπιστευθῆτε του διὰ μίαν μόνην φοράν τὴν
περιποίησιν τῶν μαλλιῶν σας καὶ τῶν ὀνύχων σας
καὶ θὰ μείνετε ἀπολύτως ἱκανοποιημένοι.

ΟΙΚΟΣ ΥΠΟΚΑΜΙΣΩΝ Α. ΚΟΜΒΡΟΓΛΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥ 13 (Ἐναντὶ Ὑπουργείου Ναυτικῶν)

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΡΑΒΑΤΩΝ - ΜΑΝΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ
ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ
ΔΕΧΟΜΕΘΑ ΡΑΦΗΝ με τιμὰς ἀπολύτως ἱκα-
νοποιητικὰς.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός - Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς
τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ
Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ.
Δέχεται:|

Ὁρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-5 μ.μ.
Ὁδὸς Κεφαλῆς καὶ Τεγέ-
ας 2.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑφηγῶν
τοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου
27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1.60

Τὰ φορέματά σας μό-
νον ἂν τὰ βάψετε μετὰ
δὲν θὰ ξεβάψουν ποτὲ
Αἱ βαφαὶ ARTI. δὲν ἀπαι-
τεῖται τὰ φορέματά.

Μία
Εἰδικὴ θεραπεία
ΤΟΝ ΠΟΔΟΝ
ὑπὸ Dr. Wm. M. Scholl

Κακοσχημα-
τίαι δάκτυλα
ἐκταίρονται εἰς
τὴν θέσιν των διὰ
τοῦ TOE-FLEX τοῦ
Dr. Scholl, τοῦ ὁποῦ
ον ἰατρικὴν τὴν πό-
νιν καὶ διορθοῦν
τὴν αἰτίαν του κακο-
σχημοῦ. Ποῦν ἀντίστοιχον
κρίνεται.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ-ΟΜΟΝΟΙΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντήματος
αὐτοκίνητος) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας.
Πληροφορία: Ὁδὸς Ροϊκού 30 (συνοικία Κυνοσάργους).

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΝΑ γιατί είμεθα πάντα πρώτοι
εἰς τὴν τέχνην τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ.

ΔΙΑΘΕΤΟΜΕΝ πείρα 15 χιλι-
άδων ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ πού ἔχομεν
ἐκτελέσει μέχρι σήμερον.

ΜΗΧΑΝΙΚΑΣ ἐγκαταστάσεις
ἀπὸ τὰς τελειότερας ἐν Ἑλλάδι.

ΦΑΡΜΑΚΑ ὑπευδύνως εὐρωπα-
ϊκά διὰ κάθε ποιότητα μαλλιῶν.

ΑΡΧΙΖΟΝΤΕΣ τὴν ἐκτέλεσιν μιᾶς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δὲν σκε-
πτόμεθα μόνον ἐπαγγελματικῶς, ἀλλ' ὥς καλλιτέχναι ἐξετάζομεν
κατ' ἀρχὴν τὴν ποιότητα τῶν μαλλιῶν ὅσο καὶ τὴν κατατομὴν ὥστε
νὰ προσδώσωμεν τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους κυματισμοὺς καὶ μπού-
κλες πού νὰ προσαρμόζονται τελείως εἰς τὸ στυλ τοῦ προσώπου
σας. ΕΠΙ πλέον δὲ πρὸ ἐξαετίας προβλέψαντες τὴν ἐπικράτησιν
τῶν Κομμώσεων ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, λόγῳ τῆς πρακτικότητος πού
ἔχει αὕτη ἐκανονίσσαμεν ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν εἰλικρινῇ καὶ καλῇ
ἐργασίᾳ καὶ μιὰ τιμὴ μὲ κατώτατον ὅριον κέρδους ὥστε νὰ εἶναι
προσιτὴ δι' ὅλους. ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ μὴν σὰς παρασύρουν αἱ ὑποτι-
μὲς ὑποσχέσεις, οἰκονομία 10—20 δραχμῶν, διότι ἡ τέχνη δὲν εἶνε ἐπὶ
δοῦς πού ἡμπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ἐν τῇ καταναλώσει. ΕΚΤΟΣ τῆς

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ, δι' ἡλεκτρισμοῦ
κτελοῦμεν καὶ ἄνευ ἡλεκτρισμοῦ
τὸ περίφημον Ἀγγλικόν φάρμακον
ASSURANCE.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΤΗΛ. 23-341

Κακοὶ
οἱ μὲν
ἐπὶ τῇ
τοῦ ΤΟΕ
Dr. Sch
ον ἱστο
καὶ κα
τῶν αἰ
οῦ. Ποῦ
κρίσι-

ΠΩ
ΠΩ
ΠΩ